

DE STER

90STE JAARGANG

NUMMER 5

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

MEI 1990

DE STER

MEI 1990

ARTIKELN

VOOR DE JONGEREN

DE KINDERSTER

2

BOODSCHAP
VAN HET
EERSTE PRESIDIUM
ALLES
WAT MIJN VADER HEEFT
PRESIDENT
THOMAS S. MONSON

8

DE ZENDELINGE
DIE GEEN LID WAS
CHERRY L. MORROW

10

'WIJ ZIJN RIJK GEZEGEND'
BENIGNO PANTOJA

16

ZENDELINGECHTAREN
OUDERLING
M. RUSSELL BALLARD

22

IEDER LID EEN ZENDELING
EENVOUDIGE STAPPEN
OM HET EVANGELIE
TE ONDERWIJZEN

34

BROEDERLIEFDE
DON L. SEARLE

38

OP GANG KOMEN
RICHARD DANIELS

OP DE OMSLAG:
FOTOGRAAF: CRAIG DIMOND.

25

VOORBEREIDING
OP EEN ZENDING
BEGIN NU!

NUTTIGE TEKSTEN
OM TE LEREN

UITERLIJK

HOE KRIJG IK
EEN ZENDINGSPROEP?
WAT JE MEE MOET NEMEN

GEDRAG IN DE KERK
DAGINDELING
VAN EEN ZENDELING

30

VRAAG EN ANTWOORD
KAN IK OP ZENDING GAAN?

42

FICTIE
HET PROJECT:
WILLARD WATTS
ALMA J. YATES

RUBRIEKEN

1

INGEZONDEN BRIEVEN

24

HUISBEZOEKBOODSCHAP
HEM GEDENKEN
DOOR DIENSTBETOON

33

MORMOONSE BOODSCHAP
BESTRIJD DE HONGER

2

DE LAMPION,
DE MAANKOEKJES
EN HET BOEK

NANETTE LARSEN
DUNFORD

5

VEEL PLEZIER!
WELKE CLOWN?
ROBERTA L. FAIRALL

FAMILIEREÛNIE
SUSAN MEEKS

OP ZENDING GAAN
ERMA REYNOLDS

6

VAN VRIEND TOT VRIEND
OUDERLING
DEREK A. CUTHBERT

8

EEN JONGE ZENDELING
JON B. FISH

10

PARTICIPATIEPERIODE
IK KAN ANTWOORD OP
MIJN GEBEDEN ONTVANGEN
LAUREL ROHLFING

12

NET ALS SARAH
CLARE MISHICA

14

VERHALEN UIT
HET BOEK VAN MORMON
DE DROOM VAN LEHI

ZENDINGSTIJDSCRIFT

Ik vind het een voorrecht en een vreugde in de *Liahona* (Spaanstalige) de boodschappen en het getuigenis te lezen van de algemene autoriteiten. Zij vertellen ons over profetiën en zegeningen. Ik weet dat de leiders die in de *Liahona* schrijven een sterk getuigenis hebben van het evangelie. Ik laat dit geïnspireerde tijdschrift nooit thuis – als ik ergens heenga, neem ik dit lievelingstijdschrift van me mee.

Ik kreeg de *Liahona* eerder in handen dan het Boek van Mormon. Ik herinner me dat de zendingen langskwamen toen mijn dochter in de jaren zestig hepatitis had en dat ze mij voor haar een tijdschrift gaven om te lezen. Toen ik erin las, was ik onder de indruk van de boodschap van president David O. McKay getiteld 'Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin' (Algemene conferentie, april 1964). Door deze boodschap moest ik denken aan het gezin waarin ik was opgevoed.

Lieve broeders en zusters, ik weet dat we door het lezen van de geïnspireerde boodschappen in dit tijdschrift ons geloof kunnen versterken. Ik weet dat we er de heddendaagse Schriftuur en openba-

ringen in vinden waardoor we ons in ons leven moeten laten leiden.

Mercedes Godoy de Pantoya
Wijk La Florida 2
Ring Santiago
La Florida Chili

GESCHIKT
LEESMATERIAAL

Het is voor een HLD-gezin in Nederland niet makkelijk om geschikt leesmateriaal te vinden. Veel boeken en tijdschriften voldoen niet aan de kerkenmen, en in de tijdschriften die daar wel aan voldoen, missen we de invloed van het herstelde evangelie. Daarom ziet ons hele gezin altijd uit naar de maandelijkse uitgave van *De Ster*. We genieten van de toespraken van de algemene autoriteiten en van de bijzondere ervaringen van andere heiligen der laatste dagen.

Nicolette Steinvoorte
Gemeente Leeuwarden
Ring Apeldoorn Nederland

ANDEREN LATEN DELEN
IN HET BOEK VAN MORMON

Een van de dingen die mij gelukkig maken is mijn maandelijks nummer van de *Songdo Wi Bot* (*Vriend van de heiligen*, Koreaanstalig).

Daarin kan ik de inspirerende woorden lezen die onze Hemelse Vader aan zijn profeet op aarde heeft geopenbaard.

In dat tijdschrift heb ik gelezen over de aansporing van president Ezra Taft Benson om de aarde te 'overspoelen' met het Boek van Mormon – en anderen tegelijkertijd in onze vriendschap en ons getuigenis te laten delen. Daarom heb ik mij voor het jaar 1990 ten doel gesteld 100 exemplaren van het Boek van Mormon, voorzien van een foto van mijn gezin en mijn getuigenis, weg te geven aan collega's en aan de zendingen in de wijk.

Ik geloof zonder enige twijfel dat de woorden van de profeet aangeven wat de wil van de Heer voor ons is, en ik weet dat de Heer ons zal zegenen als we gehoorzaam zijn aan zijn woorden.

Lee, Ho Sang
Choong Jeong Ward
Ring Seoul-Noord Korea

LIEFDE VOOR
KERKLITERATUUR

Ik voelde me geïnspireerd om te schrijven dat ik weet dat u een groot werk te doen hebt. Onze Hemelse Vader heeft u een geweldige Geest gegeven om u te leiden in het

volgen van de geboden terwijl u voor hem werkt. Zijn werk zegeniert en overwint overal waar het komt.

God werkt op verschillende manieren en een manier waarop Hij mij heeft geholpen is dat Hij me heeft gezegd met een liefde voor het lezen van kerkliteratuur, zoals de *Liahona* (Spaanstalig). Door dat tijdschrift heb ik veel geleerd over geloof, geduld, goddelijkheid, zelfbeheersing en de reine liefde van Christus. Ik vind het heel belangrijk dat God tegenwoordig, met als in de tijd van Joseph Smith, zijn woord aan ons openbaart. En boven alles ben ik blij dat mijn gezin en ik lid zijn van de ware kerk.

Jose Eduardo Molina Gatica
Guatemala-Stad,
Guatemala

VAN DE REDACTIE

Wij waarderen onze trouwe lezers en nodigen u uit om ons uw brieven, artikelen en verhalen te sturen. (Vermeld alstublieft uw volledige naam, adres, wijk of gemeente, en ring of district.) We hebben genoten van de brieven die u ons al hebt gestuurd en zien uit naar meer commentaar van onze lezers.

Mei 1990 90ste jaargang Nummer 5
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften 'Ensign', 'New Era' en 'Friend'.

Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson,
Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson
Raad der Twaalf:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott
Adviseurs:
William D. Pinagere, Gene C. Cook,
Richard R. Bradford, Francis M. Gibbons,
Jeffrey R. Holland

Redacteur: Rex D. Pinagere
Director of Church Magazines:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: Ann Lammchen
Assistent-redacteur: De Kinderster:
DeAnne Walker
Art-director: M. Masato Kawasaki
Vormgeving: Sharrri Kook

DE STER

Vertaling, nieuwredactie en administratie:
J. P. van Oudheusden
Kerklijk Vertaalbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:
Kerke Jesu Christi der Heiligen der Laatste Dagen, Industriestraat 21,
Postfach 1549, D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 061 7271 0334

© 1990 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

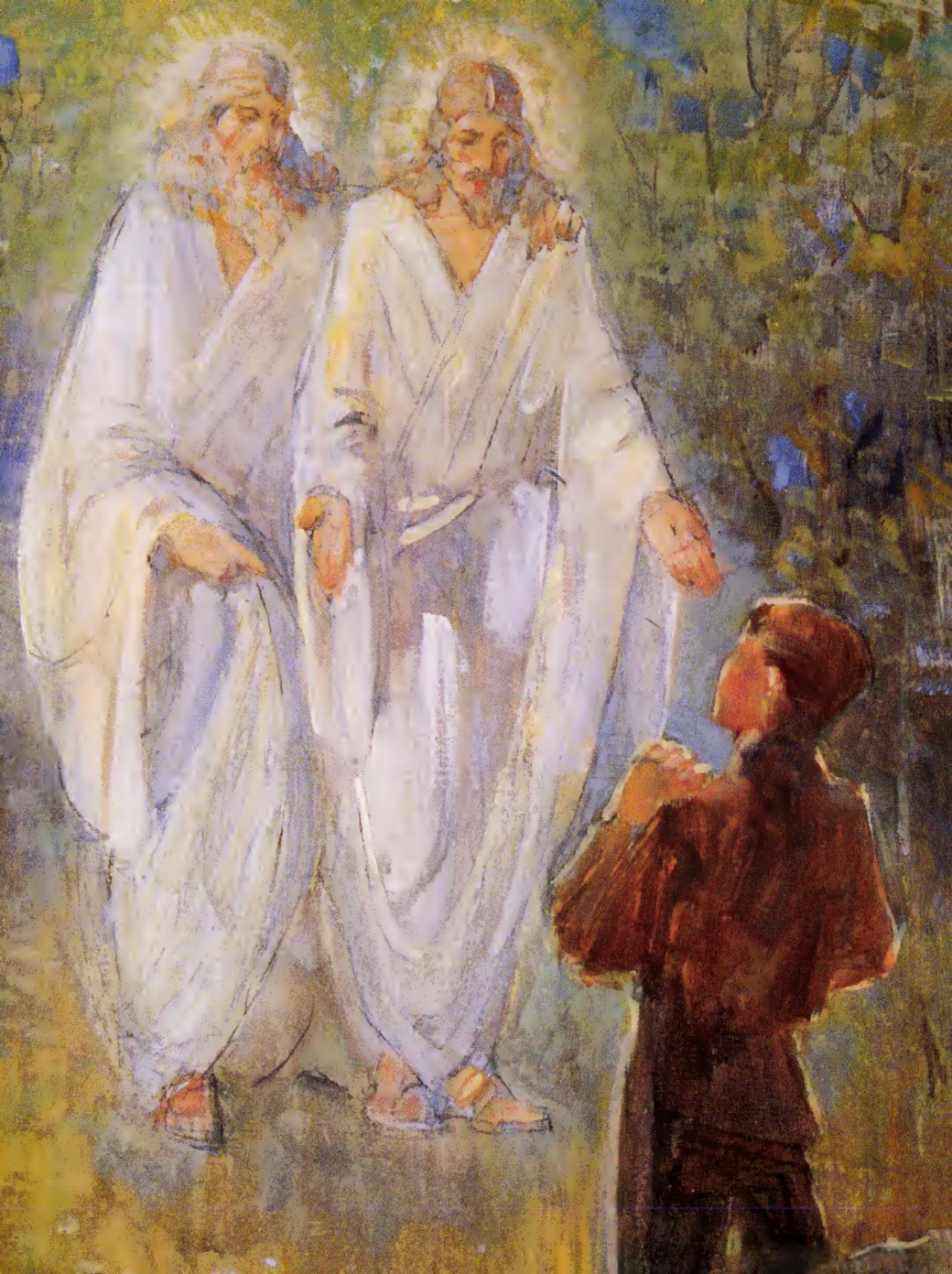
Informatie voor abonnees in de V. S.:
DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 a year. \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Subscription information telephone number 801-240-2947.
POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:
Nederland: f 30,00
België: Bfr. 520,00
USA/Kanada: US \$ 10,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 32,00
Het abonnement kan ook gewonnen moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptieformulier ontvangt.

Versijnt twaalf maal per jaar
Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PBMA 9005DU

ALLES WAT MIJN VADER HEEFT

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
TWEDE RAADGEVER
IN HET EERSTE PRESIDIUM

Jaren geleden, toen onze jongste zoon, Clark, bijna twaalf was, verlieten hij en ik net het hoofdkantoor van de kerk toen president Harold B. Lee eraan kwam en ons groette. Ik zei tegen president Lee dat Clark spoedig twaalf zou worden, waarop president Lee zich tot hem wendde en vroeg: 'Wat gebeurt er met je wanneer je twaalf wordt?'

Clark zei zonder aarzelen tegen president Lee: 'Dan word ik tot diaken geordend!'

Dat was het antwoord dat president Lee wilde horen. Hij zei toen tegen onze zoon: 'Denk eraan dat het een grote zegening is het priesterschap te dragen'.

Ik hoop met hart en ziel dat Clark en alle andere jongemannen die het priesterschap ontvangen, dat priesterschap zullen eren en trouw zullen zijn aan de plicht die zij met de verlening van het priesterschap ontvangen.

President David O. McKay heeft eens tot een groep kerkfunctionarissen gesproken en hun enig inzicht gegeven in de macht van het priesterschap. Hij vertelde dat hij eens tijdens een zeereis was benaderd door een medereiziger die hem vroeg of hij een leider was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Toen president McKay bevestigend antwoordde, vroeg de man welke concrete overtuiging de leringen van de kerk onderscheidde van die van andere kerken. President McKay wilde eerst zeggen dat het het geloof in goddelijk gezag was dat de kerk van andere onderscheidde. Toen beseftte hij echter dat er ook anderen waren die in goddelijk gezag geloofden, zoals de katholieke, de koptische en de Grieks-Orthodoxe kerk. Alleen goddelijk gezag was niet het volledige antwoord op de vraag.

President McKay zei dat hij zich toen geïnspireerd voelde om te zeggen: 'Wat het geloof van mijn kerk van dat van andere onderscheidt is goddelijk gezag door rechtstreekse openbaring.'

Broeders, onze ziel wordt vervuld van dankbaarheid bij de gedachte aan de gebeurtenis-

HET PRIESTERSCHAP
IS NIET ZOZEER EEN
GAVE, ALS WEL EEN
OPDRACHT OM TE
DIENEN, HET VOOR-
RECHT OM ANDEREN TE
VERHEFFEN EN DE
KANS OM HEN TOT
ZEGEN TE ZIJN.

sen op die 'morgen van een mooie, heldere dag, vroeg in het voorjaar van 1820', toen de jonge Joseph Smith zich terugtrok in het bos om te bidden. De woorden waarmee hij dat historische moment beschrijft, zijn overweldigend: 'Ik [zag] twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: Deze is Mijn geliefde Zoon - hoor Hem!' (JS-G 14, 17). Wat een fantastisch voorbeeld van goddelijk gezag door rechtstreekse openbaring!

We denken aan het bezoek van een andere hemelse boodschapper, Johannes de Doper, op 15 mei 1829. Johannes legde aan de oever van de Susquehanna River bij Harmony (Pennsylvania) zijn handen op Joseph Smith en Oliver Cowdery en ordende hen met deze woorden: 'Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden' (LV 13). De boodschapper verklaarde te handelen onder leiding van Petrus, Jakobus en Johannes, die de sleutels van het Melchizedeks priesterschap droegen. Ze werden geordend en gedoopt. Zie daar, nog een voorbeeld van goddelijk gezag door rechtstreekse openbaring.

Niet lang daarna werden Petrus, Jakobus en Johannes gezonden om de zegeningen van het Melchizedeks priesterschap te verlenen. Die door de Heer gezonden apostelen ordenden en bevestigden Joseph en Oliver tot apostel en bijzondere getuigen van zijn naam. Goddelijk gezag en rechtstreekse openbaring waren kenmerken van dit heilige bezoek.

Als gevolg van deze gebeurtenissen wordt aan ons allen de voorwaarde gesteld, ja, hebben wij de gelegenheid, zelfs de vrome plicht, om trouw te zijn aan de plicht die we hebben gegreken.

De eed en het verbond van het priesterschap gelden voor ons allen. Voor hen die het Melchizedeks priesterschap dragen is het een verklaring van onze plicht om getrouw en gehoorzaam te zijn aan de geboden van God en de roepingen die wij krijgen groot te maken. Voor hen die het Aäronisch priesterschap dragen is het een uitspraak aangaande hun toekomstige plicht en verantwoordelijkheid, zodat zij zich hier en nu kunnen voorbereiden.

Deze eed en dit verbond zijn als volgt door de Heer verwoord:

'Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschapen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

'Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

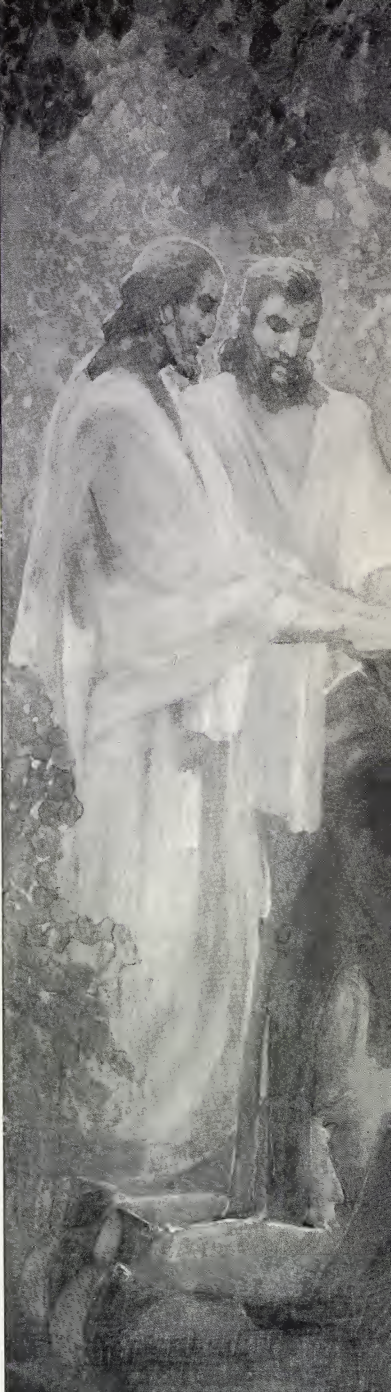
'En verder, allen, die [dit] priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

'Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

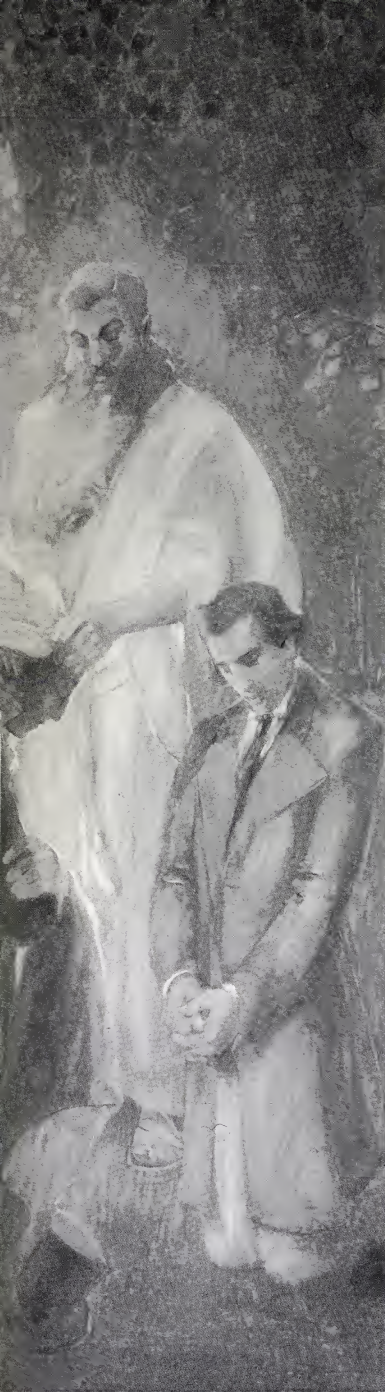
'En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

'En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven' (LV 84:33-38).

Aan de profeet Joseph Smith werd eens gevraagd: 'Broeder Joseph, u spoort ons regelmatig aan om onze roeping groot te maken. Wat houdt dat in?' Hij zou het volgende geantwoord hebben: 'Een roeping grootmaken is deze in

'PETRUS, JAKOBUS EN JOHANNES ORDENEN JOSEPH EN OLIVER', SCHILDERES: MINERVA TEICHERT.

waardigheid hoog houden als een belangrijke gave, zodat het licht van de hemel moge doorschijnen in iemands gedrag, wat anderen kunnen zien. Een ouderling maakt zijn roeping groot door erachter te komen wat zijn plichten als ouderling zijn en die vervolgens te vervullen.'

De gelegenheid om onze roeping groot te maken kan soms onverwacht komen. Ik herinner me dat ik als diaken samen met de andere diakenen op de voorste bank in de kapel zat, terwijl de priesters zich voorbereidden op het zegenen van het avondmaal. Een van de priesters, die Leland heette, had een bijzonder mooie stem. Als hij aan de avondmaalstafel het gebed uitsprak, werden de woorden duidelijk en mooi uitgesproken. Velen gaven hem na afloop van de dienst dan ook een compliment. Ik denk dat hij een beetje trots op zichzelf werd.

Een andere priester, John, zat op een dag naast Leland met de mooie stem. John had een gehoorstoornis en als gevolg daarvan ook een spraakgebrek. Het was een beetje moeilijk om te verstaan wat hij zei. De diakenen lachten vaak stilletjes onder elkaar als John bad.

Het brood werd gebroken en de lofzang gezongen. Allen bogen hun hoofd toen Leland zich klaarmaakte om te bidden. We hoorden niets. De stilte leek eeuwig te duren. Ik opende mijn ogen en zag dat Leland wanhopig naar het kaartje aan het zoeken was waarop de tekst van het gebed gedrukt stond. Het was niet te vinden. Anderen openden nu ook hun ogen en keken vragend op.

En toen strekte John, met de gehoorstoornis en het spraakgebrek, zijn hand uit, duwde Leland zachtjes terzijde, knielde neer en sprak uit het hoofd de woorden van dat bekende gebed uit: 'O God, de Eeuwige Vader, wij bidden u in de naam van Uw Zoon, Jezus Christus, dit brood te zegenen en te heiligen voor de zielen van allen, die er van nuttigen (. . .)' (Moro. 4:3). Hij sloeg geen woord over.

Toen we die dag de kapel verlieten, zei Leland tegen John: 'Ik wil je uit het diepst van mijn hart bedanken voor je hulp vandaag.'

John antwoordde: 'We zijn allebei priester in hetzelfde quorum en doen allebei onze plicht.'

Deze priester maakte zijn roeping groot, veranderde een leven, zette een en ander in perspectief en onderwees een eeuwige les: Wie door God geroepen wordt, wordt door Hem geschikt gemaakt.

Het priesterschap is niet zozeer een gave, als wel een opdracht om te dienen, het voorrecht om anderen te verheffen en de kans om hen tot zegen te zijn.

De meeste jongemannen die ik heb leren kennen, verlangden naar omgang met volwassenen. Laten wij die verantwoordelijk zijn voor de Aäronische priesterschap hen in de gelegenheid stellen te leren, maar bovendien een voorbeeld voor hen zijn dat het navolgen waard is.

Voor diegenen onder ons die drager zijn van het Melchizedeks priesterschap geldt dat ze voortdurend in de gelegenheid zijn om hun roeping groot te maken. Wij zijn de herders die over Israël waken. De hongerige schapen kijken naar ons en willen gevoed worden met het brood des levens. Staan wij klaar om Gods kudde te voeden? Het is van het grootste belang de waarde van een menselijke ziel in te zien, zodat wij nooit een van zijn dierbare zonen zullen laten vallen.

Daar waar priesterschapsroepingen worden grootgemaakt, zijn wonderen

te vinden. Zodra twijfel plaats maakt voor geloof, wanneer onzelfzuchtig dienstbetoon het zelfzuchtig streven elimineert, brengt de macht Gods zijn doelen tot stand.

Ongeveer acht jaar geleden bezocht ik in het verre Dresden (DDR) met een handvol leden een kleine begraafplaats. Het was avond en geheel donker, en de hele dag al was er regen gevallen.

Wij waren gekomen om het graf te bezoeken van een zending die jaren geleden was overleden tijdens zijn periode in de dienst van de Heer. Het was volkomen stil toen we bijeenkwamen rond het graf. Terwijl iemand met een zaklantaarn de grafsteen verlichtte, las ik wat erin gegraveerd stond:

Joseph A. Ott

Geboren: 12 december 1870 – Virgin, Utah

Overleden: 10 januari 1896 – Dresden, Duitsland

(Zie 'In 's Heren tijd', C. Eric Ott, De Ster, mei 1989, blz. 7.)

Toen onthulde het licht dat dit graf verschilde van de andere graven op de begraafplaats. De grafsteen was schoon-gepoetst, onkruid, dat de andere graven overwoekerde, was zorgvuldig verwijderd, en in plaats daarvan was er een netjes recht afgestoken strookje gras en enkele prachtige bloemen die aangaven dat het graf liefdevol verzorgd was. Ik vroeg: 'Wie heeft dit graf zo netjes verzorgd?' In antwoord op mijn vraag was er slechts stilte.

Uiteindelijk vertelde een twaalfjarige diaken dat hij die taak op zich had genomen zonder dat zijn ouders of zijn leiders hem daartoe aangezet hadden. Hij zei dat hij gewoon wat had willen doen voor een zending die zijn leven had gegeven terwijl hij de Heer diende. Hij zei: 'Ik zal nooit op zending kunnen gaan, zoals mijn vader gedaan heeft. Ik voel me nauw verbonden met het zendingswerk wanneer ik dit graf verzorg, waarin het lichaam van een zending rust.'

Ik weende uit respect voor zijn geloof. Het deed mij verdriet dat hij niet in staat was zijn grootste verlangen te vervullen – op zending te gaan. Maar God hoorde zijn gebed en nam nota van zijn geloof. Hij eerde de jongen die de roeping van diaken grootmaakte.

Er zijn enkele jaren voorbijgegaan sinds die bijzondere avond in Dresden. Er hebben belangrijke veranderingen plaatsgevonden in de Duitse Democratische Republiek. Een tempel van God siert het land, er staan kerkgebouwen voor wijken en gemeenten, en het volledige programma van de kerk is onze leden tot zegen. Op donderdag 30 maart

1989 staken voor het eerst in vijftig jaar weer zendingen van de kerk de grens over naar de Duitse Democratische Republiek. Er worden al onderzoekers onderwezen en de eerste mensen hebben zich al laten dopen.

Maar hoe staat het nu met de jongen die zo liefdevol het graf van Joseph Ott had verzorgd? Tobias Burkhardt, die diaken van destijds, is nu ouderling. Op 28 mei 1989 kwam hij met negen anderen, als eersten uit hun land, aan in het opleidingsinstituut voor zendingen, zodat zij in het buitenland op zending konden gaan. Toen hem gevraagd werd hoe hij zich voelde bij deze bijzondere gelegenheid, antwoordde hij: 'Ik sta te popelen om aan het zendingswerk te beginnen. Ik zal ernaar streven om zo hard te werken dat Joseph Ott door mij alsnog een zending op aarde kan vervullen.'

Broeders, de geest van Joseph Ott is reeds lang geleden huiswaarts gegaan naar de God die hem het leven had gegeven. Zijn lichaam rust in een goed verzorgd graf in het verre Dresden. Maar zijn zendingsgeest leeft voort in het zendingswerk dat een getrouwe ouderling doet – de diaken die zo lang geleden het gras bijhield, de bloemen verzorgde, de grafsteen van Joseph Ott schoonpoetste en droomde van het zendingswerk dat destijds onmogelijk was, maar nu mogelijk is gemaakt.

Het is mijn gebed dat onze Hemelse Vader allen die dit waardevolle priesterschap dragen moge zegenen, inspireren en altijd zal blijven leiden. □

Naar een toespraak, gehouden tijdens een haardvuur-avond in het kader van een priesterschapshedenking, in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City.

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

1. Door welke concrete overtuiging onderscheidt de kerk zich van alle andere godsdiensten?
2. President Monson heeft het volgende gezegd over hen die het Melchizedeks priesterschap dragen: 'We zijn voortdurend in de gelegenheid om onze roeping groot te maken. Wij zijn de herders die over Israël waken.'
3. Wat was de uitleg die Joseph Smith gaf aan het 'grootmaken' van een priesterschaproeping?
4. Welke grote beloften van de Heer worden beschreven in de eed en het verbond van het priesterschap?

Toen ik een jonge moeder was, vond ik dat mijn man en ik onze zoon mee naar een kerk moesten nemen. Hoewel we het nooit samen over godsdienst hadden gehad, geloofden we beiden in God. En dus bad ik God, aanvankelijk niet erg vaak, om mij te helpen erachter te komen naar welke kerk we moesten gaan.

Als kind was ik naar de kerk gegaan. Mijn moeder was overleden toen ik zes was. Ze liet mijn vader met acht kinderen achter, waaronder een negen dagen oude baby. De daaropvolgende jaren waren moeilijk, maar ik voelde me veilig en op mijn gemak in de kerk. Daar leerde ik God lief te hebben en te bidden.

Toen ons eerste kind vier was, kregen we nog een zoon. Ik wist nog steeds niet bij welke kerk we ons moesten aansluiten, maar mijn gebeden werden frequenter en oprechter.

Anderhalf jaar later begon ik vuriger te bidden. We woonden in een flat in Davenport (Iowa). Ik hield van lezen, maar ik had alles al gelezen wat we in huis hadden. Er was aan de andere kant van de gang een nieuw gezin uit Californië komen wonen. Ik besloot kennis te gaan maken met mijn nieuwe buurvrouw: misschien had zij iets goeds te lezen.

Zodra onze zoon naar school was, ging ik op bezoek. Nadat we ons aan elkaar hadden voorgesteld en over koetjes en kalfjes hadden gepraat, vertelde ik haar waarom ik haar bezocht. Ze zei dat er in de verhuishagen geen ruimte was geweest voor hun boeken en dat ze ze hadden moeten achterlaten. Ze had echter één boek meegenomen: het Boek van Mormon.

Mijn buurvrouw vroeg me of ik weleens van de mormonen had gehoord, en ik zei: 'Alleen wat ik tijdens de geschiedenislessen heb gehoord over Brigham Young die de pioniers naar Utah leidde'. Toen vroeg ze me of ik van geschiedenis hield, en ik antwoordde bevestigend. Dan zou ik het Boek van Mormon ook wel fijn vinden, zei ze, want het was een geschiedenis van de eerste Amerikanen. Ik was enthousiast want ik had me vaak afgevraagd waar de Amerikaanse Indianen nu eigenlijk vandaan waren gekomen. Toen begon ze me te vertellen over Joseph Smith en hoe die de gouden platen had gevonden en vertaald. Ik was zeer geïnteresseerd.

Het verbaasde me te horen dat mijn buurvrouw geen lid was van de kerk. De zendelingen hadden haar in Californië het evangelie onderwezen en ze was er zeker van dat het

DE ZENDELINGE DIE GEEN LID WAS

CHERRY L. MORROW

ILLUSTRATOR: DOUG FRYER

waar was, maar ze dacht dat ze niet in staat zou zijn om het woord van wijsheid na te leven. 'Lees beslist eerst het verhaal van Joseph Smith', zei ze. 'Je mag dit Boek van Mormon van me lenen, maar ik wil het graag terughebben als je het uit hebt.'

Toen ik het verhaal van Joseph Smith las, leek het alsof ik bij hem was, en ik wist dat het waar was. Mijn buurvrouw kwam me regelmatig opzoeken en hoorde met plezier dat ik geloofde wat ik las.

Toen ik het boek ongeveer voor de helft had gelezen, moest ik het terugbrengen omdat we gingen verhuizen. Ik wilde het boek niet achterlaten, maar mijn buurvrouw vertelde me dat ik de zendingen kon bellen en dat ze me dan met plezier een nieuw Boek van Mormon zouden komen brengen.

Na onze verhuizing dacht ik erover de zendingen te bellen, maar ik bleef het uitstellen. 'Als dat werkelijk de kerk van God is,' redeneerde ik, 'zullen ze me wel vinden.'

Toen ik op een ochtend onze zoon klaarmaakte om naar school te gaan, schreeuwde ik tegen hem, wat ik eigenlijk nooit deed. Ik bood hem meteen mijn excuses aan, maar ik kon aan zijn ogen zien dat ik hem gekwetst had. Toen hij

wegging, keek ik hem door het raam na, en ik zag hem met gebogen hoofd op de stoep lopen, terwijl hij meestal zo opgekwakt was. Ik voelde me naar en was in tranen. Ik liet me op mijn knieën vallen en smeekte mijn Hemelse Vader om me te vergeven. Nadat ik vrij lang had gebeden, vroeg ik God om me op de een of andere manier te laten weten of het Boek van Mormon waar was en of dit zijn ware kerk was.

Die ochtend werd er rond tien uur op de deur geklopt. Toen ik opendeed, zag ik twee in kostuum geklede jongemannen staan. Zij vertelden me dat ze zendingen waren van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik vroeg hen binnen. Het duurde niet lang of ze vertelden me dat ze zich geïnspireerd hadden gevoeld om naar mijn buurt te komen toen ze die ochtend hadden gebeden om geleid te worden naar hen die de waarheid zochten. Eerst dachten ze dat dat niet goed was, want ze waren in die omgeving al verscheidene malen langs de deuren geweest, maar ze hadden zich allebei geïnspireerd gevoeld om er weer naar toe te gaan, en dus deden ze dat.

Ik werd ongeveer twee weken later gedoopt. Achttien jaar later werd ook mijn man gedoopt; hij heeft een functie vervuld in het gemeentepresidium en wij zijn verzegeld in de tempel.

Ik ben dankbaar voor het Boek van Mormon en voor de zendingen die voldoende openstonden voor de Geest, zodat zij wisten waar ze die ene persoon moesten vinden die om hun bezoek bad. □

Cherry L. Morrow is lid van de Gemeente Knoxville in de Ring Des Moines Iowa.

‘WIJ ZIJN RIJK GEZEGEND’

BENIGNO PANTOJA

In de verafgelegen El Callao-vallei,
ten oosten van het Puntagudo-gebergte in Chili,
woont een bijzonder HLD-gezin.

Toen ik als regionaal vertegenwoordiger de Ring Puerto Montt bezocht, hoorde ik van president Julio Otay voor het eerst over Jose en Juana Yefi en hun zeven kinderen. Door zijn verhalen over de familie Yefi en hun ervaringen in de kerk, wilde ik met hen kennis maken. Ze waren lid van de Wijk Estacion, maar het ondernemen van de reis naar de woning van de Yefi's is veel moeilijker dan alleen een straat uitlopen vanuit het kerkgebouw in Puerto Vardas. Het is een avontuur in drie delen, een reis per bus, per boot en per paard. President Otay en ik besloten de reis te ondernemen op 17 en 18 september, wat in Chili nationale feestdagen zijn.

We verlieten Puerto Vardas op een prachtige morgen, in dat deel van de wereld aan het begin van de lente. De eerste etappe van de reis was een anderhalf uur durende busreis naar Petrohue, aan de oever van het Todos los Santos-meer. De bus waarmee wij reisden zocht zijn weg langs de zuidelijke oever van het Llanquihue-meer met op de achtergrond de vulkanische kegelberg Osorno. We waren van plan geweest om de veerdienst over het Todos los Santos-meer te nemen, maar ons werd medegedeeld dat die al eerder vertrokken was, afgeladen met toeristen. Dus huurden we een boot – toevallig het eigendom van broeder Yefi's neef – voor de drie uur durende tocht. Die drie uur genoten we van de ons omringende schoonheid van de natuur. Het meer, dat vanwege de kleur van het

BENIGNO PANTOJA (UITERST LINKS) EN PRESIDENT JULIO OTAY (UITERST RECHTS) BEZOCHTEN DE FAMILIE MIRANDA ALVORENS DOOR TE REIZEN OP WEG NAAR JOSE YEFI (TWEDE VAN LINKS). TE PAARD WAS HET EEN REIS VAN TWEE UUR NAAR ZIJN WONING. DE FAMILIE MIRANDA WERD LID VAN DE KERK DOOR DE ZENDINGSACTIVITEITEN VAN BROEDER YEFI.

water de bijnaam 'het smaragdgroene meer' had, glinsterde in het zonlicht, terwijl rechts van ons het geweldige Monte Tronador-gebergte oprees. Het was een prachtige dag om een nationale feestdag te vieren en ik bedankte mijn Hemelse Vader ervoor dat ik in zo'n mooi land was geboren.

Toen we aankwamen op de plek waar we broeder Yefi hadden moeten ontmoeten, was hij er niet. We kwamen erachter dat hij aan de andere kant van het meer op ons had gewacht bij een kleine aanlegsteiger voor de boot met toeristen. Terwijl hij over het meer naar ons toekwam, bezochten we de familie Miranda, die dichtbij het meer woonde. Jose Miranda, de zwager van broeder Yefi, en zijn gezin waren als gevolg van het zendingswerk van broeder Yefi en zijn gezin lid geworden van de kerk. Maar over hen later meer.

Uiteindelijk was broeder Yefi er en toen ik deze man ontmoette, die duidelijk van Lamanitische afkomst was, voelde ik door zijn oprechte glimlach en zijn glimmende ogen meteen een nauwe band met hem.

We begonnen aan de laatste etappe van de reis naar de woning van de familie Yefi – twee uur te paard door en langs dichte wouden met coguie-, laurier-, tepu- en ulmbomen. Tijdens de rit bracht de Sin Nombre-rivier ons met zijn naar het meer stromend water een serenade.

Eindelijk kwamen we aan in de El Callao-vallei, waar de familie Yefi in volledige afzondering woont. Toen we afstegen, werden we enthousiast begroet door de kinderen. Eerst dacht ik dat ze blij waren om bezoekers te zien, maar ik besepte al gauw dat hun enthousiasme hun vader betrof, die ze omhelsden alsof ze hem lange tijd niet hadden gezien. Ik voelde een bijzondere band tussen de vader en de kinderen, en later vernam ik dat broeder Yefi vijf van zijn zeven kinderen persoonlijk ter wereld had geholpen.

De lente had ook deze vallei hoog in de bergen al bereikt, en het houten huis van de Yefi's werd omringd door een

overvloed aan gele bloemen. Binnen was er op een bordje aan de muur van de eetkamer te lezen: 'Het is ons doel een eeuwige familie op te bouwen'. Toen we die avond met de Yefi's praatten, hoorde ik over de oorsprong van hun geloof in het evangelie.

Broeder Yefi vertelde hoe hij met de kerk in aanraking was gekomen.

'Ik had al vanaf mijn jeugd last van neusbloedingen. Op een keer, toen ik al getrouwd was, had ik zo'n ernstige neusbloeding dat ik flauwviel en hallucinaties had. Toen ik wakker werd, dacht ik dat ik in het hiernamaals was. Maar ik was blij mijn vrouw aan mijn zijde te zien die voor me zorgde.

'Ik besloot naar een dokter te gaan in Puerto Varas. Toen ik daar een vriend bezocht, vertelde hij me dat er vlakbij twee jongemannen woonden die mensen "genazen" in naam van de Heer. Daar ik altijd gelovig was geweest, zocht ik hen op en vroeg hoeveel ze rekenden voor een zegen. De jongemannen, die opvielen door hun witte overhemden, zeiden tegen me: "Wij brengen niets in rekening voor een zegen aan een broeder. Als u gelooft dat u door de zegen die we u geven, zult genezen, zal het in werkelijkheid de Heer zijn die u geneest."

'Ze vroegen me toen te gaan zitten, maar ik zei tegen hen: "Ik voel me niet prettig wanneer ik zit. Ik zou liever knielen." De zendingen legden hun handen op mijn hoofd en gaven me een zegen. Het was een geweldige ervaring. Ik voelde warmte in mijn hele lichaam en ik twijfelde er niet aan dat het de macht van God was die me genas. Ik heb nooit meer een neusbloeding gehad.

'Na deze ervaring vroeg ik de zendingen wat ik moest doen om lid te worden van hun kerk. Ze vroegen me of ik getrouwd was. Ik zei ja, en we maakten een afspraak om, samen met mijn vrouw, de volgende zondag bijeen te komen. De zendingen gaven de eerste zendelingenles en vroegen ons om de volgende week terug te komen voor de tweede les. Maar ik zei hun dat ik vanwege de afstand wilde dat ze ons die dag zouden dopen. En dus kregen we die dag nog alle zendelingenlessen en werden we gedoopt. Dat was op 28 september 1979.

'Onze woning en het kerkgebouw liggen ver uit elkaar, maar we gingen toch zo vaak mogelijk. Bij een van die kerkbezoeken had ik een gesprek met de gemeentepresident over het ontvangen van het Aäronisch priesterschap.'

President Otay, die destijds broeder Yefi's gemeentepresident was, spoorde hem aan om tiende te gaan betalen en zichzelf voor te bereiden op het ontvangen van het Melchizedeks priesterschap. Enkele maanden na dat gesprek ver-

'NA EEN TWEE UUR DURENDE
REIS STEGEN WE AF EN WERDEN
WE ENTHOUSIAST BEGROET
DOOR DE KINDEREN', ZEI
OUDERLING PANTOJA. 'EERST
DACHT IK DAT ZE BLIJ WAREN
OM BEZOEKERS TE ZIEN, MAAR
IK BESEFTE AL GAUW DAT HUN
ENTHOUSIASME HUN VADER
BETROF.'

scheen broeder Yefi op een regenachtige dag en vroeg de gemeentepresident te spreken over zijn eerste bijdrage aan het tiendefonds. President Otay vroeg hem binnen, maar broeder Yefi zei dat zijn tiende buiten stond: het waren drie zakken aardappelen.

Denk u eens in hoe getrouw deze broeder was in het onderhouden van de geboden van de Heer! Hij had drie zakken aardappelen vervoerd naar de kerk met het paard, de boot, de bus en de wagen.

Het is een bijzondere ervaring broeder Yefi te horen getuigen van de wet van de tiende. 'Voordat ik van huis wegging om de tiende aan de bisschop te brengen,' zei hij, 'bad ik tot mijn Hemelse Vader dat hij me zou zegenen om me te helpen eerlijk te zijn. Ik zou niet het gevoel willen hebben dat ik iets had gestolen dat eigenlijk Hem toebehoorde.'

Broeder Yefi getuigde dat de Heer zijn gezin enorm heeft gezegend voor hun gehoorzaamheid aan de wet van tiende. Toen hij gedoopt werd, zo zei hij, hadden ze niet meer dan een minimum aan benodigdheden om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien – een span ossen, gebruikt om de ploeg te trekken, een paard, enkele geiten en schapen. Maar, zei hij met grote eerbied, nu ze het evangelie hadden leren kennen en tiende waren gaan betalen, 'zijn we rijk gezegend met paarden, geiten, schapen en negen melkkoeien die voldoende melk geven om onze kinderen te voeden en kaas te maken voor de verkoop. En we zaaien en oogsten onze eigen tarwe. We zijn rijk gezegend!'

In het kader van hun doel om een eeuwige familie op te bouwen, hebben ze andere familieleden enthousiast laten delen in het evangelie. Broeder Yefi's vader, Prudencio Yefi Calbucan, was het eerste familielid dat naar de boodschap van het evangelie luisterde. Daarna kregen zijn broer, Segundo Prudencio Yefi Aguilar, de vrouw van zijn broer, Maria Isabel de Yefi en een van hun dochters interesse. Vervolgens wilden zijn zwager, Jose Nolberto Miranda Diaz – die we aan de oever van het meer ontmoet hadden –, zijn oudste zoon Juan Heriberto Miranda Yefi, en twee jongere dochters er meer over weten.

Broeder Yefi onderwees hun alle zendelingenlessen. Toen ondernamen ze allen de reis naar Puerto Varas om een gesprek te hebben met de voltijdzendingen. Na het gesprek doopte broeder Yefi hen. Bovendien spoorde hij hen aan om de tempelbegiftiging te ontvangen, iets wat hij en zuster Yefi al gedaan hadden. (Ten tijde van ons bezoek was de oudste zoon van de familie Miranda op zending in het zendingsgebied Chili Vina del Mar.)

Op de tweede dag van ons bezoek, het was een zondag, gaf president Otay broeder Yefi toestemming om de reguliere

kerkdiensten in zijn huis te houden, behalve wanneer het gezin toch al naar Puerta Varas reisde om de bisschop de tiende te betalen.

Wij namen samen met de Yefi's en hun familieleden deel aan de zondagsschoolklas en de avondmaalsdienst – er waren totaal achttien leden aanwezig. Broeder Yefi gaf les uit het boek Moroni. Toen hij uit de hoofdstukken 6 en 7 voorlas over dopen, begeleiden en prediken door de macht van de Heilige Geest, rolden er tranen over onze wangen.

Aan het einde van de les, zongen we een lofzang. Zelfs zonder piano of enige kennis van muziek, zong de familie Yefi met een geest die alle gemiste noten goedmaakte. Daarna vroeg broeder Yefi de bezoekers om te spreken.

Toen het mijn beurt was om te spreken, vertelde ik hun: 'Ik besef dat u allen graag wilt leren van wat ik te zeggen heb, maar ik kan u verzekeren dat ik van dit bezoek meer heb geleerd van u dan u van mij kunt leren.'

Later die dag, nadat ik afscheid had genomen van de familie Yefi, dacht ik na over wat ik van hen geleerd had. Ik had geleerd wat het is om de Heer onder alle omstandigheden getrouw te zijn. Ik had geleerd dat er weliswaar een grote afstand was tussen de familie en het kerkgebouw, maar dat er geen afstand was tussen hen en de Heer. Velen van ons hebben tientallen burens om ons heen en laten hen niet in het evangelie delen, maar de Yefi's onderwezen, begeleidden en doopten hun naaste familieleden en burens.

Van de Yefi's leerde ik van de tempel de hoogste prioriteit te maken. Velen van ons die redelijk makkelijk naar de tempel kunnen gaan, zoeken altijd een excuus om niet te gaan. De familie Yefi had al een grote afstand afgelegd naar Santiago om in de tempel verzegeld te worden. En wanneer ze de kans zien om de reis te maken naar die stad, is de tempel hun hoogste prioriteit.

Toen ik de prachtige El Callao-vallei verliet, was ik gesterkt in mijn eigen getuigenis van het evangelie en mijn toewijding aan de Heer. De goede invloed van de familie Yefi ging verder dan hun verafgelegen huis in de bergen. □

Ouderling Benigno Pantoja is regionaal vertegenwoordiger voor de Regio Chili Zuid. Hij woont in de Wijk La Florida 2, in de Ring La Florida Santiago (Chili).

BROEDER YEFI EN ZIJN VROUW, JUANA, HEBBEN VANWEGE DE GROTE AFSTAND NAAR DE KERK TOESTEMMING GEKREGEN VAN HUN RINGPRESIDENT OM THUIS KERKDIENTEN TE HOUDEN.

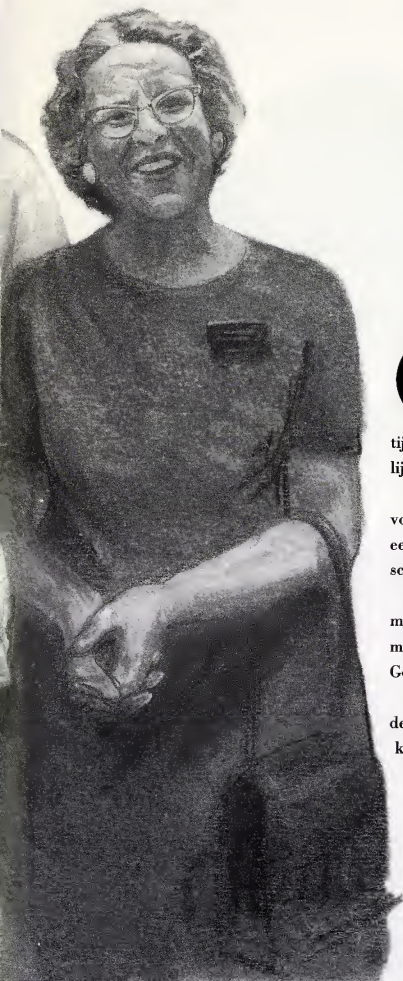
VELE FAMILIELEDEN HEBBEN ZICH OOK LATEN DOPEN EN WONEN DIENSTEN BIJ IN DE WONING VAN DE FAMILIE YEFI.

OUDERLING EN ZUSTER LAKE WAREN VOOR DE
FAMILIE MATURURE EEN WERKTUIG IN DE HANDEN
VAN DE HEER OM EEN MACHTIG WONDER TOT
STAND TE BRENGEN. WIE HAD KUNNEN DENKEN
DAT HET ECHTPAAR LAKE, NADAT ZE HUN WONING
IN UTAH HADDEN VERLATEN, ZO'N FIJNE
ERVARING ZOUDEN HEBBEN IN HET VERRE
ZIMBABWE.

ZENDELING- ECHTPAREN

OUDERLING M. RUSSELL BALLARD
VAN HET QUORUM DER TWAALF

Echtparen die in staat zijn om de
Heer te dienen: Het is nu de juiste tijd.
Sla uw sikkel in met al uw macht en dien de Heer
met al uw macht, verstand en kracht.

Onlangs hoorde ik over de ervaringen van een man in Zimbabwe. Hij heet Sabbath Sibanda Maturure en is geboren in Shurugwe, in 'een gewone Afrikaanse hut'. Hij was de zevende van elf kinderen. Net als drie van zijn zusters, was hij kreupel geboren. Al op jonge leeftijd gaf hij God de schuld van zijn lichaamsgebrek en weigerde hij naar de christelijke kerk te gaan waar zijn ouders actief in waren.

Toen hij zeven was, werden zijn zusters en hij naar een verafgelegen school voor gehandicapte kinderen gestuurd. Hij miste zijn moeder – hij kon haar maar eens in het jaar bezoeken – en raakte nog meer verbitterd. 'Het leven was verschrikkelijk', herinnert hij zich, 'Er was totaal geen hoop meer'.

Zijn verbittering werd alleen maar heviger toen zijn enige twee vrienden – zijn moeder en een gehandicapt kind van school – overleden. 'Er was helemaal niets meer voor me – geen enkel sprankje hoop. Het leven had totaal geen zin meer. God was totaal onrechtvaardig en was mijn respect en aanbidding niet waardig.'

Maar nadat hij bevriend was geraakt met enkele christenen die hem aanspoorden om de Bijbel te lezen, begon zijn hart zich te verzachten. De jaren vrestreken. Hij vond werk, trouwde en kreeg twee dochters.

In juli 1985 kwam er een man die er 'eerlijk, nederig en liefdevol' uitzag naar zijn huis. Hij stelde zichzelf voor als ouderling Boyd Lake. Ouderling en zuster Lake, een zendelingechtpaar uit Oakley (Utah), hadden Sabbaths vrouw, Susan, op haar werk ontmoet en zij had hen gevraagd haar man te bezoeken. 'Alles wat over Christus gaat, maakt ons leven aangenamer', zegt Sab-

bath, 'Daarom nodig de ik hem en zuster Lake uit om binnen te komen.' Hun boodschap klonk zo goed dat de Maturures het echtpaar Lake vroegen om kennis te maken met al hun vrienden in het centrum voor gehandicapten waar zij werkten. En bovendien begonnen Sabbath en Susan het Boek van Mormon te bestuderen.

Na enkele bezoeken van de zendelingen werd Sabbath ziek. Maar door een zegen werd hij weer beter. Hij was onder de indruk van de macht van het priesterschap en de leringen aangaande de gezinsavond, vastengaven, tiende en kuisheid. 'Ik hoorde ook van de eeuwige gezinsband, dat we, als we geloven en het waardig zijn, in de tempel kunnen trouwen en voor eeuwig verzegeld kunnen worden als man en vrouw en als gezin.'

Op 2 augustus 1986 werd Sabbath gedoopt door de gemeentepresident en Susan en een van hun dochters door ouderling Lake. 'Wij kregen zoveel vreugde thuis toen we behoorden tot De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen - de kerk die de Heer zelf hersteld heeft!', zegt Sabbath. Drie weken later werd een derde dochter, Helen Happiness, geboren. (De baby is vernoemd naar zuster Lake, die Helen heet.)

Ouderling en zuster Lake waren voor de familie Maturure een werktuig in de handen van de Heer om een machtig wonder tot stand te brengen. Dat had het echtpaar Lake van tevoren niet kunnen weten, dat ze na het verlaten van hun woning in Utah zo'n fijne ervaring zouden hebben in het verre Zimbabwe.

Over de hele wereld zijn zendelingehtparen op soortgelijke wijze vele mensen tot zegen. Een en prettige bijkomstigheid is dat ook de zendelingen zich gezegend voelen.

Toen ik het Zendingsgebied Toronto Canada presideerde, verbaasde ik me over de veranderingen die plaatsvonden in de zendelingehtparen. Vaak hadden ze hun vaste plannen voor een comfortabele oude dag laten varen voor een zending. Maar dan begon er een prachtige verandering. Naarmate ik hun geloof en vertrouwen in de Heer gadesloeg, hun betrokkenheid bij het werk en hun onzelfzuchtige dienstbetoon, voelde ik me als iemand die een bloem ziet opbloeien. Deze geweldige echtparen ruilden iets goeds wat ze thuis hadden voor iets beters in het zendingsveld.

Denk bijvoorbeeld maar eens na over de ervaringen van ouderling en zuster Verl Asay die samen met ons in dat zendingsgebied waren en die nu al voor de derde keer op zending zijn - dit keer in het Zendingsgebied Londen-Zuid. Toen ik hun vroeg wat zij over hun werk tegen andere echt-

paren zouden zeggen, antwoordde ouderling Asay met de volgende aanmoediging:

'De Heer opent vaak de vensters des hemels als we zelf maar oprecht proberen om te dienen. Vóór onze eerste roeping had ik last van een slechte gezondheid en moest ik vaak langere tijd van mijn werk thuis blijven. Toch was ik gezond genoeg om een zendingsoproep te aanvaarden en we brachten toen twee jaar door in het noordwesten van de Verenigde Staten om leiding te geven bij de bouw van kerkgebouwen. Gelukkig werd ik onze hele zending lang gezegend met een goede gezondheid.

'Na onze terugkeer kregen en aanvaardden we een andere oproep, dit keer voor een reguliere zending in het Zendingsgebied Toronto Canada. We hadden een lonende

geestelijke ervaring door ons werk en onze omgang met enkele fijne, vriendelijke mensen. Weer had ik, ondanks de twee koudste winters die ik ooit heb meegemaakt, een goede gezondheid. De Heer zegende ons echt. Onze familie thuis ontwikkelde een nauwere band door het samen lezen van onze brieven en onze liefde voor onze familie nam aanzienlijk toe.

'Na onze terugkeer zetten we de vele zegeningen van die anderhalf jaar eens op een rij: een goede gezondheid, een betere familieband, vele nieuwe broeders en zusters in het evangelie, en talloze geestelijke ervaringen in het werk in een klein hoekje van de wijngaard van de Heer.

'En nu zijn we dankbaar voor een nieuwe roeping - dit keer naar Engeland. We zien dat er grote behoefte is aan

meer echtparen die de wereld voorbereiden op de wederkomst van de Heiland.'

Ik ben ervan overtuigd dat dit echtpaar geweldig goed werk zal doen in Engeland. Op de eerste dag van hun zending in Canada had ik een oriënterend gesprek met hen. Zuster Asay vertelde me dat ze zenuwachtig was omdat ze nu mensen zou moeten aanspreken over de kerk. Ik zei dat het helemaal niet zo erg was om mensen te vragen wat ze weten van de kerk. En we oefenden samen het stellen van de gouden vragen.

Op de eerste dag dat ze aan het werkelijke zendingswerk begonnen, vroeg zuster Asay een cassière, terwijl haar man de boodschappen aan het betalen was, of ze iets van de kerk afwist en of ze meer wilde weten. Als gevolg van die vraag werd de vrouw, Betti W. Guild, gedoopt en ook haar man en twee familieleden; er volgden nog minstens zeventien anderen.

Als ik denk aan dit echtpaar dat nu voor de derde keer hun familie en de gemakken van hun eigen woning achterlaat om de Heer te dienen, denk ik aan de volgende woorden van de Heer:

'En een ieder, die huizen of broeders of zusters of vader of moeder of kinderen of akkers heeft prijsgegeven om mijn naam, zal vele malen meer terugontvangen en het eeuwige leven erven' (zie Matteüs 19:29).

Hier volgen enkele veel gestelde vragen. Misschien zult u door de antwoorden meer gaan begrijpen van het werk van zendelingechtparen.

Wat zijn zendelingechtparen? Het zijn oudere echtparen, goede leden van de kerk, die geen kinderen meer thuis hebben die wat hun onderhoud betreft van hen afhankelijk zijn. Ze zijn in staat om in het zendingsveld het eigen onderhoud te betalen en hebben een goede gezondheid.

Hoe lang gaan echtparen op zending? De meeste echtparen worden voor een periode van anderhalf jaar geroepen, maar overeenkomstig hun omstandigheden kan dat ook een periode van een half jaar of een jaar zijn. Een roeping voor een half jaar is meestal voor een echtpaar dat zich met seizoenwerk bezighoudt, zoals bijvoorbeeld agrarisch werk. Dergelijke korte-termijnroepingen gelden voor zendingsgebieden die niet te ver van de woonplaats van het echtpaar verwijderd zijn. Een echtpaar dat voor een periode van anderhalf jaar beschikbaar is, kan geroepen worden voor een zending in het buitenland.

Na hun eerste zending hebben echtparen vaak het verlangen om nogmaals de Heer te dienen. Het echtpaar Ralph en Aileen Tate, bijvoorbeeld, is voor de vierde keer op zending; zij zijn in Toronto geweest, in Nigeria en Ierland (tij-

OP HUN EERSTE DAG IN HET ZENDINGSVELD VROEG ZUSTER ASAY EEN CASSIÈRE OF ZE IETS VAN DE KERK WIST. ALS GEVOLG DAARVAN LIET DE VROUW ZICH DOPEN, EN OOK HAAR MAN EN TWEE FAMILIELEDEN; TIEN MINSTE ZEVENTIEN ANDEREN VOLGDEN.

dens dezelfde zendingsperiode!), op de Caribische eilanden, en ze zijn nu in Nieuw-Zeeland op zending. In elk zendingsgebied hebben ze dopelingen gehad en ze hebben heel veel leiderschapstraining gegeven.

Zijn we aanmatigend als we om een zendingsoproep vragen? Beslist niet. Tenslotte roept het echtpaar niet zichzelf; de Heer doet dat. Ze kunnen gerust naar de bisschop gaan en hem vertellen dat ze graag op zending willen gaan.

Moeten we de zendelingenlessen uit ons hoofd leren? De zendelingen die de huidige zendelingenlessen gebruiken hoeven die niet uit het hoofd te leren; zij onderwijzen in eigen woorden en maken daarbij gebruik van een overzicht waarin de hoofdpunten staan aangegeven. Echtparen kunnen genoeg van die hoofdpunten leren, en kunnen het overzicht zelfs raadplegen tijdens de les, om het evangelie doeltreffend te onderwijzen zonder alles uit het hoofd te hoeven leren. Op die manier kunnen ze beter openstaan voor de Geest en de gevoelens van de onderzoeker. Maar ik zal u vrees wat dit punt betreft nog verder wegnemen. U kent het evangelie al! Doordat u het jaren lang hebt geleerd en nageleefd hebt u veel fijne, unieke ervaringen gekregen die u kunt gebruiken om het evangelie doeltreffend te onderwijzen. Wees niet bang. De Heer zal u zegenen in de lessen die u tijdens uw zending zult geven.

Wat is de maximumleeftijd voor een zendingsgechtpaar? Over het algemeen geldt een maximumleeftijd van zeventig jaar. Maar als de gezondheid goed is en de ringpresident vindt dat beiden lichamelijk en emotioneel sterk genoeg zijn, kan een echtpaar dat ouder is ook geroepen worden.

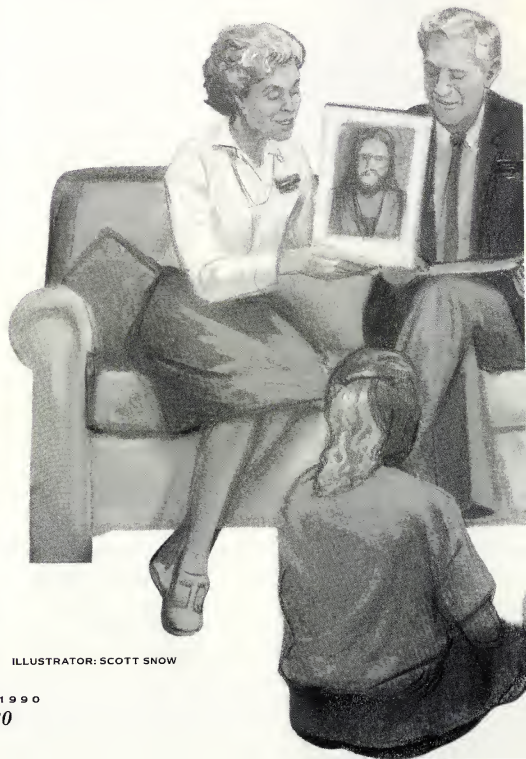
Hoe goed moet onze gezondheid zijn? Een zendingsgechtpaar moet gezond genoeg zijn om een bijdrage te leveren aan het werk. Daar de meeste echtparen thuis nog actief zijn, zouden ze in staat moeten zijn om een zending te vervullen. En vergeet niet dat u elkaar hebt om op terug te vallen. Bovendien zal de zendingspresident attent zijn op bijzondere omstandigheden en zal u een taak geven die gebaseerd is op uw ervaring en de behoeften die in het zendingsgebied bestaan.

Zal ik de lichamelijke inspanning van het zendingswerk wel net zo goed aankunnen als de jonge zendelingen? Maak u daar geen zorgen over. U werkt in uw eigen tempo en wordt niet geacht om hetzelfde werkschema aan te houden als de andere zendelingen. Er zijn veel andere manieren om vriendschapsbanden aan te knopen en met anderen te werken. U hebt een heel leven vol ervaringen waarvan u gebruik kunt maken en de manieren om zendingswerk te doen zijn onbepaald.

Wat zijn die andere manieren om zendingswerk te doen?

U kunt lesgeven in hulporganisaties, kippenrennen bouwen, plaatselijke leiders trainen, fruit en groente inmaken, nieuwe of potentiële leden begeleiden, omheiningen repareren, minder-actieve leden heractiveren, mensen tuinaanleg en -verzorging leren, het evangelie verkondigen, liefhebben en luisteren, in koren zingen, schilderen, dopen, onkruid wieden – alles waardoor u op een liefdevolle wijze toegang tot het hart van anderen kunt krijgen. Er komt geen einde aan de lijst. Zendingelchtparen worden door de Geest gedreven om vele dingen te doen waardoor de kinderen van onze Hemelse Vader naar Hem en zijn koninkrijk geleid kunnen worden.

Wat is de belangrijkste inbreng van een zendelinggechtpaar? Een zendelinggechtpaar krijgt vaak een taak in een gebied waar de plaatselijke leiders en leden veel kunnen hebben aan hun ervaring, volwassenheid en leiding. Een zendelinggechtpaar versterkt een gemeente of een wijk alleen al door zijn aanwezigheid. Een van mijn collega's heeft het volgende gezegd: 'Zendingelchtparen zijn een levend voorbeeld van wat de kerk voor de mensen doet. De mensen in het zendingsveld kijken naar hen en zien dat ze in de

ILLUSTRATOR: SCOTT SNOW

praktijk een groot geloof aan de dag leggen. En men krijgt ook een goed idee van wat het betekent je leven lang de Heer te dienen in de kerk.'

Hoeveel echtparen zijn er nodig? Toen iemand dat aan president Spencer W. Kimball vroeg, zei hij: 'Allemaal!' President Ezra Taft Benson heeft daarover gezegd:

'De kerk heeft in deze tijd een grotere behoefte aan zendingelingen dan ooit! Het is onze plicht het evangelie van Jezus Christus aan elk volk op aarde te brengen. (. . .)

'Deze taak zal duizenden zendingelingen vergen, veel meer dan het aantal dat op dit moment over de gehele wereld met zendingswerk bezig is. (. . .)

'U bent als nooit tevoren nodig in de dienst des Heren. "De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig." (Lucas 10:2)' (*De Ster*, oktober 1984, blz. 94-95).

Ouderling David B. Haight van het Quorum der Twaalf heeft gezegd:

'In sommige ringen is er een overvloed aan rijpe echtparen die volledig bereid zijn om een zendingsoproep te aan-

vaarden, die niet alleen enthousiast zouden helpen bij het verbreiden van het evangelie, maar bovendien nieuwe leden zouden kunnen sterken in gebieden van de wereld waar we een snelle groei doormaken. De duizenden pasgedoopte leden die nu in de kerk zijn en te maken krijgen met de wat ongebruikelijke, vreemd aanvoelende gewoonten, zouden aangemoedigd en getraind kunnen worden door iemand die nu op zijn gemak thuis zit. (. . .) Als we toch eens voor enkele honderden trouwe, goed voorbereide echtparen een van de geweldigste perioden in hun leven konden inluiden!' (Algemene Conferentie, april 1979).

Alle zendingsgebieden hebben meer echtparen nodig. Door hun rijpheid en ervaring behoren ze tot de beste zendingelingen die we hebben. Hun bijzondere vaardigheden die ze in een leven vol trouwe dienstbaarheid hebben ontwikkeld, stellen hen in staat om doeltreffend plaatselijke leiders te trainen, leden te sterken en te heractiveren, en niet-leden tot Christus te brengen door hen te onderwijzen en te dopen. Het is bijna niet in woorden uit te drukken hoe belangrijk het werk is dat zij doen.

Echtparen die in staat zijn om te dienen: Het is nu de juiste tijd. Sla uw sikkel in met al uw macht en dien de Heer met al uw macht, verstand en kracht. U zult meer liefde en bevrediging ervaren dan u ooit voor mogelijk had gehouden.

Op zending gaan is een opoffering, maar wel een opoffering die 'de zegen des hemels' brengt (zie HL 6). In werkelijkheid blijkt de opoffering van het achterlaten van de eigen woning, de familie en de gemakken thuis een opoffering te zijn van iets goeds in ruil voor iets beters. □

IN ALLE ZENDINGS-
GEBIEDEN ZIJN MEER
ZENDELINGECHTPAREN
NODIG. DOOR HUN
VAARDIGHEDEN DIE ZE
IN EEN LEVEN VOL
GETROUWE DIENST-
BAARHEID HEBBEN
ONTWIKKELD, BEHOREN
ZE TOT DE BESTE
ZENDELINGEN DIE WE
HEBBEN.

EENVOUDIGE STAPPEN OM HET EVANGELIE TE ONDERWIJZEN

1. Bestudeer het evangelie. Bid, stel u open voor de Geest, en vergroot uw getuigenis en kennis van de kerk, opdat u klaar bent om te onderwijzen.

2. Sluit vriendschap. Leer om anderen lief te hebben. Wees een goede vriend voor hen. Doe mee aan verschillende activiteiten waardoor u een verscheidenheid aan mensen kunt ontmoeten.

3. Nodig uw vrienden uit voor een kerkactiviteit. Regel alles ruimschoots van te voren zodat de sfeer warm en vriendelijk kan zijn.

4. Beantwoord hun vragen over de kerk open en rustig. Als u goed bent voorbereid, zult u hier geen problemen mee hebben. Wees nauwkeurig en oprecht.

5. Zorg voor een exemplaar van het Boek van Mormon om aan uw nieuwe

vriend(in), of iemand anders die u ontmoet, te geven of te lenen.

6. Bespreek interessante onderwerpen met hen uit de lesboeken en klassen van de zondagsschool, de ZHV en de priesterschap.

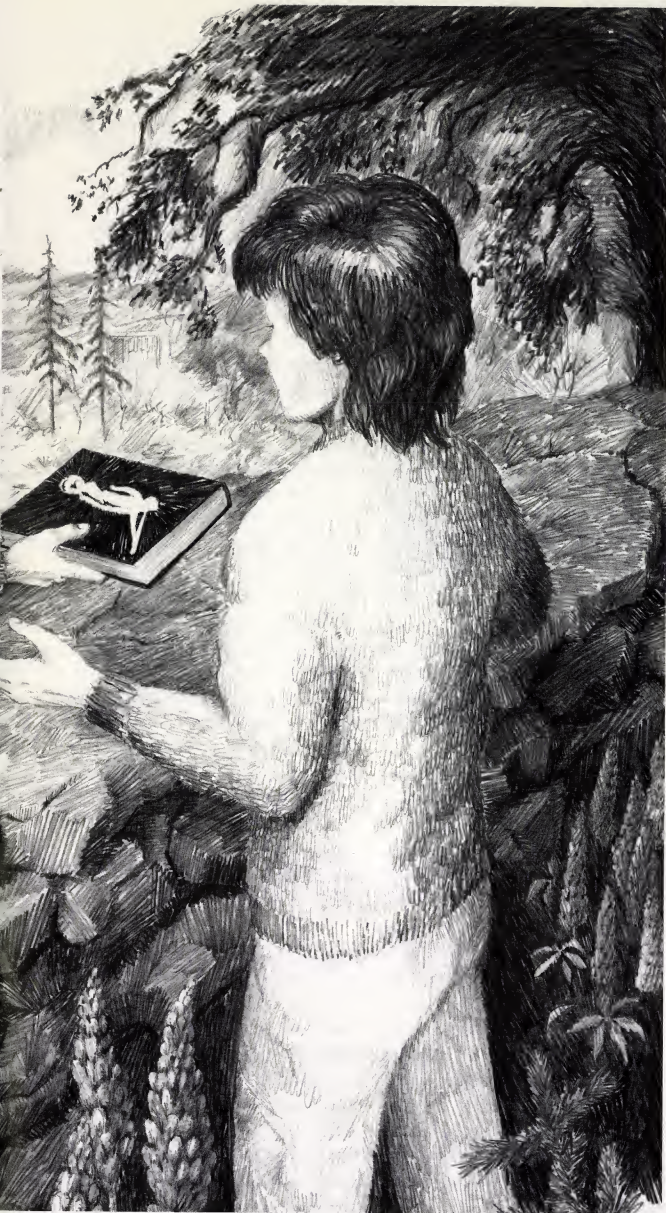
7. Vertel hen over de informatie die u voor uw familiegeschiedenis hebt verzameld. Vertel dat het ook voor hen interessant kan zijn om hun familiegeschiedenis uit te zoeken - help hen hier dan mee.

8. Nodig hen uit om naar kerkvergaderingen te komen die geestelijk opbouwend zijn. Maak hen duidelijk dat het geweldige en warme gevoel dat zij ervaren de Geest is.

9. Geef op de juiste plaats en tijd uw getuigenis. Vertel hun hoeveel het evangelie voor u betekent, en hoeveel zij voor u betekenen. Moedig hen aan

ILLUSTRATOR: TIMOTHY SHEPPARD

EEN VAN DE EENVOUDIGE STAPPEN OM HET EVANGELIE TE ONDERWIJZEN IS EEN EXTRA EXEMPLAAR VAN HET BOEK VAN MORMON BIJ DE HAND TE HEBBEN OM DAT WEG TE KUNNEN GEVEN WANNEER DE GELEGENHEID ZICH VOORDOET.

om naar de lessen van de voltijdzendingelingen te luisteren.

10. Raak niet ontmoedigd als zij zeggen dat zij niet geïnteresseerd zijn. Wat u ook doet, blijf een vriend voor hen. Het is pijnlijk als zij denken dat u alleen geïnteresseerd bent in potentiële bekeerlingen. Er komt misschien een tijd in hun leven dat zij klaar zijn om het evangelie te ontvangen. Uw vriendschap en de ervaringen die zij met u en de kerk hebben gehad, zullen altijd in hun gedachten blijven.

11. Ondersteun hen in hun pogingen om naar de kerk te komen. Misschien kunnen ze met iemand meerijsen. Zorg ervoor dat zij weten wat er gebeurt en wanneer, en wees er zeker van dat er iemand bij hen zit.

12. Geef hen een abonnement op *De Ster* of laat hen artikelen uit uw exemplaar lezen.

13. Wees altijd een goed voorbeeld. Uw vrienden kijken naar u om te zien of u al die normen naleeft.

14. Geef nooit op! Het geweldige gevoel dat u ervaart als één vriend het evangelie aanvaardt, weegt op tegen duizend afwijzingen. □

HEM GEDENKEN DOOR DIENSTBETOON

'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (zie Matteüs 25:40).

Op een koude winterochtend werd de familie Miske gewekt door hun burens. De burens - zestien bejaarde patiënten van een nabijgelegen verpleeghuis - zaten zonder water omdat hun waterpomp het begeven had. De familie Miske bleef ze de hele dag water geven uit hun waterput - totdat die leeg was. Zuster Miske kocht toen 76 liter gezuiverd water en riep de hulp van andere heiligen der laatste dagen in. Ze verzamelden zestien grote jerrycans en vulden die in het kerkgebouw. Drie zusters deden de was van de patiënten - één zuster was negen uur lang lakens aan het wassen en drogen.

In drie dagen bracht zuster Miske meer dan duizend liter water weg in de sneeuw en in een temperatuur die vaak rond het vriespunt lag. Na drie en een halve dag werd er een nieuwe pomp geïnstalleerd in het verpleeghuis, en was alles weer normaal.

Maar voor de familie Miske was niet alles normaal: hun eigen waterput bleef leeg. Personeel van het nabijgelegen verpleeghuis was graag bereid om de familie Miske te helpen. Het verpleeghuis voorzag het gezin tot het voorjaar van water, totdat er weer water in de put kwam.

Tijdens zijn zending op aarde heeft de Heiland ons geboden om God met geheel ons hart lief te hebben en onze

ILLUSTRATRICE: BETH WHITAKER

naaste als onszelf (zie Matteüs 22:36-39). Het verlenen van christelijk dienstbetoon maakt deel uit van het gehoorzamen van deze twee 'grote geboden'.

Maar de kans om een ander te dienen komt zelden gelegen. Hoewel sommige vormen van dienstbetoon op schema en om de beurt kunnen worden uitgevoerd - wanneer we dus 'genoeg tijd' hebben - kunnen zoveel andere vormen van dienstbetoon die we geven kunnen niet worden gepland, maar is er onmiddellijke, spontane - en soms langdurige - hulp voor nodig.

Ons dienstbetoon hoeft niet groot-schalig of indringend te zijn. We kunnen dagelijks in onze omgang met gezinsleden, vrienden, burens en collega's, en zelfs vreemden, attente daden verrichten die blij geven van onze bezorgdheid om en liefde voor alle kinderen van onze Hemelse Vader.

De Heer heeft zijn discipelen ook geboden om lief te hebben 'gelijk Ik u liefgehad heb' (Johannes 13:34-35; zie ook Johannes 15:12-17; 2 Johannes 1:5; Leer en Verbonden 88:123; Mozes 7:33). Hij verwacht van ons dat wij el-kander liefhebben en dienen, net als Hij heeft gedaan. (Zie Mosiah 2:17-18.) Maar of ons dienstbetoon nu groot- of kleinschalig is, naarmate ons vermogen om te dienen toeneemt, neemt ook ons vermogen om lief te hebben toe.

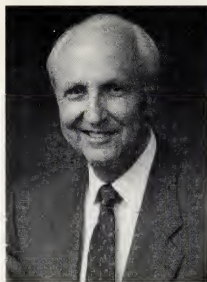
Over het onderwerp dienstbetoon heeft president Gordon B. Hinckley gezegd: '... wij [moeten] ons zeker realiseren dat wij Christus niet echt kunnen aanbidden zonder tevens van onszelf te geven. (...)

'Als wij tot een dergelijk dienstbetoon bereid zijn, zullen onze dagen gevuld worden met vreugde en blijheid. Wat belangrijker is, ze zullen worden toegewijd aan onze Heer en Heiland, Jezus Christus, en aan het positief beïnvloeden van hen met wie wij in contact komen' (*De Ster*, augustus 1987, blz. 5-6). □

Suggesties voor de huisbezoekers

1. Overweeg wat ons tegenhoudt om anderen meer lief te hebben en te dienen. Bespreek manieren om dat te overwinnen.

2. Vertel - of laat de zuster die u bezoekt zoiets vertellen - hoe u, of iemand anders, gezegend bent door onzelfzuchtig dienstbetoon.

Ouderling Albert Choules Jr.,
tweede raadgever in het
presidium Gebied Europa

Van het gebiedspresidium

De relatie tot mijn naaste

De gelijkis van de barmhartige Samaritaan, die we allemaal zo goed kennen, werd gegeven als bewijs dat onze definitie van wie onze naaste is en hoe wij hem behoren te behandelen niet te eng moet zijn.

Er was een wetgeleerde naar de Heiland toegekomen om Hem te verzoeken met de vraag: '... wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?' De Heiland was zo verstandig om de vraag terug te spelen. 'Wat staat in de wet geschreven?', vroeg Hij. De wetgeleerde kende de Schriften en citeerde Jezus de wet: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf.' De Heiland liet hem weten dat hij het bij het rechte eind had en zei hem: 'Doe dat en gij zult leven.'

Maar de wetgeleerde was niet tevreden. God liefhebben, of geloven dat we dat doen is gemakkelijk, te zeg-

gen dat we dat doen is nog gemakkelijker. Maar onze naaste liefhebben als onszelf en hem als zodanig te behandelen is veel moeilijker. De wetgeleerde probeerde te doen wat wij soms proberen te doen, en wel een excuus zoeken ofwel het aantal mensen die wij onze naaste noemen beperken. In de hoop zijn inspanningen te kunnen miniseren en zichzelf te 'rechtvaardigen', vroeg hij de Heiland: 'En wie is mijn naaste?' Toen gaf de Meester die geweldige gelijkis van de barmhartige Samaritaan, waarmee Hij aantoonde dat wij de definitie van 'onze naaste' liever ruim moeten zien dan te proberen deze te beperken. Hij beëindigde de gelijkis met een indringende vraag aan de wetgeleerde — en aan ons: 'Wie van deze drie dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in de handen der rovers was gevallen?'

De Samaritaan gaf de man uit Jeruzalem wat hij nodig had. Het maakte hem niets uit dat de man uit Jeruzalem van een ras was dat niet omging met Samaritanen. Hier was iemand in nood en de Samaritaan lenigde die nood. Hij ging hem niet voorbij zoals twee

voorgaande reizigers hadden gedaan, om hem aan zijn lot over te laten, wellicht met de gedachte dat hij hun 'naaste' niet was, misschien hadden zij er geen zin in.

De Samaritaan droeg niet

*Onze relatie
tot onze naaste
hangt van ons af,
omdat wij bepalen
wie wel of niet
onze naaste is.*

alleen zorg voor zijn onmiddellijke behoeften, maar ook voor zijn toekomstige toen hij hem naar de herberg bracht en vooruit betaalde.

Wie is onze naaste?

Zijn dat alleen onze buren; of alleen de mensen die we aardig vinden; alleen de mensen van wie we denken dat ze ons kunnen helpen; alleen de mensen van wie we denken dat ze het evangelie zullen aanvaarden, maar die we snel laten zakken als dat niet zo blijkt te zijn?

Hoe behandelen we onze naaste? Helpen wij hen alleen als het ons uitkomt of helpen we hen als zij ons

nodig hebben? Hoe vaak verwachten wij, bewust of onbewust, iets terug?

Onze relatie tot onze naaste hangt van ons af, omdat wij bepalen wie wel of niet onze naaste is. Wij kunnen ons gewaarworden van hun behoeften en hoe we daar het beste in kunnen voorzien, omdat we onszelf het beste kennen.

Misschien is dat helpen behangen. Misschien is dat luisteren naar de problemen waar men mee kampt. Misschien is dat een bemoedigend woord of een blijk van liefde of begrip. Misschien is dat een uitnodiging om de zendingenlessen te volgen. Misschien is het alleen dat zij weten dat wij voor ze klaarstaan als ze ons nodig hebben. Wat de behoeften ook mogen zijn, laten wij ernaar streven meer mensen tot onze naastenkring te rekenen en hen lief te hebben als onszelf op manieren dat zij dat zullen voelen en weten. Laten wij ook niet verwachten dat zij op onze voorwaarden onze vriend worden noch hun schrappen als naaste als zij niet reageren. Onze liefde voor onszelf blijft. Als we echt van onze naaste houden als onszelf, zullen we ook hen blijven liefhebben. ■

Dorothea Condie

Een van de teksten die ik geregeld overdenk is er een uit het Boek van Mormon, het is een uitspraak van de profeet Jakob. Het Boek van Mormon bevat een paar hele goede toespraken van Jakob, en hoewel we zijn naam niet zo vaak horen als die van een paar andere Nephitische profeten, komt uit het boek dat zijn naam draagt toch naar voren dat hij alle kwaliteiten van een ware volgeling en discipel van Christus bezat.

Jakob luisterde naar de Heer en gehoorzaamde Hem. Hij onderwees het volk wat het nodig had en niet wat het wilde horen. In opdracht van de Heer predikte hij vrijmoedig en onbevreesd bekering tot een volk, omdat hun welzijn hem ter harte ging.

Een van de problemen die hem en de Heer zorgen baarden was het probleem rijkdom, een probleem dat ook nu opgeld doet. Wij lezen het volgende in Jakob 2:18-19.

‘Maar zoekt het koninkrijk Gods, voordat gij rijkdommen zoekt.

‘En nadat gij hoop in Christus hebt verkregen,

zult gij rijkdommen verkrijgen, indien gij er naar streeft, en er naar streeft met het voornemen om goed te doen - de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan.’

Er zijn tegenwoordig vele rijkdommen voorhanden, en velen onder ons zijn gezegend met vele bezittingen. Als onze voorouders van honderd of zelfs vijftig jaar geleden ons zouden kunnen komen bezoeken, dan zou onze woning hun een kasteel toeschijnen, voorzien van de vreemdste apparaten en mooiste meubels. Ik wil hiermee niet zeggen dat de Heer wil dat we in armoede leven. De tijden zijn veranderd en veel van de luxe van gisteren is vandaag noodzaak geworden. Maar soms moeten we onszelf afvragen: ‘Hoeveel hebben we werkelijk nodig?’ Hoeveel van mijn zogenaamde ‘behoeften’ zijn in feite een luxe en kunnen door de Heer omschreven worden als een overdaad aan aardse goederen? Hoeveel tijd, liefde en aandacht besteed ik aan deze rijkdommen?

Als we eerst het koninkrijk Gods zoeken, hebben we niet veel tijd om naar rijkdommen te zoeken en

daar ons hart op te zetten. Jakob nam in deze tekst de belofte op dat wij hoop in Christus zullen krijgen als wij eerst naar het koninkrijk Gods zoeken. En met deze hoop — als we dan naar rijkdom streven, is dat met één doel voor ogen: niet voor onszelf, maar om anderen te helpen, om ‘de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan’.

Dat was de zending van Jezus Christus. Hij bouwde geen kastelen voor zichzelf, maar hij diende hen die geestelijk en stoffelijk in armoede leefden. Dit is een van de grootste toetsen en verleidingen van deze tijd: hoe we ons moeten opstellen ten aanzien van de rijkdommen waarmee wij worden gezegend en die wij vrij eenvoudig kunnen bemachtigen als we dat willen.

Jakobs raad en profetie moet ook onze oren en hart doordringen ... rijkdommen zoeken om goed te doen. Dat is waarlijk een edel verlangen, en het veld is alreeds wit met mensen die gekleed of gevoed of bevrijd uit vangenschap moeten worden.

Is het mogelijk voor een mens om dit soort vol-

maaktheid of toewijding te bereiken? Ik denk dat we allemaal wel iemand kennen die in stilte druk bezig is om voor de kinderen van onze Hemelse Vader te zorgen, iemand die de wereld waarlijk overwonnen heeft, iemand die enkel aan anderen denkt. Moeder Theresa deed onlangs de uitspraak dat de armen in feite rijk zijn, en de rijken arm. Dat klinkt tegenstrijdig, maar schuilt er niet veel waarheid in deze woorden? Behoren wij, als we rijk zijn, toch tot de armen geestelijk gesproken?

Wij kunnen onze liefde voor en verlangen naar aardse goederen overwinnen en omzetten in een verlangen om alleen maar voor de kinderen van onze Hemelse Vader te zorgen. Naarmate ik de laatste maanden de gebeurtenissen volgde en zag in hoeveel landen er gestreden werd voor democratie, werd ik mij ervan bewust hoeveel mensen er in deze wereld zijn die gekleed, gevoed en verzorgd moeten worden.

Het probleem van rijk en arm hield Jakob meer dan 2.500 jaar geleden bezig, en het moet ook ons bezighouden. De mensen van Alma's tijd hadden eens deze prachtige les geleerd. Het is mijn wens dat wij dit

voorbeeld ook zullen kunnen volgen.

'Aldus zonden zij in hun voorspoedige toestand niemand weg, die naakt of hongerig, dorstig of ziek was, of die verzorging nodig had; en zij zetten hun hart niet op rijkdommen;

daarom waren zij vrijgevig jegens allen, jegens oud en jong, jegens dienstknechten en vrijen, jegens man en vrouw, hetzij buiten de kerk of in de kerk, en waren geen aannemers des persoons jegens hen, die hulp behoeften.' (Alma 1:30.) ■

Russell M. Nelson bezoekt Ring Apeldoorn

Frans Heijdemann

Op 10 en 11 februari vond de ringconferentie plaats van de Ring Apeldoorn, die bestond uit twee bijeenkomsten op zaterdag ('s middags één voor priesterschapsleiders, en 's avonds één voor alle volwassen leden) en een algemene bijeenkomst op zondag.

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen, die kort daarvoor verschillende landen in Oost-Europa had bezocht, was de bezoekende autoriteit op deze conferentie en hij sprak in diverse bijeenkomsten.

Bijeenkomst voor priesterschapsleiders

Het thema van zijn presentatie in de bijeenkomst voor priesterschapsleiders was: 'Ziet, Ik zal mijn werk in de daarvoor bestemde tijd bespoedigen' (LV 88:73). Als voorbeeld haalde hij enkele ervaringen aan die hij in Oost-Europa had gehad. Jarenlang zag het er niet naar uit dat daar ooit zendingswerk zou kunnen

worden gedaan. Vorig jaar zijn de eerste zendelingen naar Oost-Duitsland gegaan, en intussen is in Polen een nieuw kerkgebouw in gebruik genomen. De leden van de kerk in Tsjecho-Slowakije moesten tientallen jaren in het geheim vergaderen, maar de situatie is nu ten goede veranderd: een tijd van sterke groei lijkt voor dit land in zicht te komen.

Ouderling Nelson vervolgde zijn presentatie door erop te wijzen dat er op de leden van de kerk een bijzondere taak rust, namelijk om alle naties tot zegen te zijn door hun het evangelie te verkondigen. 'Het evangelie moet onder alle volken van de aarde worden verkondigd om de wederkomst van de Heer voor te bereiden', aldus broeder Nelson.

Zaterdagavondbijeenkomst

In de zaterdagavondbijeenkomst wees ouderling Nelson erop dat wij een eeuwige taak hebben, namelijk ons gezin. In tegenstelling

Ouderling Russel L. Nelson spreekt in de zaterdagavondbijeenkomst. Merryn Jongkees fungeert als tolk.

tot maatschappelijke posities of roepingen in de kerk zal er aan onze roeping in ons gezin nooit een einde komen. Hij gaf de volgende zeven suggesties aan ouders:

1. Lees thuis voor uit de Schriften; zowel de vader als de moeder moeten dit regelmatig doen.

2. Verras uw partner geregeld. Kleine attenties hoeven niet duur te zijn, maar kunnen iemand veel goed doen.

3. Voel u niet schuldig als u niet alles doet wat u denkt dat u hoort te doen. Sommigen schrijven hun agenda vol afspraken, maar vergeten hun belangrijkste afspraak: die met hun partner. Onze belangrijkste zending ligt in de zorg voor onze levensgezel en de opvoeding van onze kinderen.

4. Laat iedere vader zijn kinderen een vaderlijke zegen geven en schrijf deze

desgewenst ook op. Geef deze zegen tijdens de gezinsavond, bijvoorbeeld als één van de kinderen op zending gaat of gaat trouwen.

5. Schrijf elk van uw kinderen en kleinkinderen wat het evangelie voor u betekent. Schrijf hun dat u van hen houdt en wat u van elk van uw kinderen verwacht.

6. Leer van uw kinderen. Van de wijze waarop ze op u reageren, kunt u veel leren over uzelf en uw manier van doen.

7. Houd steeds het eeuwige perspectief in gedachten. U kampt misschien met tijdelijke problemen, maar die wegen zeker niet op tegen de zegeningen van het eeuwige leven, dat de Heer u belooft. Heeft u op dit ogenblik geen levensgezel, weet dan dat u bij getrouwheid aan het evangelie, wanneer de tijd daar is, dezelfde zegeningen kunt ontvangen.

Algemene bijeenkomst

De algemene bijeenkomst op zondagmorgen vond plaats in schouwburg 'Orpheus' te Apeldoorn, omdat de kerk te klein was voor het verwachte aantal bezoekers. De koorzang tijdens de conferentie werd verzorgd door het koor van de gemeente Soesterberg. Het thema van de conferentie was: 'De levende profet volgen'. De eerste spreker was de ringpresident, ouderling Max van der Put. Hij legde uit dat het altijd voor veel mensen moeilijk is om de levende profeten te volgen, en dat dit ook altijd moeilijk zal blijven. De oorzaak daarvan ligt in het beperkte bevatingsvermogen van de mens: de mensen kunnen zich nog geen voorstelling maken van het eeuwige leven. Aan de andere kant willen ze graag alles begrijpen. Wanneer de Heer dingen aan de profeten openbaart waarvan wij het doel (nog) niet begrijpen, beproeft dit ons geloof.

Zeker wanneer het afwijkt van hetgeen we zelf denken. Des te beter kunnen wij ons geloof tonen, door ook die openbaringen te aanvaarden die wij nog niet begrijpen.

Ouderling Richard Scholte, eerste raadgever in het ringpresidium, sprak over koning Benjamin, die een hoge toren liet bouwen om zijn volk toe te spreken. Zij waren zo diep onder de indruk van zijn woorden dat zij zich bekeerden en vervuld werden van de Heilige Geest (zie Mosiah 2-5). In deze tijd kunnen wij zonder veel moeite kennis nemen van hetgeen hedendaagse

profeten te zeggen hebben.

Ook ouderling Jongkees, regionaal vertegenwoordiger van het Quorum der Twaalf, onderstreepte hoe belangrijk het is om ons open te stellen voor de woorden van de profeten.

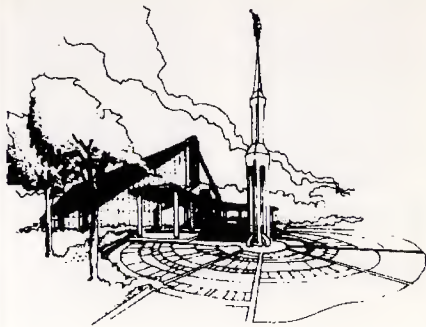
Ouderling Nelson sprak over de hoekstenen van ons geloof. De eerste en belangrijkste hoeksteen van ons geloof is Jezus Christus. De meeste profetieën in de Bijbel en in het Boek van Mormon hebben op Hem betrekking. Hij is onze Verlosser, en door Hem komen wij tot de Vader. Hij dient het middelpunt van ons leven te zijn.

De tweede belangrijke hoeksteen van ons geloof is de zending van de profet Joseph Smith. Door middel van hem is de kerk hersteld en is er veel schriftuur tot de mensheid gekomen.

De derde hoeksteen is ons geloof dat het Boek van Mormon het woord van God is. Wat wij uit het Boek van Mormon leren over Jezus Christus is meer waard dan wat ook aan aardse rijkdommen.

De vierde hoeksteen is ons geloof in de levende profeten. 'Ik heb zeven presidenten van de kerk persoonlijk gekend', zei hij, 'en ik kan toe u getuigen dat zij werkelijk profeten waren. Ik heb gezien dat president Benson openbaring ontving.'

Deze conferentie was met recht een geestelijk hoogtepunt voor de leden van de Ring Apeldoorn. Zij hadden een apostel van de Heer Jezus Christus horen spreken en de Geest des Heren gevoeld. ■

De Wijk Den Haag bezoekt de tempel

Jack van Oudheusden

Vrijdag 9 februari 1990 was een bijzondere dag voor de Wijk Den Haag. Die ochtend verzamelden zich 138 leden bij het kerkgebouw in de Leersumstraat voor een historische gebeurtenis. Zij zouden gezamenlijk naar de tempel gaan. Twaalf andere leden van de wijk waren al vooruit gereisd naar de tempel in Friedrichsdorf. Nog nooit eerder waren zoveel leden van de wijk voor een gezamenlijke tempelreis bij elkaar gekomen. Het idee voor deze activiteit zag het daglicht in oktober 1989 in de wekelijkse bisschapsvergadering. Het werd besproken in de vergadering van het LPC (leidinggevend priesterschapscomité) en er werd een ad hoc tempelreiscomité opgericht met als voorzitter de quorumpresident ouderlingen D. Pes-

schier, en de voorzitter van het activiteitencomité, I. Jansen, de groepsleider hogepriester, N. van Gesteyn, en een lid van de bisschapscomité, M. Beute, als leden van het comité. Vanaf het allereerste begin waren er twee duidelijke uitgangspunten die het comité meekreeg. 1. Er moesten zoveel mogelijk leden van de wijk mee, ongeacht de leeftijd. 2. De prijs moest zodanig laag gehouden worden dat de kosten voor niemand een bezwaar zouden zijn.

Het comité ging voortvarend aan het werk om de gebeurtenis via de priesterschap en ZHV in brede kring bekend te maken. Dat ging prima. Het lukte om de prijs per persoon laag te houden, omdat er allerlei activiteiten waren georganiseerd om de benodigde gel-

den bijeen te brengen. Zo kon men in de wijkkrant tegen betaling kerst- en nieuwjaarswensen laten plaatsen. Ook kon men rond valentijnsdag een boodschap voor een geliefde op laten nemen. Dit leverde een paar fraaie anonieme liefdesverklaringen op waar de wijk zich suf over piekerde van wie die nu wel kon zijn. Tot op heden houdt dit de gemoederen nog steeds bezig. Een bijkomend voordeel was dat bijna een half jaar van tevoren het grootste deel van de wijk al zeer nauw betrokken was bij deze activiteiten en zeer enthousiast raakte voor het idee. De voorbereidingen waren uiterst zorgvuldig.

Het comité offerde zelfs een vrije dag op om als kwartiermakers de route helemaal van te voren te rijden, persoonlijk de jeugdherberg en het restaurant te inspecteren, en alles van te voren te regelen. Een prachtig voorbeeld van toewijding en bereidwilligheid, waardoor de reis later vlekkeloos verliep. Bij de voorbereidingen moest ook terdege rekening gehouden worden met de enorme verscheidenheid van de groep. De jongste was anderhalf jaar oud en de oudste 87 jaar. Onder de 150 leden bevonden zich 15 kleine kinderen; twee echtparen die in de tempel verzegeld werden en zes leden die hun eigen begiftiging ontvingen. Een

van die echtparen was al meer dan 30 jaar lid van de kerk en werd tijdens deze tempelreis verzegeld. Een dochter van dat echtpaar was om die reden uit Amerika gekomen. Die verzegeling was voor diegenen die daar bij aanwezig waren een onvergetelijke gebeurtenis. Dan waren er nog jonge en oudere mensen die zich voor de doden lieten dopen. Verschillende van hen ook voor het eerst in hun leven. Er gingen ook twee niet-leden mee die zo enthousiast waren geworden dat ze, hoewel ze de tempel niet binnen konden gaan, toch erbij wilden zijn en de tempel in ieder geval wilden zien. Omdat iedereen zo enthousiast was, gingen ook

veel leden mee die niet zo vaak naar de tempel gaan, sommigen zelfs voor het eerst sinds tien jaar.

We kwamen allemaal in de kapel bijeen voor een welkomstwoord en een gebed, het leek wel een volledige avondmaalsdienst, zo vol was het. Met heerlijk reisweer reden we in een rustig gangetje naar Friedrichsdorf. Voor veel gezinnen was het zeer bijzonder om met het hele gezin tegelijk op zo'n ontspannen wijze naar de tempel te kunnen. Pa hoefde deze keer niet te rijden en men had alle tijd voor elkaar en de sfeer was buitengewoon goed. Het was zo leuk dat ook de kleine kinderen deze keer konden

En nog staan ze er niet allemaal op! Leden van de Wijk Den Haag voor de tempel in Friedrichsdorf.

delen in de ervaring van hun ouders nl. die van 'naar de tempel gaan', wat voor hun tot nu toe steeds betekende dat ze pa en of ma een tijdje niet zagen. Bij de tempel aangekomen gebruikten we met z'n allen de maaltijd in de kantine van het gastenverblijf. Na de maaltijd bleef een deel van de groep achter in het gastenverblijf en de rest, juist ja, de groep met de 15 kleine kinderen, ging naar een jeugdherberg in de buurt. Die was zo goed dat ze kon wedijveren met een goed hotel, we hebben heerlijk geslapen, sommigen weliswaar wat kort.

De volgende ochtend werd de tempel overstroomd door Hagenaars, overal kwam je ze tegen, in 3 of 4 begiftigingskamers, in de doopruimte en op alle andere plaatsen in de tempel. Er waren meer dan 100 volwassenen met een geldige tempelaanbeveling. Het was heel leuk om steeds bekenden tegen te komen. Absolute hoogtepunten waren natuurlijk ontmoetingen in de celestiale kamer en in de verzegelkamer. Heel bijzonder was het om twee begiftigingskamers vol te zien met leden van de wijk waar jij ook toe behoort.

Er werd veel werk gedaan voor eigen voorouders en het was heerlijk om zo makkelijk een beroep te kunnen doen op mensen die dicht bij je staan en waar je zo nauw mee samenwerkt als de leden van je eigen wijk. Om een uur of twee 's middags werd de reis naar huis weer hervat. We gebruikten rond zes uur de warme maaltijd in een restaurant in Dortmund. Iedereen vroeg

zich af hoe men 140 man, waaronder 15 kleine kinderen, te eten zou gaan geven. Maar het bedienend personeel in het restaurant was er klaar voor. In een verbaazingwekkend korte tijd had iedereen een zitplaats en deden wij ons te goed aan de heerlijkste gerechten. Enigszins moe, maar zeer voldaan togen we daarna naar Den Haag. 's Avonds

om een uur of 10 kwam er een einde aan deze onvergetelijke ervaring.

Waarschijnlijk was dit de grootste groep die ooit uit één unit in Nederland in een tempel was. De leden van de Wijk Den Haag hebben hun priesterschapsleiders en ZHV-leidsters echt in actie gezien en gevoeld dat niets hun teveel was om hen te helpen. We zijn deze

broeders en zusters veel dank verschuldigd voor een perfect georganiseerde reis.

Iedereen werd door deze reis opgebouwd en de onderlinge band in de wijk werd versterkt. Deze grote activiteit hield de Wijk Den Haag zeker 8 maanden lang in een positieve greep en iedereen zit nu al uit te kijken naar een dergelijke activiteit volgend jaar. ■

Toegesneden advies op haardvuuravond voor alleenstaanden

Siegried van der Put

President Spencer J. Condie, eerste raadgever in het presidium van het Gebied Europa presideerde deze speciale haardvuuravond die op donderdag 1 maart 1990 in het gebouw van de Wijk Den Haag werd gehouden.

Er waren heel weinig mensen, maar juist daardoor kon het gebeuren dat er in de kapel een gezellige huiselijke sfeer ontstond. Ieder kreeg het gevoel dat president Condie tot hem of haar persoonlijk sprak. Dat neemt niet weg dat de vergadering een groter publiek verdiende.

De rij van sprekers werd geopend door broeder Jean Cariot uit Den Haag, die een maand daarvoor lid van de kerk was geworden. Hij sprak voor het eerst in een kerkvergadering over de gevoelens die hij heeft gehad toen hij de kerk aan het onderzoeken was. Een bijzonder getuigenis van

iemand die nog maar zo kort lid van de kerk is.

President J. J. van Rij, president van het Zendingsgebied Amsterdam Nederland voerde daarna het woord. Hij vertelde hoe de kerk nu, na 160 jaar, een volledig geïntegreerd programma heeft voor het zendingswerk. Een programma waarbij de leden en de voltijszendingen volkomen met elkaar kunnen samenwerken. De ringzendingen o.l.v. de zendingsleider van de wijk spelen hierin een sleutelrol. Al het materiaal is er, we moeten het nu ook gaan gebruiken.

Daarna sprak ouderling J. P. Jongkees, regionaal vertegenwoordiger in de regio Den Haag, wat heel Nederland en Vlaams België inhoudt. Hij zei dat de alleenstaanden soms in twee groepen ingedeeld kunnen worden. Een groep die niet en een groep die wél gebukt gaat onder het feit dat ze

alleenstaand is. Hij nodigde ons allemaal uit om in dat verband zorgvuldig de afdelingen 58, 131 en 132 van de Leer en Verbonden te lezen. Daarna betoogde hij dat God de alleenstaanden in het bijzonder indachtig is. Heb geduld, houd goede moed, alles zal rechtgetrokken worden in het duizendjarig rijk. Daarom is het zo belangrijk om hier op aarde onze verbonden getrouw na te komen. Het zou toch tragisch zijn als het duizendjarig rijk aanbreekt, deze zaken worden rechtgetrokken, en wij uit de boot vallen, omdat we niet tot het einde toe volhard hebben.

Daarna sprak President Condie, voor hem en de aanwezigen een eerste kennismaking, omdat hij nog nooit eerder in Den Haag was geweest. Opvallend aan hem is zijn warme menselijkheid en echte belangstelling voor

Drie kenmerken van een leeg en zinloos leven:

- 1. Depressiviteit*
- 2. Verslaving*
- 3. Agressie*

anderen. Hij kon alle aanwezigen persoonlijk de hand schudden en voor en na de vergadering uitgebreid met hen praten. Dat was een van de voordelen van een kleine groep.

Hij verhaalde over een joods psychiater die Frankel heette en die in de oorlog gescheiden werd van zijn bruid in het concentratiekamp Auschwitz. Deze meneer Frankel zei het volgende: 'Het is heel goed mogelijk dat de Duitsers mijn echtgenote zullen doden in het concentratiekamp, maar wat ze nooit of te nimmer kunnen doden is het gevoel van liefde dat ik in mijn hart voor haar voel. De liefde die ik voor mijn vrouw voel kunnen ze nooit doden. Bovendien heb ik zelf de keuze hoe ik me wil voelen. Ik kan optimistisch zijn of pessimistisch, dat bepaal ik zelf, niemand heeft macht over mijn gevoelens. In feite is het zo dat de kampbevaarders de echte gevangenen zijn, zij zijn de gevangenen van een duivels en slecht systeem en ik ben in feite vrij.'

Toen na de oorlog inderdaad bleek dat zijn vrouw en al z'n andere familieleden waren omgebracht, ging hij naar huis en schreef een boek, waarin hij zijn gedachten en gevoelens over het gebeurde verwoordde. Hij zei o.a. dat er 3 kenmerken zijn van een leeg en zinloos leven.

1. Moedeloosheid is een van de kenmerken. Medelijden met zichzelf hebben, opgeven, het totaal niet meer zien zitten.

2. Verslaving, het vullen van de lege ruimte. Deze verslaving kent vele vormen: drugs, altijd maar naar de tv kijken, pornografie, veel voedsel enzovoort.

3. Agressie, vijandigheid ten opzichte van alles en iedereen. Zich agressief opstellen tegen de wereld.

Dit zijn de drie hoofdenkenmerken van een leeg en zinloos bestaan.

Er zijn drie remedies voor deze kwalen.

1. Volg Christus, verlies je eigen leven in dienst van je naasten. Dienstbetoon is de sleutel.

2. Liefde, heb iemand

lief, hou van iemand.

3. Geloof, hoop en moed hebben we nodig. Bij moed horen ook geduld, het accepteren van situaties waaraan we toch niets kunnen veranderen, en volharding.

Om punt 2, liefde, te illustreren vertelde President Condie het ware verhaal van de familie Holmes. Zuster Holmes, negen maanden zwanger, ging naar een videotheek om een film te halen voor een verjaardagspartijtje van een van haar dochters. In de videotheek was een roofoverval aan de gang. Ze werd door haar hoofd geschoten en overleed in het ziekenhuis. Met heel veel complicaties werd echter wel haar vierde dochter geboren. Ze had al drie dochters, van twaalf, tien en acht jaar oud.

Twee weken later werd de weduwnaar gevraagd het slotgebed uit te spreken van de algemene bijeenkomst van een ringconferentie, waar ook president Condie aanwezig was in de hoedanigheid van regionaal ver-

tegenwoordiger. President Condie vertelde hoe hij de ringpresident aanstootte en zei: 'Hoe kun je iemand die zo kort geleden zo'n groot verlies heeft geleden voor het slotgebed vragen?' De ringpresident antwoordde: 'Wacht maar af'. President Condie was heel benieuwd wat broeder Holmes in zijn gebed zou zeggen. De eerste woorden van broeder Holmes waren: 'Onze Hemelse Vader, we zijn u zo dankbaar voor alle zegeningen die u ons in zo grote mate geeft, wilt u alstublieft degenen zegenen die zoveel minder hebben dan wij.'

In Johannes 14:16, 17, 18 staat dat de Heer ons een 'andere Trooster' zal geven. De Heer zal ons nooit zonder hulp achterlaten. Leef van dag tot dag, u bent nooit alleen, misschien wel alleenstaand, maar nooit alleen. Voortdurend gebed is een richtsnoer voor ons leven om blijvende vreugde te vinden. Dan krijgt ons leven inhoud en voelen we de nabijheid van God. Hij zal ons nooit alleen laten. ■

Drie remedies om een zinloos leven tegen te gaan:

- 1. Volg Christus*
- 2. Liefde*
- 3. Geloof, hoop
en moed*

De kerk erkend in Tsjecho-Slowakije

Acht nieuwe zendingsgebieden in Europa

Het Eerste Presidium heeft bekendgemaakt dat de kerk opnieuw is erkend in Tsjecho-Slowakije en dat er in dat land een zendingsgebied zal worden geopend.

Bovendien zullen er zendingsgebieden worden geopend in Hongarije en Polen, alsmede in Griekenland, West-Duitsland, Portugal, Italië en België. Nog nooit zijn er zoveel zendingsgebieden tegelijk in Europa georganiseerd. De nieuwe zendingsgebieden openen medio juli van dit jaar.

De kerk was oorspronkelijk in 1929 in Tsjecho-Slowakije gevestigd, maar met het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog werd het zendingswerk gestaakt. Na de oorlog werden er weer zendelingen toegelaten, totdat zij in 1950 het land weer moesten verlaten. Tegenwoordig zijn er enkele honderden heiligen der laatste dagen in Tsjecho-Slowakije, verdeeld over zes gemeenten van de kerk. Zij vallen onder het Zendingsgebied Wenen Oostenrijk-Oost.

Ouderling Russell M. Nelson van de Raad der Twaalf en ouderling Hans B. Ringger van het Eerste Quorum der Zeventig en president van het Gebied Europa onderhandelden in opdracht van het Eerste

Presidium met de Tsjechische autoriteiten. Zij werden geassisteerd door president Jiri Sneiderler, districtspresident in Tsjecho-Slowakije.

Tijdens zijn verblijf in

Europa heeft ouderling Nelson ook zegens uitgesproken over de burgers en leiders van de landen Roemenië en Bulgarije.

De hoofdkantoren van de acht nieuwe zendingsgebie-

den zullen zich vestigen in Praag, Warschau, Boedapest, Athene, Lissabon (het bestaande Zendingsgebied Lissabon zal worden gesplitst), Düsseldorf, Padova en Antwerpen. ■

De kerk helpt in Roemenië

Eind januari j.l. is er in alle wijken en gemeenten van de kerk in Europa een brief voorgelezen van het gebiedspresidium. De brief, waarin gewag werd gemaakt van de nasleep van de burgeroorlog in Roemenië — van 'diep leed, verdriet, honger en armoede' — was een bede aan de leden van de kerk om milde bijdragen te doneren aan een hulpfonds voor Roemenië, zoals zij eerder hadden gedaan voor de slachtoffers van de aardbeving in Armenië.

Op 8 en 9 februari brachten ouderling Russell M. Nelson van de Raad der Twaalf en president Hans B. Ringger van het presidium van het Gebied Europa een bezoek aan Boekarest. Ouderling Nelson wijdde het land toe aan de zegeningen van de Heer. Zij spraken met de ministers

van justitie, gezondheid, en religie, en andere hoogwaardigheidsbekleders om te bespreken hoe de kerk het beste kan helpen in Roemenië. Volgens deze functionarissen is een van de grootste problemen de opvang van wezen. Zij schatten dat er alleen al in Boekarest meer dan 30.000 wezen zijn. 'Daarom zal de kerk kleding schenken, alsmede antibiotica en serum voor inoculaties en vaccinaties,' zegt ouderling Nelson, waaraan hij toevoegde, 'maar we voorzien een nog grotere behoefte, en dat is de behoefte aan onderwijs. Wij hopen dat er bekwaame echtparen zullen zijn die daar naar toe gaan en hulp zullen verlenen waar dat het hardst nodig is. Wij hopen dat die echtparen zullen gaan met de geest van Ammon [uit het Boek

van Mormon] en hulp zullen verlenen waar dat nodig is.'

Om de hulp aan Roemenië waarover ouderling Nelson sprak in goede banen te leiden werd er in Frankfurt een bijstandscomitê Roemenië in het leven geroepen. Dit comitê stuurde een team medici naar Boekarest, bestaande uit een expert op het gebied van medicamenten, een psychiater, een psycholoog en een logistisch medewerker, om de behoeften van de wezen vast te stellen en hoe de donaties van de leden het beste gebruikt kunnen worden. Deze stad werd gekozen in overleg met het Rode Kruis, dat de hulp aan Roemenië coördineert. Het team nam een lading medicijnen mee naar Boekarest.

Het bezoek had voorname doelen: het doel persoon-

DE KINDERSTER

90STE JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

MEI 1990

DE LAMPION, DE

NANETTE LARSEN DUNFORD

De maan was groot, rond en helder; en dat hoorde ook zo op de avond van het maanfeest. Ik hield mijn brandende lampion hoger, en hoopte dat het maanmanneltje me tussen al die kinderen zou zien. Het hele park schitterde door onze fonkelende Chinese lampionen.

Ik rende de heuvel op waar mijn ouders en zussen op een deken zaten, en maankoekjes aten. Mijn oudste zus, Mei Lai, keek naar de maan. Ik wist dat ze waarschijnlijk over die jongen zat te dromen waar ze afgelopen zaterdag mee naar de dansavond was geweest. *Zo zijn meisjes nou eenmaal!* dacht ik. *Ik ben blij dat ik geen meisje ben.*

Natuurlijk mocht Mei Lai wel aan liefde denken vanavond. Iedereen dacht aan liefde tijdens het maanfeest, of het herfstfeest, de officiële naam die mijn zus graag gebruikte. Op deze avond zou het maanmanneltje zogenaamd onzichtbaar rood draad rond stelletjes binden die later zouden trouwen.

Ik dacht ook even aan liefde. Maar niet *die* liefde. Ik dacht erover na hoe ik mijn naasten kon liefhebben. Mijn jeugdwerkleerkracht had ons vorige zondag ver-

E MAANKOEKJES EN HET BOEK

teld dat we dat moesten doen, en ik had me sindsdien afgevraagd hoe ik dat kon doen. Er waren geen burens in onze flat die ik aardig vond – en die nieuwe jongen aan het eind van de gang helemaal niet! Hij sprak niet eens Chinees! De eerste keer dat ik hem zag, bleef ik maar naar zijn ogen kijken. Ik had nog nooit zulke blauwe ogen gezien!

Op een keer probeerde ik in het Engels, dat wij op school leerden, tegen hem te praten. 'Waar kom je vandaan?' vroeg ik.

Hij keek me vreemd aan en zei met zijn neus in de lucht: 'Ik ben een Aussie.'

Ik wist niet wat een 'Aussie' was. Ik ging naar huis en vroeg het aan Mei Lai, die beter Engels sprak.

'Een "Aussie" is iemand die uit Australië komt', zei ze.

Mijn moeder onderbrak mijn gedachten. 'Sun Ling, het is bijna tijd om naar huis te gaan.'

'Mag ik nog een keer door het park rennen?'

'Als je maar voorzichtig met je lampion bent. Denk eraan dat er een brandende kaars in zit.'

'Ja, mam.' Ik rende de heuvel af en keek op naar het maanmannetje om te zien of hij nog naar mij en mijn

lampion keek. Ik rende en rende en bleef naar de mooie maan kijken.

Plotseling – BOEM! Was het een muur? Nee, het was een lichaam. Ik was tegen iemand opgebotst en we rolden samen verder. Het was de 'Aussie'. Toen we eindelijk stopten, schudden we onze duizelige hoofden en keken elkaar aan. Ik flapte er meteen uit: 'Wat doe jij hier? Het is een Chinees feest, hoor!'

Het was maar goed dat hij mijn Chinees niet kon verstaan. Ik pakte verontwaardigd mijn lampion op, die wonder boven wonder nog heel was. Ik mopperde in mijzelf. *Zelfs al keek ik niet waar ik liep, het was toch niet mijn fout. Omdat hij hier niet thuis hoort.*

Door een gesis en een vlam, sprongen we allebei op. Zijn gekleurde lampion ging in vlammen op. De woorden van mijn moeder gingen door mijn gedachten: 'Wees voorzichtig met die lampion.'

Ik keek naar hem. Ik keek hem verbaasd aan. Ik zag tranen in die blauwe, blauwe ogen! Het was nooit tot me doorgedrongen dat een Aussie ook zou kunnen huilen. De lippen van de jongen begonnen te trillen, en hij zei: 'Ik heb die Chinese lampion van mijn vader gekregen.'

Ik verstond niet alle woorden, maar ik begreep wel wat hij bedoelde. En ik voelde me verschrikkelijk! Ik probeerde me te herinneren hoe ik *het spijt me* in het Engels moest zeggen, maar alles wat ik kon zeggen was Chinees.

Plotseling zei hij in het Chinees: 'Het spijt mij ook.' Ik was verbaasd. Hij kende wat Chinese woorden. Hij lachte naar me. Ik lachte terug.

De volgende dag rende ik ons huis binnen en sloeg de deur achter me dicht.

'Waar is die grote glimlach voor?' vroeg Mei Lai.

'O, ik ben aan het leren mijn naaste lief te hebben. Jim is mijn vriend nu.'

'Wie is Jim?' vroeg ze.

'Hij is die "Aussie" waar ik je over verteld heb.' Ik dwong mezelf om te gaan zitten. 'En weet je, voordat Jim hier kwam, had hij nog nooit van maankoekjes gehoord. Ik gaf hem er een met een vulling van eidooier. Toen hij erin beet, haalde hij zijn neus op en probeerde te glimlachen. Ik kon zien dat hij het niet lekker vond.'

'Is hij nu nog steeds je vriend?' lachte Mei Lai.

'Nou, ik heb hem er ook een met lotuszadzaad gegeven en die at hij helemaal op en hij smakte zelfs.'

'Ik ben blij dat je hem iets gegeven hebt dat hij lekker vindt', zei Mei Lai.

'Ik heb hem nog iets gegeven waarvan ik hoop dat hij ervan geniet. Ik heb hem mijn Boek van Mormon gegeven.'

'Je Boek van Mormon?' vroeg mijn zus. Waarom heb je dat nou gedaan?'

'Nou, omdat dat het bijzonderst is wat ik met mijn vriend kan delen', antwoordde ik.

'Maar hoe moet hij het dan lezen?' vroeg ze. 'Hij kan helemaal geen Chinees lezen.'

Ik keek mijn zus vastberaden aan. 'Ik weet het niet, Mei Lai, maar ik ben blij dat ik het gedaan heb.'

Het was een week voor Kerstmis. Er klopte iemand op de deur, en Mei Lai deed open. Het was de blonde Jim. Mijn vriend zag mij niet in de hoek zitten, dus zei hij in het Engels tegen mijn zus: 'Ik heb jullie boek gelezen', en hij hield het blauwe exemplaar van het Boek van Mormon met de Chinese tekens erop omhoog.

'Je hebt het gelezen?' vroeg mijn zus en haar mond viel open van verbazing. 'Maar je kunt toch helemaal geen Chinees lezen?'

'Nee, maar wat ik bedoel te zeggen,' zei Jim, 'is dat mijn privé-leraar het mij heeft voorgelezen. Hij komt iedere dag om mij Chinees te leren, dus hebben we het samen gelezen. Mijn leraar vroeg zich eigenlijk af of hij misschien ook een exemplaar kan krijgen. En mijn vader wil er graag een in het Engels hebben.'

Mijn zus deed haar mond weer dicht; ze glimlachte en wees naar mij.

Jim zag me zitten en zei in gebroken Chinees: 'O, Sun Ling, dat boek is erg interessant. Ik wil er graag meer over weten. Wil je me helpen?'

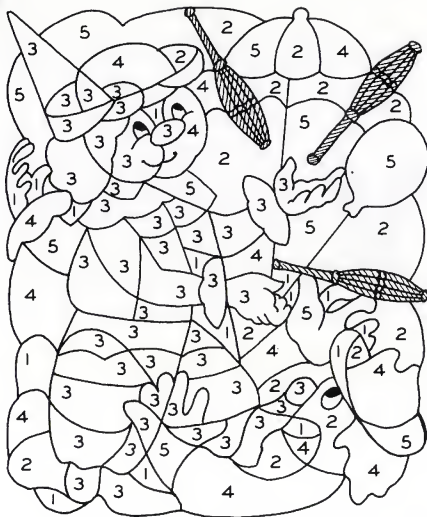
'Ik wil je graag helpen', antwoordde ik langzaam zodat hij mij kon verstaan. 'Ik zou geen betere manier weten om mijn naaste uit Australië lief te hebben.' □

WELKE CLOWN?

ROBERTA L. FAIRALL

Er treden drie clowns op in dit circus, maar één van hen is jongleur. Kleur alle vakjes met nummer drie in om de jonglerende clown te vinden.

OP ZENDING GAAN

ERMA REYNOLDS

In welk land zou je op zending zijn als je mensen zag die het volgende

droegen:

sombrero's
bontmutsen
kilts
kimono's

Schotland
Mexico
Japan
Rusland

of aten:

braadworst
hamburgers
slakken
verse zalm

Amerika
Noorwegen
Frankrijk
Duitsland

of als je dit zag:

Manneke Pis
Legoland
de Big Ben
de scheve toren van Pisa

Italië
België
Denemarken
Engeland

FAMILIEREÛNIE

SUSAN MEEKS

Zet vader en zoon bij elkaar door het nummer van de vader voor de juiste zoon te zetten.

Vader

1. Lehi
2. Koning Benjamin
3. Koning Mosiah

Zoon

___ Aäron	___ Jakob	___ Mosiah
___ Ammon	___ Jozef	___ Nephi
___ Helorum	___ Laman	___ Omner
___ Himni	___ Lemuël	___ Sam

Familiereliste: Aäron (3), Ammon (3), Helorum (2), Himni (3), Jakob (1), Jozef (1), Laman (1), Laman (1), Lemuël (1), Mosiah (2), Nephi (3), Omner (3), Sam (1).

VAN VRIEND TOT

UIT EEN INTERVIEW VAN JULIE WARDELL MET OUDERLING DEREK A. CUTHBERT,
VAN HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG.

Vele jaren geleden in Engeland, klopten er zendingen uit de westelijke staten van Amerika bij ons aan de deur. Nadat zij mijn vrouw en mij gezegd hadden dat zij vertegenwoordigers van de Heiland Jezus Christus waren, vertelden zij ons dat het Boek van Mormon het woord van God is en dat het door de macht van God van oude verslagen vertaald was. Zij vertelden hoe dit geweldige boek tot stand was gekomen. Toen ik ernaar keek, kreeg ik een warm gevoel van binnen en wist ik dat het waar was. Ik moest het nog wel eerst lezen en erover bidden voordat ik wist dat Joseph Smith, die door de Heer was gebruikt om het Boek van Mormon te vertalen, werkelijk een profeet was. Mijn gezin en ik werden gedoopt. Ik kreeg een getuigenis van het evangelie door veel te bidden en te studeren. Iedereen kan door studie en gebed dezelfde zegen ontvangen. President Benson heeft alle leden van de kerk aangemoedigd om iedere dag in het Boek van Mormon te lezen, omdat het ons dichter tot onze Hemelse Vader en Jezus Christus zal brengen dan enig ander boek.'

Terwijl hij terugkijkt naar zijn kinderjaren in de anglicaanse kerk, zegt ouderling Cuthbert: 'Ik zong iedere zondag in drie kerkdiensten mee in het koor. Toen ik elf jaar was, ging de koorleidster op zending naar Zoeloeland in Zuid-Afrika. Door haar voorbeeld was ik al vroeg in mijn leven in zendingswerk geïnteresseerd.

'Nadat ik lid van de ware kerk van de Heer was geworden, werd ik geroepen als districtszending, ringzending en later als zendingspresident. Nu, als algemeen autoriteit, zal ik altijd zendingeling zijn. Een zeventig is namelijk een bijzondere getuige van Jezus Christus voor de wereld.

'Ik weet zeker dat jullie, jeugdwerkkinderen, veel zendingelingen kennen, misschien wel een paar in jullie eigen familie.

VRIEND

Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes (Matteüs 28:19).

Zij zijn het voorbeeld dat jij moet volgen; Jezus wil dat wij allemaal zendelingen zijn. Een van mijn lievelingsteksten staat in Matteüs. Toen Jezus zijn apostelen onderwees voordat Hij naar de hemel zou gaan, zei Hij:

“Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes” (Matteüs 28:19).

Tegenwoordig zegt Hij, door middel van de profeet Ezra Taft Benson, hetzelfde tegen ons. Jongens en meisjes, ga je nu al voorbereiden op je zending – door studie, gebed, en door het helpen van anderen.

‘Ik heb bij de jonge zendelingen in de kerk veel voorbeelden van geloof en moed gezien. Ian Menzies, een zending uit Schotland, heeft gezegd: “Ik moet mijn zending afmaken”, hoewel hij een hersentumor had. Door geloof, doorzettingsvermogen en het priesterschap, heeft hij volbracht wat iedereen voor onmogelijk hield. Peter Chaya, een zending in Afrika, heeft zijn zending op krukken volbracht. In zijn jeugd waren allebei zijn benen door polio verlamd geraakt. Pip Lees was ringzending in Engeland. Zij is aan een rolstoel gekluisterd. Haar collega heeft haar twee jaar lang van deur tot deur geduwd.

‘In december 1987 moest ik voor de kerk naar Bolivia, een prachtig land in Zuid-Amerika waar de kerk erg hard groeit. De regionaal vertegenwoordiger, ouderling Philip Kradolfer, ging met me mee. Hij had een grote koffer vol speelgoed bij zich. Elk jaar geven zijn kinderen vlak voor Kerstmis wat van hun beste speelgoed aan de arme kinderen in Bolivia. Het was geweldig om hun gezicht te zien, toen zij een pop, een spel, een boek of een portemonnee kregen. Jezus heeft gezegd dat je beter kunt geven dan krijgen, en ik weet zeker dat jij je ook gelukkig voelde wanneer je iemand hielp.’

Ouderling Cuthbert zei dat hij in de tijd dat hij in Zuid-Amerika was ‘veel mensen [heeft] gezien die weinig te eten en slechte behuizing hadden. Velen luisteren naar het evangelie en laten zich dopen. De kinderen gaan naar het jeugdwerk en bereiden zich voor op hun zending, net als jij.

‘Wil je als je bidt aan deze jongens en meisjes denken die het zo moeilijk hebben? Als je je Hemelse Vader dankt voor de zegeningen die jij ontvangt, gebruik die dankbaarheid dan om anderen te helpen. Als je andere kinderen helpt, hoef je voor jezelf niet zoveel te hebben.’ □

EEN JONGE ZENDELING

JON B. FISH (GAVINS VADER)

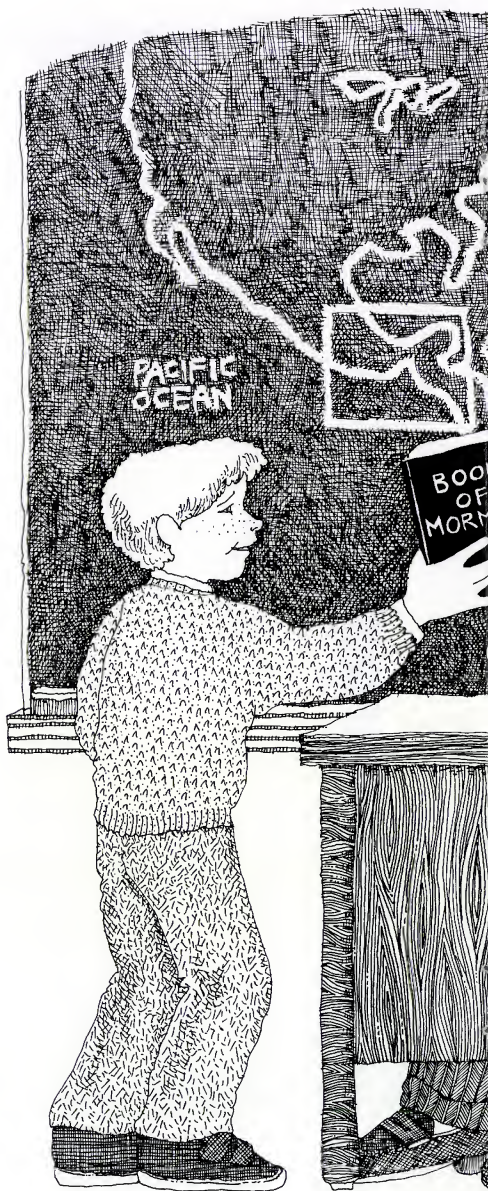
Gavin is tien jaar en hij vindt het leuk om zendingswerk te doen. Hij heeft al twee vrienden een exemplaar van het Boek van Mormon gegeven en al een paar keer vrienden uitgenodigd om met de gezinsavond mee te doen. Hij bidt altijd dat hij een goede zending zal zijn.

Op een vrijdag had meneer Leitzmiller, Gavin's leraar, les gegeven over de Indianen in Mexico en Midden-Amerika. Na de les, toen de leerlingen het leslokaal uitliepen, vroeg hij of hij even met Gavin mocht praten. Toen ze alleen waren vroeg meneer Leitzmiller (die geen lid van de kerk was): 'Weet je ook of Jezus, nadat Hij aan het kruis was gestorven, aan de Indianen in Amerika is verschenen?'

Gavin wist nog wat hij op de gezinsavond, het jeugdwerk en andere plaatsen had geleerd en antwoordde: 'Ja hoor!'

'Als student had ik een kamergenoot die mormoon was,' ging meneer Leitzmiller verder, 'en ik dacht dat hij mij verteld heeft dat Jezus na zijn opstanding hier in Amerika is geweest. Gavin, heb je een boek waarin ik over dat bezoek kan lezen?'

'Ja', antwoordde Gavin. 'Dat boek heet het Boek van Mormon.'

ILLUSTRATRICE: SHAUNA MOONEY

Meneer Leitzmiller vroeg me: 'Weet je ook of Jezus, nadat Hij aan het kruis was gestorven, aan de Indianen in Amerika is verschenen?'

'Kun je het maandag meenemen naar school?' vroeg de leraar met grote interesse.

Gavin zei dat hij dat zou doen.

Tijdens het eten die avond vertelde Gavin zijn familie over de vraag van de leraar. Ze waren allemaal erg blij dat Gavin nog meer zendingswerk kon doen.

Op zondag ging Gavins' vader naar het ringcentrum om de brochure 'Christus in Amerika' op te halen, waarin staat wat er gebeurde toen Jezus na zijn kruisiging naar Amerika kwam.

Die avond schreef Gavin netjes aan de binnenkant van de kaft van een nieuw exemplaar van het Boek van Mormon: 'In dit boek kunt u over het bezoek van Jezus aan Amerika lezen. Het is een waar gebeurd verhaal.'

Maandagochtend nam Gavin het boek met de brochure erin mee naar school en gaf het vóór schooltijd aan zijn leraar. 'Meneer Leitzmiller, hier is dat boek waar u om gevraagd heeft,' zei Gavin, 'ik hoop dat u het zult lezen.'

De leraar beloofde Gavin dat hij dat zou doen, en Gavin rende naar buiten om nog even te spelen voordat de schoolbel zou gaan.

Toen Gavin die avond ging bidden, vroeg hij zijn Hemelse Vader om zijn leraar te zegenen wanneer hij het Boek van Mormon las en dat hij de waarheid over Jezus zou leren. □

IK KAN ANTWOORD OP MIJN GEBEDEN ONTVANGEN

LAUREL ROHLFING

Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden (Leer en Verbonden 112:10).

Het is geweldig om te weten dat je tot je Hemelse Vader kunt bidden, en dat Hij je gebeden altijd beantwoordt. Soms is het antwoord *ja*, soms is het antwoord *nee*, en soms duurt het een tijdje voordat we antwoord krijgen. Maar als we in geloof bidden, zullen we altijd antwoord krijgen.

Antwoorden van onze Hemelse Vader komen vaak erg zacht. Je hoort ze bijna nooit met je oren. Je krijgt ze als een warm, vredig gevoel of als gedachten (zie Leer en Verbonden 8:2).

Onze Hemelse Vader heeft ons een aantal stappen gegeven waardoor we beter antwoord op onze gebeden kunnen ontvangen (zie Leer en Verbonden 9:8-9):

1. Bestudeer de situatie, en denk na over de keuzen.
2. Beslis welke keuze jij het beste vindt.
3. Vraag je Hemelse Vader of die keuze goed is.
4. Luister met je hart en je verstand. Als de keuze goed is, zul je een goed gevoel krijgen.
5. Als de keuze verkeerd is, zul je je niet fijn voelen, en zul je een andere keuze moeten doen.

De mensen in de volgende verhaaltjes gebruikten deze stappen om antwoord op hun gebeden te ontvan-

gen. Schrijf op elk lijntje welke stap gebruikt werd. Lees de zinnen dan in de juiste volgorde.

De broeder van Jared moest boten bouwen om zijn volk over de zee naar het beloofde land te brengen. Hij vroeg zich af hoe ze licht in de boten konden krijgen (zie Ether 2:19, 22-25; 3:1-6).

_____ Hij nam 16 heldere stenen. Als de Heer ze zou aanraken zouden ze in het donker licht geven.

_____ De broeder van Jared bestudeerde het probleem. Hij wist dat hij geen ramen of vuur zou kunnen maken, omdat de boten soms onder water zouden gaan.

_____ De Heer stak zijn hand uit en raakte met zijn vinger de stenen aan. De broeder van Jared wist dat hij de goede keuze had gedaan.

_____ De broeder van Jared bad om te weten te komen of zijn plan goed was.

Het hield president Spencer W. Kimball erg bezig dat niet alle mannen in de kerk het priesterschap konden ontvangen.

_____ Een van de algemene autoriteiten zei dat er een heilige sfeer in de kamer was. De Geest van God was aanwezig. De Heilige Geest gaf president Kimball het bijzondere gevoel dat waar hij voor gebeden had, goed was. Iedereen had hetzelfde gevoel – door de macht van de Heilige Geest. Ze hoorden geen stem, maar de Geest fluisterde in hun verstand en in hun hart dat de keuze goed was. (*Ensign*, oktober 1988, blz. 69-70.)

_____ Hij bad en dacht vele uren en dagen over de

situatie na. In de tempel vroeg hij wat de algemene autoriteiten ervan vonden.

— President Kimball besloot zijn Hemelse Vader te vragen of de tijd gekomen was dat alle goede mannen in de kerk het priesterschap konden ontvangen, en hij ging de broeders voor in gebed.

Amanda had veel vriendinnen die na schooltijd videofilms keken. In sommige films kwamen dingen voor die onze Hemelse Vader en haar ouders niet zouden goedkeuren, en ze vroeg zich af of ze naar die films kon kijken.

— Samen met haar vriendinnen zijn, was leuk. De films waren niet zo slecht, en ze zou bij de groep horen. Als ze niet naar de films zou kijken, had ze na schooltijd helemaal niks te doen.

— Amanda besloot dat ze met haar vriendinnen naar de films zou kijken.

— Ze bad om te weten te komen of haar beslissing goed was.

— Amanda voelde zich niet op haar gemak met de beslissing om toch naar de films te kijken.

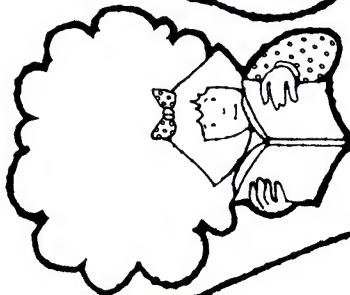
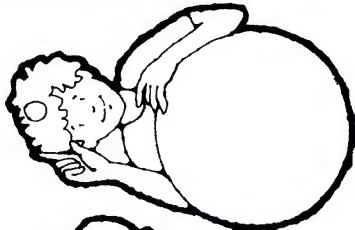
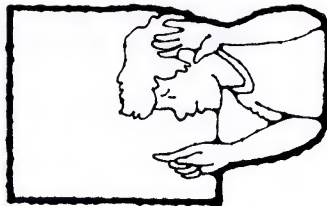
Sammy wilde weten of het Boek van Mormon waar was.

— Hij las het boek en dacht erover na. Hij vond de verhalen en de dingen die hij leerde leuk.

— Sammy besloot dat het Boek van Mormon waar moest zijn.

— Hij bad om te weten of zijn keuze goed was.

— 'Het leek wel of het in mijn borst brandde, dus ik wist dat het waar was. Ik voelde het in mijn hart', zei Sammy.

ILLUSTRATIE: SHAUNA MOONEY

IDEËËN VOOR DE PARTICIPATIEPERIODE

1. Laat de kinderen vertellen of er wel eens een gebed van hun verhoord is. Schrijf de ervaringen op en bundel ze tot een gebedenverslag.
2. Laat de kinderen plaatjes tekenen en van onderschriften voorzien om er een schrift-beeldverhaal van te maken.
3. Bespreek hoe je behoort te bidden.
4. Zing 'De zachte stem' (*Zing maar mee*, B-92) of 'Luister, luister!'

Je kunt een mobile maken om je de stappen voor het ontvangen van antwoord op je gebeden te helpen herinneren. Instructies: Knip de figuren uit, lijm ze op stevig karton en knip het overbodige karton af. Zet de volgende woorden op de juiste figuren: Bid; Studeer en denk na; Doe een keuze; Luister. Maak aan de bovenkant van ieder figuur een gaatje. Maak aan de gaatjes touwtjes of garen van verschillende lengte. Bind de touwtjes op verschillende plaatsen aan een metalen klerenhanger, die je eventueel naar eigen inzicht kunt bijbuigen. Hang de mobile in je kamer.

NET ALS SARAH

CLARE MISHICA

Iedereen in de klas vindt Sarah aardig. Tussen de middag eet ze altijd samen met andere kinderen, en met spelletjes wordt ze als eerste gekozen. Ze heeft mooi donkerbruin haar en kan prachtig tekenen. Ik wou dat iedereen mij net zo aardig vond als Sarah. Daar dacht ik over na toen ik van school naar huis liep. *Misschien*, besloot ik, *vindt iedereen me ook wel aardig als ik meer op Sarah lijk*.

De volgende morgen liet ik mijn moeder mijn haar net zo vlechten als Sarah altijd had. Ik bond aan iedere vlecht een rood lint – rood was Sarah's lievelingskleur. Toen deed ik een trui aan. Sarah had ook altijd een trui aan.

Toen we op school gingen tekenen, vroeg juf Williams of we iets over de zomer wilden tekenen. Ik keek naar Sarah en tekende toen, net als zij, kikkers, eenden en kinderen in een speelvijver. De andere kinderen vonden haar tekening mooi, maar niemand zei iets over de mijne.

In de pauze was Sarah met een paar meisjes aan het touwtjespringen, dus ging ik er maar bij staan. Ik hou eigenlijk niet van touw-

tjespringen, en ik was blij toen de bel weer ging.

Tussen de middag at Sarah samen met Sally en Anna. Ik at alleen. *Ik doe niet genoeg mijn best*, dacht ik. *Morgen zal ik het beter doen*.

De volgende dag nam ik net als Sarah een handtasje mee naar school, en ik deed net zulke kleren aan als Sarah. Ik nam zelfs hetzelfde te eten mee. Toen Sarah aanbod om na schooltijd de borden schoon te maken, deed ik dat ook. In de pauze liep ik achter Sarah aan naar het speelveld om trefbal te spelen. Zij werd als eerste gekozen, ik als een na laatste. Ik hou niet zo van trefbal, net zomin als van touwtjespringen. Tussen de middag at Sarah samen met Jenny en Michael. Ik at weer alleen.

Toen we muziek hadden, speelde ik net als Sarah op de xylofoon. Met rekenen hielp Sarah Billy en ik zei tegen mevrouw Williams dat ik hem ook wel wilde helpen. Ze zei: 'Dat vind ik aardig van je, maar maak eerst je eigen werk maar af.' Sommige meisjes lachten me uit, en mevrouw Williams zei dat ze stil moesten zijn. Ik voelde me verschrikkelijk. Het was moeilijk om net als Sarah te zijn.

Na schooltijd bleef ik na om Sarah te helpen de schoolborden schoon te maken. Alle andere kinderen gingen buiten spelen totdat de schoolbus hen kwam ophalen. De zon scheen en ik wilde ook weg.

'Welk bord wil jij schoonmaken', vroeg Sarah.

'Het voorste', zei ik. Ik koos het kleinste bord, want ik wilde snel klaar zijn.

'Goed', zei Sarah, en ze pakte twee bordewissers. Sarah neuriede het liedje dat we net met muziek geleerd hadden. Het was een leuk wijsje. Ik zong al snel de woorden mee.

Sarah stopte met werken. 'Katie', zei ze, 'je hebt een mooie stem – en ook een goed geheugen. Ik kan al die woorden nog niet onthouden.'

Ik keek verbaasd op. 'Bedankt', zei ik. 'Muziek is mijn lievelingsvak.'

Op weg naar huis dacht ik na over wat Sarah had gezegd. *Ik kan goed onthouden en zingen*, dacht ik. Toen kwam ik tot de ontdekking dat iedereen anders is, maar dat iedereen ergens het beste in is. Het drong ook tot mij door dat ik niet hetzelfde als Sarah kon zijn – behalve misschien op een manier die ik

'Misschien,' besloot ik, 'vindt iedereen me ook wel aardig als ik meer op Sarah lijkt.'

nog niet had geprobeerd.

De volgende dag deed ik mijn *eigen* lievelingskleren aan naar school. Ik liet mijn moeder mijn haar in een grote paardestaart binden en ik nam eten mee dat ik lekker vond. In de pauze speelde ik volleybal – ik ben gek op volleybal.

Tussen de middag at Sarah samen met Susan. Ik keek om me heen en zag Andy alleen zitten. Er waren niet veel kinderen die met Andy omgingen. Ik ging naar hem toe en glimlachte. 'Mag ik bij je komen zitten?' vroeg ik. 'Misschien kun je wat vertellen over de boerderij waar je op bezoek bent geweest.'

Andy glimlachte. 'Natuurlijk', zei hij, en hij pakte zijn lunchzak op om plaats voor me te maken.

Ik ging zitten en at; en voelde me gelukkiger dan ooit. Vriendelijk en aardig zijn is de beste manier om op Sarah te lijken. □

DE DROOM VAN LEHI

Lehi vertelde zijn familie over een belangrijk visioen dat hij in een droom had gezien. Door die droom was Lehi blij over Nephi en Sam, maar verdrietig over Laman en Lemuël. (1 Nephi 8:2-4)

Lehi zag een man in een wit gewaad, die tegen Lehi zei dat hij mee moest komen. Lehi droomde dat hij met de man meeging in de donkere en sombere wildernis. (1 Nephi 8:5-7)

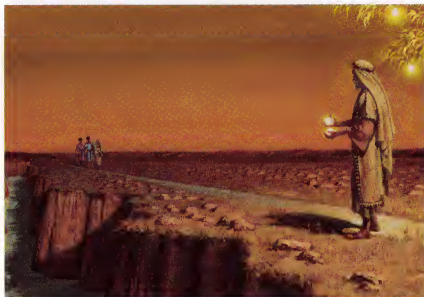
Nadat zij uren in de duisternis hadden gelopen, bad Lehi om hulp. (1 Nephi 8:8-9)

Na zijn gebed, zag Lehi een boom. Aan de boom hingen witte vruchten. De mensen die van deze zoete, witte vruchten aten werden gelukkig. (1 Nephi 8:10-11)

Lehi proefde van de vrucht, en hij werd van vreugde vervuld. Lehi wilde dat zijn familie ook van de vruchten zou eten, omdat hij wist dat zij dan ook gelukkig zouden worden. (1 Nephi 8:12)

Lehi zag bij de boom een rivier. Bij de bron van de rivier zag hij Sariah, Sam en Nephi staan. (1 Nephi 8:13-14)

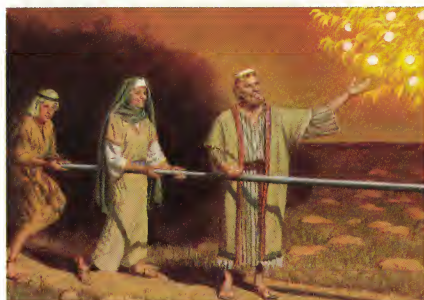
Lehi riep zijn vrouw en zoons om van de vruchten te komen eten. Sariah, Sam en Nephi kwamen naar hem toe en proefden de vruchten, maar Laman en Lemuel wilden niet komen. (1 Nephi 8:15-18)

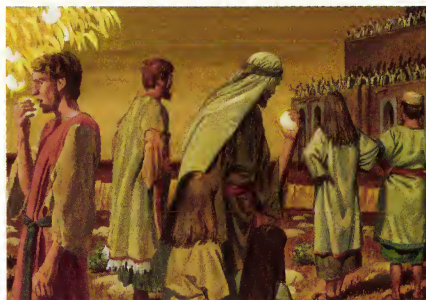
Hij zag ook een ijzeren roede en een recht en nauw pad dat naar de boom liep. (1 Nephi 8:19-20)

Hij zag veel mensen naar het pad toelopen. Sommigen gingen het pad op. Door de mist en de duisternis lieten sommige mensen de ijzeren roede los en verdwaalden. (1 Nephi 8:21-23)

Sommigen hielden de ijzeren roede stevig vast en kwamen door de duisternis bij de boom. Toen aten zij van de vrucht van de boom. (1 Nephi 8:24)

Aan de overkant van de rivier stonden mensen in een groot gebouw de mensen uit te lachen die van de vrucht aten. Sommigen van hen schaamden zich, liepen weg en verdwaalden. (1 Nephi 8:25-28)

ILLUSTRATOR: JERRY THOMPSON

Lehi zag veel mensen. Sommigen hielden de ijzeren roede vast. Zij kwamen door de duisternis heen en aten van de vrucht. Anderen gingen naar het grote gebouw. Sommigen verdwaalden of verdronken.

Laman en Lemuël wilden niet komen en van de vruchten eten. Lehi maakte zich zorgen over hen. Hij probeerde hen te helpen om het evangelie te geloven en de geboden te gehoorzamen. (1 Nephi 8:29–38)

lijk een paar weeshuizen te inspecteren en de gedoneerde medicijnen af te leveren. In de meeste weeshuizen trof het team schrijnende toestanden aan. De weeshuizen zijn overbevolkt en onderbezet. Er is een acuut tekort aan medicijnen, ontsmettingsmiddelen, wasmiddelen, schoenen, kleren en beddegoed. De verwarming is ontoereikend en dat is desastreus in een land met strenge winters. Veel kinderen in de weeshuizen hebben bevroeringsverschijnselen. Een van de medici van het team zei dat hij zijn tranen moest verbijten bij de aanblik van zoveel leed. Maar er werden ook waardevolle contacten gelegd met gezondheidsfunctionarissen en ziekenhuispersoneel. Het team keerde naar huis terug met informatie uit de eerste hand over de behoeften van deze onfortuinlijke kinderen en hun verzorgers.

De hulp aan Roemenië zal jaren voortduren. De leden van de kerk in Europa worden aangemoedigd om geld te blijven geven om de wezen in Roemenië te helpen. Alles wat zij schenken zal uitsluitend gebruikt worden om de toestand van de wezen te verbeteren. Niets zal besteed worden aan overheadkosten.

Enkele Westduitse bedrijven hebben keukenapparatuur geschonken aan de kerk die in Roemenië gebruikt zal worden. Andere bedrijven boden aan kosteloos vracht te vervoeren of gaven fikse kortingen, bijvoorbeeld op medicamenten.

In zijn toewijdingsgebed in Boekarest bad ouderling Nelson om een zegen over het Roemeense volk. De

milddadige donaties van de leden in Europa ter verlichting van het lijden van de wezen in de Roemeense

hoofdstad laten de profetische woorden van een apostel des Heren reeds in vervulling gaan.

Tijdelijke herindeling van de tempeldistricten in het Gebied Europa

In een brief, gedateerd 6 maart 1990, heeft het gebiedspresidium bekendgemaakt dat de tempeldistricten in het Gebied Europa in verband met de sluiting van de Zwitserse tempel tijdelijk anders zijn inge-

deeld. De Zwitserse tempel zal gerenoveerd worden.

Het gebiedspresidium legde er de nadruk op dat het van belang is deze situatie 'positief te benaderen'; het is goed te bedenken 'hoe gezegend wij zijn met de

tempels in ons gebied. Veel leden moeten heel wat verder reizen dan wij.'

In de komende anderhalf jaar geldt voor het tempeldistrict Frankfurt de volgende indeling:

Tempeldistrict Frankfurt

Ring Arabië

Zendingsgebied Wenen Oostenrijk-Oost
Cyprus, Egypte, Griekenland, Turkije

Ring Brussel België

Zendingsgebied Brussel België

Ring Apeldoorn Nederland

Ring Den Haag Nederland
Ring Utrecht Nederland
Zendingsgebied Amsterdam Nederland

Zendingsgebied Bordeaux Frankrijk

Ring Lille Frankrijk
Ring Nancy Frankrijk
Ring Nice Frankrijk
Ring Parijs Frankrijk
Zendingsgebied Parijs Frankrijk

Ring Bern Zwitserland

Ring Genève Zwitserland
Ring Zürich Zwitserland
Zendingsgebied Genève Zwitserland

Zendingsgebied Catania Italië

Ring Milaan Italië

Zendingsgebied Milaan Italië

Ring Venetië Italië
Zendingsgebied Rome Italië

Ring Frankfurt West-Duitsland

Ring Frankfurt mil. West-Duitsland
Ring Kaiserslautern mil. West-Duitsland
Ring Stuttgart West-Duitsland
Ring Stuttgart mil. West-Duitsland
Ring Neurenberg mil. West-Duitsland
Ring Mannheim West-Duitsland

Ring Lissabon Portugal

Ring Matosinhos Portugal
Ring Oeiras Portugal
Ring Porto Portugal
Ring Setubal Portugal
Zendingsgebied Lissabon Portugal
Zendingsgebied Porto Portugal

Ring Barcelona Spanje

Ring Madrid Spanje
Ring Sevilla Spanje
Zendingsgebied Barcelona Spanje
Zendingsgebied Bilbao Spanje
Zendingsgebied Las Palmas Spanje
Zendingsgebied Madrid Spanje
Zendingsgebied Sevilla Spanje

Dienstenschema 1990

(met ingang van 20 april 1990)

Maandag: gesloten
 Dinsdag t/m donderdag: 8.00, 10.00, 12.30, 15.00,
 17.00 uur (op vrijdag ook *)

(Behalve de diensten die op bovengenoemde tijden starten zullen er bij grote belangstelling [maximaal drie] extra diensten starten.)

Zaterdag: 8.00, 9.00*, 10.00, 11.00*,
 12.00, 13.00*, 14.00, 15.00*,
 16.00 uur (ook *)

* Diensten in Engelse taal (Ongeacht de taal in de dienst zijn er altijd hoofdtelefoons beschikbaar.)

Talen: 1e en 3e zaterdag: Duits
 2e en 5e zaterdag: Nederlands
 4e zaterdag: Frans

U behoort steeds 30 min. voor aanvang van de dienst aanwezig te zijn.

Houdt u er rekening mee dat u voor eerste begiftigingen, dopen, verzegelingen en werk voor het inzenderdossier

altijd vooraf een afspraak met de tempel moet maken!

Eerste begiftigingen volgens afspraak:

Dinsdag t/m vrijdag: alle talen om 10.00 en 19.00
 uur, melden respectievelijk om
 8.30 uur en 17.30 uur.

Zaterdag: *Engelstaligen* om 9.00, 13.00
 en 16.00 uur, melden respectie-
 velijk om 7.30, 11.30 en
 14.30 uur.

alle andere talen om 10.00 en
 16.00 uur, melden respectieve-
 lijk om 8.30 uur en 14.30 uur.

Inzenderdossier volgens afspraak:

Dinsdag t/m zaterdag: verzegelingen 14.00 uur
 voorbereidingsveror. 10.00 uur
 dopen 8.00 uur

Dopen en verzegelingen: alleen volgens afspraak

Kinderkamer: hier worden alleen kinderen die aan hun
 ouders verzegeld worden, opgevangen en voorbereid op de
 verzegeling.

Frankfurt-tempel — rooster voor 1990

(Met ingang van 1 mei 1990)

De ringen in Groot-Brittannië zijn niet aan een tempel toegewezen [de Londen-tempel wordt ook gerenoveerd], maar zij kunnen de Frankfurt-tempel bezoeken als er bedden vrij zijn. Men kan in geval van grote groepen contact opnemen met Peter Morley op het gebiedskantoor in Solihull, of in geval van kleine groepen met de Frankfurt-tempel om zich ervan te overtuigen dat er bedden vrij zijn, voordat men een datum stelt om naar de tempel te gaan.

Grote groepen moeten minstens drie weken van tevoren reserveren, anders loopt men de kans dat andere ringen de bedden krijgen.

Let wel: Er kunnen geen doopgroepen worden ondergebracht. Die moeten zelf voor slaappleaen zorgen.

RINGEN staan vermeld in hoofdletters (BERN), zendingsgebieden in kleine letters (Catánia). De cijfers tussen haakjes achter de naam slaan op het aantal beschikbare bedden in het gastenverblijf.

Datum RING/zendingsgebied

Mei

1-4	BERN (80), ZÜRICH (80)
5	Duits, FRANKFURT MIL.
8-11	NICE (80), NANCY (80)
12	Nederlands, NEURENBERG MIL.
15-18	GENEVE (60), Bordeaux (60), Parijs (60)
19	Duits, STUTTGART MIL.
22-25	Catánia (60), Rome (60), STUTTGART (80)
26	Frans, KAISERSLAUTERN MIL.
29-1	DEN HAAG (100), Portugal (100)

Juni

2	Duits, FRANKFURT MIL.
5-8	LILLE (50), BRUSSEL (50), MILAAN (50), Milaan (50)
9	Nederlands, NEURENBERG MIL.
12-15	BARCELONA (40), MADRID (40), Barcelona (40), Bilbao (40), Madrid (40)
16	Duits, STUTTGART MIL.
19-22	APELDOORN (100), VENETIE (100)
23	Frans, KAISERSLAUTERN MIL.
26-29	UTRECHT (80), BERN (60), ZÜRICH (60)
30	Nederlands, FRANKFURT MIL.

Juli

3-6	PARIJS (80), GENEVE (40), Bordeaux (40), Parijs (40)
7	Duits, FRANKFURT MIL.
10-13	MADRID (80), Madrid (80)
14	Nederlands, NEURENBERG MIL.
17-20	GENEVE (60), NANCY (60), NICE (60)

21	Duits, STUTTGART MIL.
24-31	Gesloten

Augustus

1-4	Gesloten
7-10	BARCELONA (60), Bilbao (60), Barcelona (60)
11	Nederlands, NEURENBERG MIL.
14-17	LISSABON (50), OEIRAS (50), SETUBAL (50), Lissabon (50)
18	Duits, STUTTGART MIL.
21-24	PORTO (50), MATOSINHOS (50), Porto (50)
25	Frans, KAISERSLAUTERN MIL.
28-31	Catánia (80), Rome (80)

September

1	Duits, FRANKFURT MIL.
4-7	SEVILLA (70), Sevilla (70), MANNHEIM (60)
8	Nederlands, NEURENBERG MIL.
11-14	DEN HAAG (80), PORTO (40), MATOSINHOS (60), Porto (40)
15	Duits, STUTTGART MIL.
18-21	BRUSSEL (50), LILLE (50), NICE (50), Bordeaux (50)
22	Frans, KAISERSLAUTERN MIL.
25-28	Dist. Antwerpen (80), MILAAN (60), VENETIE (60)
29	Nederlands, KAISERSLAUTERN MIL.

Oktober

2-5	APELDOORN (80), MADRID (60), Madrid (60)
6	Duits, FRANKFURT MIL.
9-12	UTRECHT (80), NANCY (60), Parijs (60)
13	Nederlands, NEURENBERG MIL.
16-19	PARIJS (80), GENEVE (40), NICE (40)
20	Duits, STUTTGART MIL.
23-26	PORTUGAL/Portugal (160)
27	Frans, KAISERSLAUTERN MIL.

November

30-2	BARCELONA (55), Barcelona (55), Bilbao (55)
3	Duits, FRANKFURT MIL.
6-9	Catánia (80), Rome (80)
10	Nederlands, NEURENBERG MIL.
13-16	MANNHEIM (60), BERN, (70), ZÜRICH (70)
17	Duits, STUTTGART MIL.
20-23	MILAAN (45), VENETIE (45), Milaan (45), STUTTGART (65)
24	Frans, KAISERSLAUTERN MIL.
27-30	SEVILLA (80), Sevilla (80)

December

1	Duits, FRANKFURT MIL.
4-7	DEN HAAG (100), Lille (50)
8	Duits, NEURENBERG MIL.
11-14	GENEVE (80), NICE (80)
15	Duits, NEURENBERG
18-1	Gesloten

De bovenstaande informatie vervangt alle voorgaande gepubliceerde in De Ster. ■

Ouderling Oaks bezoekt China

Tijdens zijn verblijf in Peking van 19 tot 23 januari j.l. was ouderling Dallin H. Oaks van de Raad der Twaalf in de gelegenheid om op uitnodiging van de Chinese Universiteit voor sociale wetenschappen een toespraak van anderhalf uur te houden over de kerk.

Ouderling Oaks begon zijn toespraak met de geschiedenis van Joseph Smith en besloot met een overzicht van de kerk in deze tijd.

Deze toespraak maakte deel uit van een bezoek aan China op uitnodiging van de Chinese Organisatie voor internationale culturele uitwisseling.

Ouderling Oaks werd vergezeld door ouderling Douglas H. Smith, die lid is van het Tweede Quorum der Zeventig. Zij werden beiden vergezeld door hun vrouw, June D. Oaks en Barbara B. Smith. Tevens was David Hsiao Hsin Chen meegereisd. Hij is professor aan de Brigham Young University in Hawaii en geboren en opgevoerd in China. Hij is geroepen als reizende ouderling van de kerk in China. De president van de Gemeente Peking, Timothy Stratford, begeleidde het gezelschap tijdens hun verblijf in Peking.

Ouderling Chen, die in Laie (Hawaii) woont, werd in een vergadering van de Gemeente Peking op 21 januari j.l. gestuurd als reizende ouderling. Hij werd aangesteld door ouderling Oaks.

In een interview met Church News legde broeder Oaks uit dat het broeder Chens taak is een paar keer per jaar naar China te gaan om de Chinese kerkleiders te trainen en toezicht te houden op de leden in China. Tevens zal het presidium van het gebied Azië China blijven bezoeken.

Hij zei dat de training van de kerkleiders in de volksrepubliek China een van de wezenlijkste behoeften van de kerk daar is.

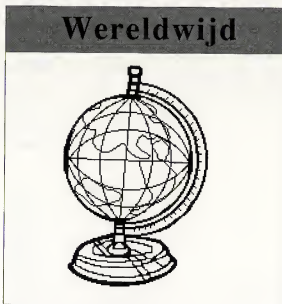
‘We hebben geen zendelingen in China, maar wel enkele gemeenten. We doen dus geen zendingswerk in dat land, maar de kerk zal daar m.i. groeien zonder actief zendingswerk.

‘De meeste leden in China zijn bui-

tenlandse docenten, zakenlui, diplomaten en hun gezinsleden, en Chinezen die in Noord-Amerika, Europa of andere delen van de wereld hebben gestudeerd. Deze Chinese leden zijn over het algemeen lid van de kerk geworden toen zij in het buitenland vertoefden.’

Ouderling Oaks zei dat de leiders van de kerk erop gebrand zijn dat de leden in China en leden die het land bezoeken zich houden aan de wetten ten aanzien van religieuze activiteiten.

Hij legde uit dat alle kerken in China geheel zelfstandig moeten zijn. Dat houdt in dat er geen zendelingen van

buitenaf kunnen komen, en dat buitenlanders geen religieuze lectuur kunnen verspreiden of gesprekken over godsdienst kunnen beginnen.

Het is ouderling Chens taak ervoor te zorgen dat de kerk zich hier aan houdt door de leden in China te trainen in leiderschapsbeginselen.

Tijdens hun verblijf in China brachten de ouderlingen Oaks, Smith en Chen een bezoek aan ambtenaren van het Staatsbureau voor religieuze aangelegenheden. Ook spraken zij met andere overheidsfunctionarissen, met inbegrip van ambassadeur Han Shu, voormalig ambassadeur voor de Volksrepubliek China in de Verenigde Staten en nu voorzitter van de Associatie voor vriendschap met andere landen.

Ouderling Oaks citeerde Ren Wuzhi, hoofd van het Bureau voor religieuze

aangelegenheden: ‘‘China zal haar beleid ten aanzien van religieuze vrijheid gestand doen. Het is een beleid op lange termijn, en de stabiliteit en continuïteit van het beleid moet gewaarborgd blijven.’’

Ouderling Oaks en de andere kerkleiders kregen in de Grote Zaal van het Volk een banket aangeboden door de regeringsleiders. Ook bezochten zij de Nationale bibliotheek, daar boden zij de leiding een set HLD-boeken aan. Ook legden zij een bezoek af aan enkele leden van een door de regering ingestelde Religieuze Commissie die de dialoog tussen de verschillende godsdiensten bevordert. Zij spraken met godsdienstige leiders van islam, boeddhisme, taoïsme, en christendom.

‘Het is duidelijk dat de Chinese regering zulke gesprekken goedkeurt,’ aldus ouderling Oaks, omdat de officiële Engelstalige krant van China, de China Daily, de dag na ons bezoek aan de Religieuze Commissie op de voorpagina een artikel wijdde aan de bescherming en aanmoediging van religieuze activiteiten in China. In dat artikel werd het hoofd van het Bureau voor religieuze aangelegenheden geciteerd die had gezegd dat ‘‘vriendelijke uitwisselingen door religieuze groepen wederzijds begrip tussen het Chinese volk en mensen uit andere landen bevordert’’.

Tentoonstelling goed bezocht

Luxemburg — Meer dan 1000 mensen uit 23 landen bezochten onlangs een tentoonstelling over ‘de oorsprong van de mens’ in de stadsgehoorzaal van de hoofdstad, waarbij kerkleden uit de omgeving en voltijdzendelingen als gastheer optraden. Volgens ouderling Leo C. Wilcox van het Zendingsgebied Brussel België tekenden bijna 200 van de 1000 bezoekers het gastenboek, wat leidde tot de plaatsing van 190 exemplaren van het Boek van Mormon: 75 Duitse, 68 Franse, 26 Engelse, 7 Portugese, 7 Nederlandse, 4 Spaanse en 3 Italiaanse.

Mededelingen en beleid

Zondagsschool

Elke [zondagsschool]leerkracht behoort op de hoogte te zijn van de volgende richtlijnen:

1. De leerkracht behoort de hele veertig minuten durende periode van de les te besteden aan het onderwijzen en het leiden van besprekingen, daarbij gebruikmakend van goedgekeurde leermiddelen, met inbegrip van de leermiddelen uit de mediatheek. De leerkrachten worden ook aangemoedigd ander bronmateriaal te gebruiken dat van dienst kan zijn en dat in overeenstemming is met het leerplan.

2. De leerkracht behoort de activiteiten in de klas zoveel mogelijk af te stemmen op de klasleden, en in de bespreking de nadruk te leggen op de behoeften van de cursisten.

3. De leerkracht stelt aan de zondagsschoolpresident de naam van twee leden van de klas voor — één om als klaspresident en de andere om als klassecretaris werkzaam te zijn. Nadat de bisschop deze mensen heeft goedgekeurd, kan een lid van het zondagsschoolpresidium ze roepen.

— Zondagsschoolhandboek, blz. 4.

Jeugdwerk

De muziek in het jeugdwerk moet de eerbied bevorderen, het evangelieonderwijs en de kinderen blij maken door het zingen van liedjes. De kinderen moeten de gelegenheid hebben lofzangen en liedjes voor bijzondere jeugdwerkprogramma's te leren. Maak alleen gebruik van liedjes die door de kerk voor het jeugdwerk zijn goedgekeurd.

Af en toe mogen er ook vaderlandslievende liedjes uitgekozen worden of liedjes die verband houden met een nationale feestdag. Deze liedjes moeten van goede kwaliteit zijn en geschikt voor de zondag. De dirigente moet muziek gebruiken die bij de leeftijdsgroep past.

Muziek die speciaal geschreven is om in een bepaalde behoefte in de wijk te voorzien mag ook af en toe gebruikt worden. Dit moet ook muziek van goede kwaliteit zijn en ze mag niet buiten de wijk verdeeld worden.

— Handboek jeugdwerk, blz. 26.

Nieuwe leider

Wijk Rotterdam-Zuid

Bisschop:

Siebe Staal

Opvolger van Hans Vermeer.

Gehuwd met Elly Zandé.

Van beroep hoofdagent bij de rivierpolitie.

Zijn raadgevers zijn Cok van Dodewaard en Johan van Sluis.

De zendelingenpagina's

In de zendelingenpagina's dit keer een verslag van Marcel van Rooij uit de Wijk Eindhoven, die een zending vervult in het Zendingsgebied Leeds Engeland, en Mel Oppermann uit de Wijk Amsterdam, die een zending vervult in het Zendingsgebied Charlotte North Carolina.

Marcel van Rooij

Ik heb mij op achttienjarige leeftijd laten dopen in de Wijk Eindhoven. Toen we die bewuste avond naar huis reden, was de invloed van de Heilige Geest zo sterk in mij aanwezig dat ik het gevoel had dat ik uit elkaar zou springen. Nog nooit tevoren had de Geest mij zo geraakt als toen. Ik wist dat het evangelie waar was en deze ervaring heeft mij daarna menigmaal op de been gehouden, vooral bij die gelegenheden waar mijn evangelische kennis te kort schoot.

In december 1988 kreeg ik mijn zendingsoproep. Ik

was toegewezen aan het Zendingsgebied Leeds Engeland! Maar eerst zou ik twaalf dagen 'in de Geest' verblijven in het opleidingsinstituut voor zendelingen. Dat was zo'n opbouwende ervaring dat ik alleen daarom al op zending had gewild. Er zijn evenwel meer zegeningen verbonden aan een zending dan alleen het opleidingsinstituut. Het instituut staat hiervan slechts aan de basis, daarna begint het echte zendingsleven.

Voordat ik op zending ging, ging ik zo nu en dan met de zendelingen van onze wijk op pad. Daardoor

dacht ik dat ik wist wat het zendingsleven inhield. Maar toen ik dan eindelijk in mijn eerste flat aankwam, was het toch heel anders: het was beter, veel beter, en wel omdat ik als zendeling begon te denken.

In het begin probeerde ik alles zo snel mogelijk te leren wat er te leren viel over het zendingsleven. Mijn eerste collega was een pri-

ma zendeling. Hij hielp mij de lessen onder de knie te krijgen. Ook ging ik begrijpen wat het betekent om van mensen te houden.

Het evangelie is zo eenvoudig en waar, dat ik niet begrijp waarom de kerk niet sneller groeit dan ze doet. Hier vind je niet makkelijk mensen die willen luisteren. En als je ze gevonden hebt, moet je ze proberen actief te houden. Dat is de grote moeilijkheid hier. Maar als de leden helpen, lukt dat uitstekend. Zo heeft zich hier laatst een ouder echtpaar laten dopen, dat goed door de leden is begeleid, en nu bereiden ze zich voor op de tempel. Het zijn geweldige mensen.

Ik houd van mijn zending. Ik vind het fijn om het evangelie aan mijn broeders en zusters — kinderen van God — te kunnen onderwijzen. Ik verheug mij erop om hen eens te ontmoeten in het koninkrijk van onze Hemelse Vader. Hoe groot zal onze vreugde dan zijn.

Ouderling Van Rooij toont een Engels exemplaar van het Boek van Mormon.

Ouderling Oppermann met naast hem zijn trainer en daarnaast diens trainer.

Mel Oppermann

Het is alweer anderhalf jaar geleden dat ik naar de Verenigde Staten vertrok. Na een grandioos jaar op een high school ben ik sinds 2 augustus 1989 op zending in het Zendingsgebied Charlotte North Carolina. Ik ben nog steeds in mijn eerste gebied [februari 1990, red.] Het is een hele mooie omgeving met zeer veel bomen en rode kleigrond. In de zomer is het hier heet en benauwd. De winter is zoals in Nederland, iets kouder wellicht. In de herfst is het hier sprookjesachtig. De bladeren van de bomen verkleuren in fraaie schakeringen van rood, geel, paars.

De mensen hier in Pilot Mountain zijn heel vriendelijk, maar dat is waarschijnlijk omdat iedereen elkaar kent. Er wonen ongeveer 2500 mensen in dit dorp. Praten over religie vormt hier geen probleem, want het Zuiden is per defi-

nitie heel religieus. Het heeft dan ook een toepasselijke bijnaam: 'The Bible Belt' [de bijbelstreek]. De kerken hier hebben wel de nare gewoonte om negatief te spreken over andere godsdiensten. Ik ben heel blij dat onze kerk iedereen in zijn eigen waarde laat, zoals staat geschreven in het elfde artikel des geloofs.

Ouderling Oppermann bij het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah), met drie andere zendingen die tegelijk met hem werden opgeleid.

Het is fantastisch om hier te zijn, ik heb er totaal geen spijt van dat ik voor een zending heb gekozen.

Ik heb altijd op zending gewild. Ik keek op naar de zendingen in de Wijk Amsterdam. Na mijn twee-weekse zending in Utrecht stond mijn besluit vast. Ik zou op zending gaan.

Ons werkgebied beperkt zich niet tot Pilot Mountain, maar strekt zich uit over een hele county, Stokes County. Daarvoor hebben we dan ook een auto tot ons beschikking, zodat we in de hele county kunnen werken en niet alleen in Pilot Mountain.

De leden in onze gemeente hebben ten aanzien van zendingswerk een grote omkeker gemaakt. Zij voorzien ons nu van verwijzingen, die we heel hard nodig hebben, want het is heel moeilijk om op straat mensen te vinden die willen luisteren. De minder-actieve leden beginnen hier weer een beetje actief te worden, omdat de mensen hier om

elkaar geven en elke maand hun huisonderwijs doen.

Een paar weken geleden besloten we, ondanks de regen die met bakken uit de hemel viel, toch maar langs de deuren te gaan. We hebben het een paar uur gedaan en maar twee keer aangeklopt. De eerste keer werden we binnengelaten bij een gezinnetje dat net verhuisd was. Deze mensen waren lid van de kerk, maar ze wisten niet waar de kerk was. De tweede keer werden we binnengelaten door een oudere vrouw die heel geïnteresseerd was in het Boek van Mormon. Het is ongelooflijk wat er kan gebeuren als je de geboden onderhoudt en naar de Heilige Geest luistert.

Ik weet dat onze kerk de enige kerk is die de volledige waarheid heeft, dat het Boek van Mormon een getuige is van Jezus Christus. Het is het enige boek dat mensen terugbrengt tot onze Hemelse Vader. Ik hou van mijn familie en mijn vrienden.

In het zendingsveld

*Schiet in de roos,
schrijf een zending!*

Ricardo Maxwell - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA
John Muntinga - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH
Alexandra Onstein - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH
Mel Oppermann - North Carolina Charlotte Mission, 6407 Idlewild, suite 533, Charlotte, North Carolina 28212, U.S.A.
Remy van der Put - Mission Française de Paris, 23, Rue du Onze Novembre, 78110 Le Vesinet, Frankrijk
Steven van Rangelrooy - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA
Marcus van Rooij - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire Engeland LS18 5BJ
Marijke Rutten - England London Mission, 64-68 Exhibition Road, London, Engeland SW7 2PA
Serge Vandendriessche - England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol, Engeland BS9 3BH
Hans Veenstra - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire Engeland LS18 5BJ
Kenneth Vernes - Salt Lake City Utah Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, U.S.A.
Jan Vlonk - England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperly, Altrincham, Cheshire, Engeland WA15 7UP
Lucas en Adele Vreeken - Waldstraße 42, 6365 Rosbach-Rodheim 3, West-Duitsland

Valentin Arts - England Coventry Mission, 4 Cophall House, Station Square, Coventry, West Midland, Engeland CV1 2PP
Pieter Paul van Beek - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, Engeland LS18 5BJ
Lex de Bruijn - England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire, Engeland LS18 5BJ
Petra Chardon - Canada Calgary Mission, 6940 Fisher Road S.E. Suite 122., Calgary, Alberta T2H 0W3, Canada
Rodrigo Fuenzalida - Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG
HILVERSUM, Nederland
Raymond Greef - California Anaheim Mission, 760 North Euclid - suite 213, Anaheim, Californië 92801, USA
Nel de Hoog - Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG
HILVERSUM, Nederland
Jim Jansen - England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey, Engeland CR4 4ED
Jelmer de Jonge - Mission Suisse de Genève, Chemin William-Barby 8, CH-1292 Chambesy, (GE) Zwitserland
George en Gertje Kraanen - Frankfurt-tempel, Talstraße 10, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland
John en Petronella Lemmens - Frankfurt-tempel, Talstraße 10, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland

*Indien er een adres
ontbreekt cq. verkeerd
vermeld staat, neem dan
a.u.b. contact op met het
Kerkelijkvertaalbureau,
postbus 224, 3430 AE
Nieuwegein, Nederland.*

VOORBEREIDING
OP EEN ZENDING

BEGIN NU!

Er zijn vaardigheden die je op zending vaak zult gebruiken en die je nu al aan kunt leren. Stel dat niet uit, want op zending zul je er veel aan hebben.

Aanvaard uitnodigingen om te spreken. Als je gevraagd wordt om een toespraak te houden in je wijk, zeg dan ja en leer hoe je een goede toespraak moet voorbereiden. Je zult op zending vele kansen krijgen om te spreken.

Oefen je in het uit 't hoofd leren. Oefening in hoe je iets uit 't hoofd moet leren is iets waar je veel aan zult hebben bij het uit het hoofd leren van zendelingenlessen en teksten.

Leer om beleefd met mensen om te gaan. Je zult op zending met veel mensen in contact komen. Leer nu hoe je beleefd en tactvol met ze om moet gaan. Ontwikkel het vermogen om naar nieuwe mensen in de wijk te luisteren en hen welkom te doen voelen.

Leer koken en wassen. Het zal je leven als zendingel veel makkelijker maken als je al enige kennis hebt van de verzorging van je kleding en het bereiden van voedzame maaltijden.

Wen je aan verschillende soorten voedsel. Probeer eens nieuwe en verschillende soorten eten. Op zending zul je vaak eten krijgen dat je niet kent. Leer om eens iets anders te proberen.

Leer een vreemde taal. Een tweede taal, die altijd nuttig is om te beheersen, zou je bijzonder goed van pas kunnen komen op zending. Zelfs als je in je eigen land op zending gaat, kun je in een gebied terecht komen waar immigranten uit een ander land wonen, en zou je talenkennis wel eens de sleutel kunnen zijn waardoor je hen met de boodschap van het evangelie kunt bereiken.

Blijf piano spelen. Als je pianoles hebt gehad, houd dan niet op met oefenen totdat je de lofzangen goed beheerst. De mensen in je werkgebied zouden er wel eens veel aan kunnen hebben als je dat kon. □

VOORBEREIDING
OP EEN ZENDING

NUTTIGE TEKSTEN OM TE LEREN

Als je alvast wilt beginnen met het leren van teksten die je op zending nodig zult hebben, gebruik dan onderstaande lijst met teksten uit het boekje 'Evangeliestudie voor de zending':

Het doel van zendingswerk	Alma 26:29-30	Moro. 6:2-4	Les 6
Jakob 5:61	LV 33:8-11	Moro. 6:5-6	Mos. 3:8
Moroni 7:31	LV 60:2		Joh. 14:6
LV 1:17-23	LV 112:5	Les 4	Moz. 1:39
LV 18:10-16	Onderwijzen	Abr. 3:22-25	Ef. 4:11-12
LV 29:7	Les 1	Alma 12:24	LV 88:81
LV 84:20-22	Joh. 3:16	Alma 40:11	2 Ne. 31:17-21
Eigenschappen van zendingen	Joh. 14:6	1 Kor. 15:40-42	Dopen en begeleiden
Matt. 5:14-16	JS-G 8	1 Petr. 3:18-19	Joh. 3:2-5
1 Ne. 3:7	JS-G 11-12	1 Petr. 4:6	Mos. 18:8-10
Mos. 3:19	JS-G 16-17	LV 42:22-25	LV 20:37
Alma 7:23-24	2 Kor. 13:1	LV 89:18-21	LV 20:71-74
Alma 17:2-3	Joh. 14:26	Les 5	Leiding geven
Hel. 10:4	Moro. 10:3-5	Matt. 22:37-39	Ex. 18:13-26
Ether 12:27	Amos 3:7	Joh. 14:15	Matt. 20:26-27
Moro. 7:45-48	Les 2	Mos. 2:17	Alma 48:11-13, 17
LV 4:1-7	Alma 11:42-43	3 Ne. 13:33	LV 107:99-100
LV 12:8	Alma 34:8-9	Mal. 3:8-11	LV 121:34-36
LV 31:1-7	Hebr. 11:6	Luc. 21:1-4	
LV 50:13-29	Alma 34:17	1 Kon. 17:8-16	
LV 58:26-28	Hand. 2:38		
LV 88:118-126	3 Ne. 27:20		
Mensen zoeken om te onderwijzen	LV 82:8-9		
Jakob 1:19	2 Ne. 31:4-7		
Alma 8:10	Les 3		
	2 Tess. 2:1-3		
	LV 1:30		

HOE KRIJG IK EEN ZENDINGS- OPROEP?

UITERLIJK

Tijdens je zending moet je uiterlijk in harmonie zijn met je roeping als vertegenwoordiger van de Heer. Je uiterlijk behoort je woorden kracht bij te zetten, niet te verzwakken. Een gepast uiterlijk dwingt het respect en vertrouwen af van hen met wie je omgaat.

1. Een zendingeling moet er conservatief uitzien. Een ouderling draagt witte overhemden en ingetogen dassen. Hij draagt tijdens het zendingswerk en kerkbezoek altijd een kostuum, in conservatieve kleuren, tenzij de zendingspresident anders voorschrijft. Een zuster draagt rustige kleuren. Zij draagt rokken die de knie bedekken. Broekpakken en maxi-jurken en -rokken zijn niet toegestaan.

2. Het haar van een ouderling mag de nek, boord en oren niet bedekken. Een zendingeling mag geen snor of baard dragen. Bakkebaarden mogen niet verder dan halverwege het oor te reiken. Een zendingelingszuster kiest een haardracht die gemakkelijk te verzorgen is. Zendingelingen houden het haar altijd schoon en netjes gekamd.

3. Een zendingeling behoort altijd in alle opzichten netjes schoon te zijn. □

Om in aanmerking te komen voor een zendingsoproep, moet je aanbevolen worden door je priesterschapsleider. Je kunt met hem praten en hem vertellen dat je graag op zending wilt, maar je kunt jezelf niet aanbevelen.

Je maakt een afspraak voor een gesprek met je bisschop of gemeentepresident, die vaststelt of je aan de eisen voldoet en in staat bent om een zending te vervullen. Hij vult een 'Aanbeveling voor een zending' in en hij en jij ondertekenen die.

Hij geeft je ook een formulier waarop een arts en een tandarts gegevens moeten invullen, waarna het weer aan je bisschop wordt gegeven.

Als er op dat formulier niets is aangegeven dat je ervan zou kunnen weerhouden doeltreffend je zendingswerk te doen, word je naar je ringpresident of districtspresident verwezen voor een tweede gesprek. De formulieren neem je mee. De aanbeveling moet vergezeld gaan van twee pasfoto's. Op die foto's moet je er als een zendingeling uitzien. Als de ringpresident het met de bisschop eens is en je aanbeveelt voor een zending, dan tekent hij de 'Aanbeveling voor een zending' en stuurt het met het andere formulier naar de afdeling zendingswerk, waar het verder verwerkt wordt en waar uiteindelijk bepaald wordt aan welk zendingsgebied je wordt toegewezen. □

WAT JE MEE MOET NEMEN

VOORBEREIDING
OP EEN ZENDING

We hebben een aantal teruggekeerde zendingelingen gevraagd aan welke dingen ze veel hebben gehad op zending en waarvan ze zeiden: hadden we het maar bij ons gehad. De volgende artikelen staan niet op de standaardlijst, maar ze zouden wel eens heel goed van pas kunnen komen.

1. Een waslijn en wasknijpers.
2. Een maatbeker en maatpeeltjes. Deze kookattributen zijn er nooit als je ze nodig hebt.
3. Vertrouwde recepten. Je zult waarschijnlijk wel moeten koken voor jezelf en je collega, en dan zou je willen dat je je kon herinneren hoe iets te bereiden wat je moeder wel eens maakte. (Overigens wordt in de meeste landen gebruik gemaakt van het metrieke stelsel, hoewel het mogelijk is dat je in een gebied terechtkomt waar ze iets anders gebruiken.)

4. Reserveknopen voor al je kleren.
5. Klittenband. Je zult versteld staan hoeveel gebruiksmogelijkheden je daarvoor zult tegenkomen.
6. Badslippers.
7. Een extra paar schoenen of extra kleren als jou maat moeilijk te krijgen is.
8. Overschoenen als je naar een regenachtig gebied gaat.
9. Zusters kunnen het beste veel extra panty's meenemen als ze naar een land gaan waar de maten afwijken.
10. Een reservebril of reservecontactlenzen.
11. Een EHBO-does met medicijnen en andere middelen die je kent.
12. Naagerei.
13. Een schaar en/of een zakmes. □

GEDRAG IN DE KERK

Het is voor een zending van het grootste belang zich netjes te gedragen in de kerk. Hier zijn een paar punten om aan te denken:

1. Glimlach en begroet de leden en onderzoekers hartelijk.
2. Praat niet te hard en loop rustig op drukke plaatsen in het gebouw.
3. Gedraag je niet te uitbundig.
4. Wees altijd op tijd voor de diensten. Zorg dat je zeker vijf minuten voor aanvang op je plaats zit.
5. Kam je haar niet en knip je vingernagels niet tijdens een kerkdienst.
6. Gebruik geen kauwgom of tandstokers in de kerk.
7. Zing met alle liederen mee.
8. Luister goed en let op. Slaap niet in de kerk en neem geen verveelde houding aan.
9. Werk mee aan de rust en eerbied in de kapel en verstoor die niet.
10. Zeg aan het einde van een gebed duidelijk 'Amen'. □

DAGINDELING VAN EEN ZENDELING

De tijd die je als zending hebt is kostbaar en daarom moet elke dag zo nuttig mogelijk besteed worden. Hier volgt de gebruikelijke dagindeling:

- 06.30 uur Opstaan
- 07.00 uur Studie met collega
- 08.00 uur Ontbijt
- 08.30 uur Persoonlijke studie
- 09.30 uur Zendingswerk
- 12.00 uur Lunch
- 13.00 uur Zendingswerk
- 17.00 uur Avondeten
- 18.00 uur Zendingswerk
- 21.30 uur Naar huis; planning van de volgende dag
- 22.30 uur Bedtijd

Als je in een anderstalig zendingsgebied bent, bestudeer dan elke dag de desbetreffende taal. Neem ook de tijd voor schrijven in je dagboek en regelmatige lichamelijke oefening. □

ELDER JACOBSON
BY THE
BY THE
BY THE
BY THE

KAN IK OP ZENDING GAAN?

Ik weet dat de kerk waar is, maar ik ben erg verlegen en ik heb moeite met studeren. Ik zie mezelf geen teksten uit het hoofd leren of een vreemde taal leren. Alleen al de gedachte aan het langs de deuren gaan boezemt me angst in. Hoe kan ik ooit op zending gaan?

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

ONS ANTWOORD

Zendingen zijn er in allerlei maten, vormen, persoonlijkheden en met allerlei verschillende talenten. Sommigen komen op zending met een vlotte persoonlijkheid en vol zelfvertrouwen; anderen zijn verlegen. Sommigen konden op school goed leren; anderen niet. Sommigen hebben aan sport gedaan, terwijl anderen dat gemeden hebben.

Die verscheidenheid aan zendingen is nodig om alle

mensen in de wereld te bereiken. Jij kunt misschien bepaalde mensen in het zendingsgebied bereiken en anderen niet.

Bovendien is verlegen zijn niet het ergste wat er is. Mozes was verlegen. Toen de Heer Mozes riep om de kinderen Israëls uit Egypte te leiden, voelde Mozes zich geheel onbekwaam. Hij zei: 'Och, Here, ik ben geen man van het woord, noch sinds gisteren, noch sinds Gij tot uw knecht gesproken

hebt, want ik ben zwaar van mond en zwaar van tong.'

De Heer antwoordde hem: 'Wie heeft de mens een mond gegeven, wie maakt stom of doof, ziende of blind; ben Ik het niet, de Here? Nu dan, ga heen, Ik zal met uw mond zijn en u leren, wat gij spreken moet' (zie Exodus 4:10-12).

Jeremia was ook verlegen. Toen de Heer hem riep, zei hij: 'Ach, Here Here, zie, ik kan niet spreken, want ik ben jong'.

De Heer antwoordde Jeremia: 'Zeg niet, ik ben jong, want tot een ieder, tot wie Ik u zend, zult gij gaan, en alles wat Ik u gebied, zult gij spreken. Vrees niet voor hen, want Ik ben met u om u te bevrijden, luidt het woord des Heren' (zie Jeremia 1:6-8).

Er worden geen mensen lid van de kerk vanwege de overtuigende argumenten die de zendingen hen geven. Zij worden lid van de kerk omdat zij de Heilige Geest gevoeld hebben, die de getrouwe zendingen in

grote mate bij zich hebben. Jij kunt die machtige invloed bij je hebben op zending. En dat is het doeltreffendste middel om het leven van anderen te veranderen.

En waarom zou de Heer onervaren jongemannen en jonge vrouwen het zendingsveld insturen? Waarom stuurt hij geen geleerde, vlot sprekende mensen om zijn evangelie te verkondigen? Omdat hij boven alles zendingen nodig heeft die nederig zijn en veel bidden.

'Ik geef de mensen zwakheid,' heeft de Heer gezegd, 'opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden' (Ether 12:27).

Dat is een belofte van de Heer aan jou. Als je nederig bent, geloof hebt en hard werkt op zending, zal hij van je zwakheden sterke eigenschappen maken. Bij je

terugkeer zul je niet dezelfde persoon zijn als toen je vertrok. Mozes ontwikkelde de zich ook in de dienst van God. Jeremia veranderde toen hij met geheel zijn hart, macht en sterkte de Heer diende. Jij zult ook veranderen op manieren die je de rest van je leven tot zegen zullen zijn.

De Heer had Mozes en Jeremia nodig, hoewel ze zichzelf onbekwaam vonden. De Heer had een veertienjarige

jongen, Joseph Smith, nodig die slechts weinig formeel onderwijs had gehad. De Heer had de tweeduizend zonen van Helaman nodig, hoewel ze nooit eerder hadden gevochten, maar wel het geloof hadden dat de Heer hen zou zegenen. De Heer had ook de herdersjongen David nodig om tegen een reus te vechten die Goliat heette.

En de Heer heeft jou ook nodig.

Studeer, bid en blijf je concentreren op een zending. In het begin zal het moeilijk zijn, maar de Heer zal je helpen. Maak je er geen zorgen over dat je niet zou kunnen leren. Dat komt wel goed naarmate je het seminarie volgt en individueel studeert. Als je iets niet helemaal alleen kunt bereiken, doe dan gewoon je best en de Heer zal je helpen. Laat je niet door je eigen verlegenheid tegenhouden.

Zorg er liever voor dat je getuigenis groeit en dan zal de rest volgen. En vraag altijd je Vader in de hemel om hulp.

dat al onze angsten makkelijker te overwinnen zijn met de hulp van onze Hemelse Vader.

*Judi Sweeney, 17 jaar
Agawam, Massachusetts*

Je verlegenheid hoeft geen struikelblok te zijn. Bedenk dat Mozes ook niet volmaakt was toen hij geroepen werd. Hij dacht dat hij niet in staat was om de hem toegewezen zending te volbrengen. Maar met Gods hulp slaagde Mozes erin. Ik weet dat jij ook hulp van God kunt krijgen als je echt het evangelie wilt verkondigen. Je hoeft geen groot spreker of geleerde te zijn. Je hoeft alleen maar een verlangen te hebben om de Heer te dienen. Vertrouw op de Heer en wanneer je eigen vermogens tekort schieten, zal de Geest je de woorden in de mond leggen en zul je die kunnen gebruiken om je boodschap te brengen.

*Norah Beltran, 18 jaar
La Paz, Bolivia*

ANTWOORDEN VAN JONGE MENSEN

Het gaat er niet om wat jij eraan kunt doen, maar wat God eraan kan doen. Hij is almachtig. Ik weet dat wanneer we moeite doen om een vaardigheid te ontwikkelen waardoor we een bijdrage kunnen leveren tot zijn werk, Hij ons zegent in onze pogingen. Ik twijfelde ook en was heel onzeker toen ik aan mijn zending begon. Vaak wist ik aan de deur niet wat ik moest zeggen. Ik stond met mijn mond vol tanden. Mijn collega moest dan voor mij het woord doen. Maar ik begon extra moeite te doen, mezelf er meer toe aan te zetten het te proberen. Dat is de sleutel. Het is waar dat er bepaalde dingen zijn in het leven die we alleen kunnen leren door ze in praktijk te bren-

gen. Er zijn handboeken om te leren zwemmen, maar je kunt het alleen leren door dan ook in het water te springen. En dat geldt ook voor het werk van God. Als we het echt willen doen, zal onze Vader in de hemel ons zegenen. Ik weet dat dat waar is.

*Ouderling Garcia, 20 jaar
Zendingsgebied Caracas
Venezuela*

*Heber Carrasco, 17 jaar
Cuzco, Peru*

Ik begrijp dat je er zo over denkt. Ik heb mezelf dat ook afgevraagd. Maar toen ik erover nadacht, raadpleegde ik de Schriften. In Leer en Verbonden 31:3 staat:

‘Verhef uw hart en verheug u, want het uur van uw zending is gekomen; uw tong zal worden losgemaakt, en gij zult blijde tijdingen van grote vreugde aan dit geslacht verkondigen’. Deze tekst hielp mij enorm met het beantwoorden van mijn vraag. Ik denk

BESTRIJD DE HONGER

FOTOGRAF: WELDEN ANDERSEN

GA OP ZENDING!

Wij kunnen hen die geestelijke honger hebben, voeden door hen het brood des levens te geven (zie Johannes 6:35).

BROEDERLIEFDE

DON L. SEARLE

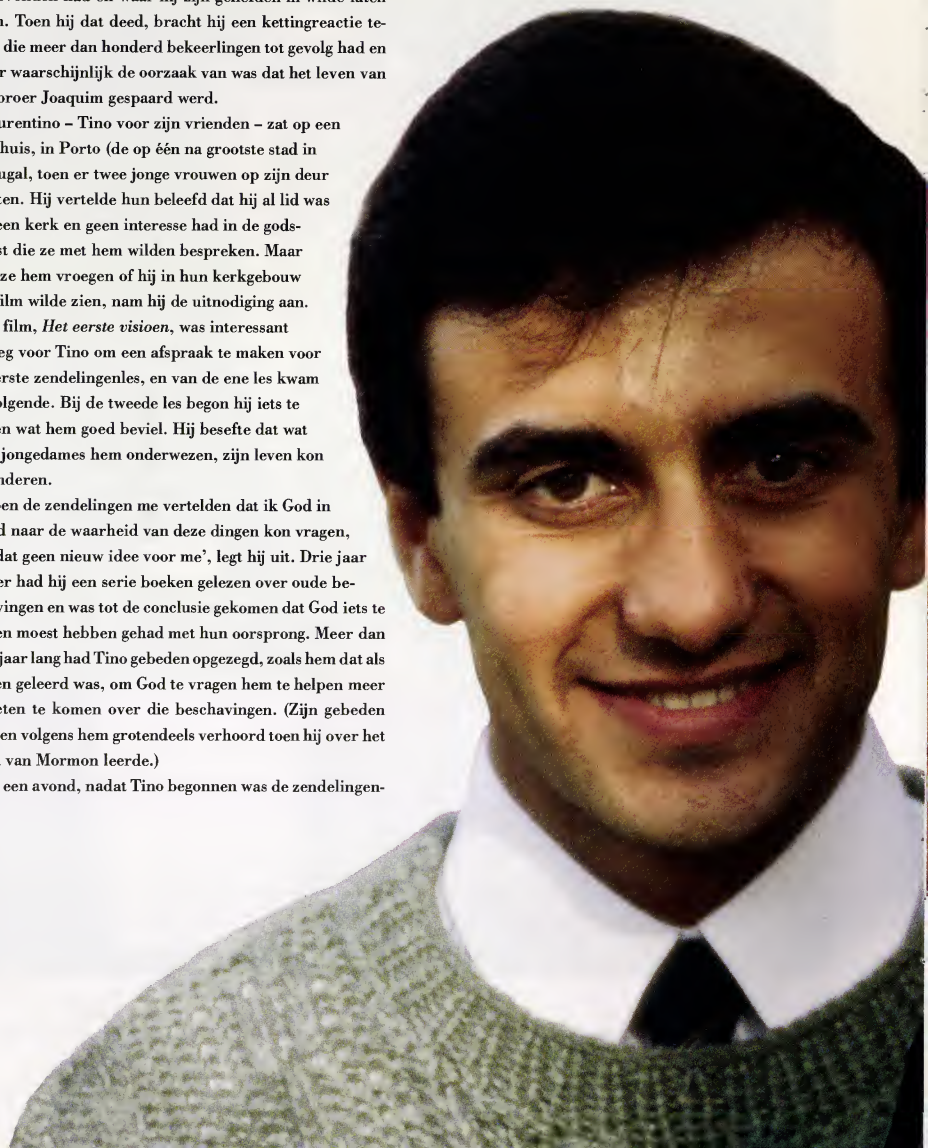
Voor Laurentino Moreira was het evangelie een schat die hij gevonden had en waar hij zijn geliefden in wilde laten delen. Toen hij dat deed, bracht hij een kettingreactie te weeg die meer dan honderd bekeerlingen tot gevolg had en die er waarschijnlijk de oorzaak van was dat het leven van zijn broer Joaquim gespaard werd.

Laurentino - Tino voor zijn vrienden - zat op een dag thuis, in Porto (de op één na grootste stad in Portugal, toen er twee jonge vrouwen op zijn deur klopten. Hij vertelde hun beleefd dat hij al lid was van een kerk en geen interesse had in de godsdienst die ze met hem wilden bespreken. Maar toen ze hem vroegen of hij in hun kerkgebouw een film wilde zien, nam hij de uitnodiging aan.

De film, *Het eerste visioen*, was interessant genoeg voor Tino om een afspraak te maken voor de eerste zendelingenles, en van de ene les kwam de volgende. Bij de tweede les begon hij iets te voelen wat hem goed beviel. Hij beseftte dat wat deze jongedames hem onderwezen, zijn leven kon veranderen.

'Toen de zendelingen me vertelden dat ik God in gebed naar de waarheid van deze dingen kon vragen, was dat geen nieuw idee voor me', legt hij uit. Drie jaar eerder had hij een serie boeken gelezen over oude beschavingen en was tot de conclusie gekomen dat God iets te maken moest hebben gehad met hun oorsprong. Meer dan twee jaar lang had Tino gebeden opgezegd, zoals hem dat als jongen geleerd was, om God te vragen hem te helpen meer te weten te komen over die beschavingen. (Zijn gebeden werden volgens hem grotendeels verhoord toen hij over het Boek van Mormon leerde.)

Op een avond, nadat Tino begonnen was de zendelingen-

A close-up portrait of a man with dark hair, smiling slightly. He is wearing a dark suit jacket, a white dress shirt, and a dark, textured tie. The background is plain and light-colored. On the far left edge, a portion of another person's shoulder and hair is visible.

TINO EN QUIM MOREIRA
VERHEUGEN ZICH IN HUN
BIJDRAGE AAN DE OPBOUW
VAN DE KERK IN PORTUGAL.

Tino en Quim hebben beiden op zending veel geestelijke kracht opgedaan. Quim herinnert zich een weduwe te hebben onderwezen wier echtgenoot een belangrijk deel van zijn leven had doorgebracht als zendeling voor een andere kerk. De vrouw had ermee ingestemd om de zendelingenlessen te volgen omdat haar dochter heilige der laatste dagen was. Maar tijdens een van de lessen vond ze het ineens te moeilijk om te aanvaarden dat de leringen van haar kerk niet juist waren. ‘Ouderling Moreira,’ zei ze, ‘ik wil verder niets meer horen van deze leer. Ik ga het zendingswerk afmaken waar mijn echtgenoot mee begonnen is!’ Quim deed een schietgebedje om te vragen wat hij moest doen. Hij werd geïnspireerd om de vrouw ervan te verzekeren dat haar man het evangelie in de geestenwereld al aanvaard had.

Later vertelde de dochter van de vrouw aan Quim dat ze die avond na haar avondgebed nog had liggen nadenken over hoe ze haar moeder kon helpen het evangelie te aanvaarden. Plotseling ‘zag ik mijn vader in de kamer. Hij zei: “Die zendeling heeft de waarheid gesproken, en ik wil dat je moeder zich laat dopen.”’

Vanwege de ervaring van haar dochter ging de moeder ermee akkoord nogmaals naar de zendelingen te luisteren. Dit keer straalde ze een andere geest uit en ze liet zich een week later dopen.

Voor Tino nam het zendingswerk een onverwachte wending. Uitsstel van militaire dienst wordt Portugese zendelingen niet toegestaan. Tino werd opgeroepen voor dienst in de luchtmacht van zijn land. Hij herinnert zich nog wat R. Perry Ficklin, die toen het Zendingsgebied Lissabon Portugal presideerde, erover zei. Hij legde uit dat het zendingswerk van ouderling Moreira nu niet voorbij was, maar dat

hij slechts werd ‘overgeplaatst naar een ander werkgebied – een moeilijker gebied’. Tino bleef het evangelie onderwijzen en doopte verscheidene mensen uit de luchtmacht.

Ook Quim heeft sinds hij van zending terug is verscheidene collega’s kennis laten maken met het evangelie. In feite zijn er nu veel overeenkomsten tussen het leven van de beide broers. Ze zijn nu beiden getrouwd – met twee zusters, wier meisjesnaam ook Moreira is! Zowel Tino als Quim zijn nu midden twintig en hebben al veel leidinggevende functies bekleed in de kerk. Ze zijn zo toegewijd dat Quim tegelijkertijd tweede raadgever in de bisschop, hogeraadslid, en president van de ringzending was; terwijl Tino quorumpresident ouderlingen, eerste raadgever in het presidium van de ringzending en coördinator van de kerkelijke onderwijsinstellingen voor de regio was. (Tino werkt nu in Lissabon voor de kerk, terwijl Quim nog in Porto woont.)

Was het moeilijk om al die functies tegelijk te vervullen en toch nog andere bezigheden in het leven erbij te hebben?

Tino zegt heel nuchter dat de moeilijkheidsgraad geen overweging was. ‘Toen we ervoor kozen op zending te gaan, kozen we voor activiteit in de kerk.’

Twee van Tino’s vrienden die hij kennis liet maken met het evangelie – Jose Gouvela Pereira en Hernani Cerqueira – zijn ook op zending geweest. Tino, Quim, Jose en Hernani hebben ertoe bijgedragen dat meer dan honderd mensen bij de kerk zijn gekomen en ze zijn nu, lang nadat hun voltijdzending beëindigd is, nog steeds een zendeling.

Tino zegt nadenkend dat dit alles niet mogelijk zou zijn geweest als de zendelingen die op zijn deur klopten ‘dat eerste kleine zaadje’ niet geplant hadden.

En nu, zegt hij met zowel verbazing als enthousiasme, ‘blijft de boom groeien – en nog snel ook!’ □

PORTO (NOORD-PORTUGAL) WAAR DE GEBROEDERS MOREIRA LID WERDEN VAN DE KERK. DE EERSTE ZENDELINGEN KWAMEN IN 1976 IN PORTUGAL. IN JULI 1987 WERD HET TWEDE PORTUGESE ZENDINGSGBIED GEORGANISEERD.

FOTOGRAFIE DOOR DE AUTEUR

OP GANCO

RICHARD

Toen deze kinderen een zendingsdoel stelden op de
andere kant van de wereld

IK HEB GELEERD
DAT IK EEN
GROOT GEZIN
ERG LEUK VIND.
IK HOOP DAT IK
LATER OOK ZO'N
GEZIN ZAL HEBBEN.
- ZSOLT
KERESZTI

IK HOUD VAN
ZSOLT ALS VAN
EEN BROER EN
ZIJN OUDERS,
GEDEON EN
PIROSKA,
BESCHOUW IK
ALS MIJN
GROOTOUDERS. -
CINDY DAVIS

Kim en Neal Davis werden zenuwachtig.

Ze komen uit een gezin dat gelooft in doelen stellen en dat dan al het mogelijke doet om die doelen te bereiken. Als zij, hun ouders en vier broers en zussen als gezin een doel stellen, dan zijn ze bijna niet te stoppen.

Daarom waren ze nu ook zo zenuwachtig. De tijd begon te dringen. Ze hadden zich ten doel gesteld om iedere zes maanden een gezin met het evangelie in aanraking te brengen. En nu, de laatste week van de zes maanden, hadden ze nog niet één belangstellend gezin gevonden.

In het verleden hadden ze dit doel al vele malen bereikt. Toen de familie Davis in Boston en Washington woonde, waar weinig heiligen der laatste dagen wonen, konden ze vele gezinnen met het evangelie in aanraking brengen. 'We lieten ze niet alleen bij ons thuis komen om de zendelingenlessen te krijgen', zegt de oudste dochter, Kim (14 jaar). 'Maar we nodigden ze ook uit voor de gezinsavond, kerstprogramma's en andere activiteiten.'

Maar nu woonden ze in Utah, en het was niet gemakkelijk om een gezin te vinden dat geen lid van de kerk was om

G KOMEN

DANIELS

den, wisten ze niet dat ze een gezin aan de
eld zouden beïnvloeden.

WE WAREN
ZO ENTHOUSIAST
TOEN WE ZAGEN
HOE ZIJ HET
EVANGELIE IN
HONGARIJE
AANVAARDDEN. -
BROEDER DAVIS

ONZE ERVARING
MET DE FAMILIE
KERESZTI IS EEN
VAN DE FIJNSTE
ERVARINGEN
VAN ONS LEVEN.
- BROEDER DAVIS

het evangelie mee te delen. Het einde van de zes maanden kwam nu naderbij, en ze hadden nog niemand gevonden. De familie Davis wist dat het een rechtvaardig verlangen was, dus ze baden en vastten als gezin. En de zes kinderen vroegen in hun persoonlijk gebed om hulp.

En toen, op de laatste dag van de zes maanden, werden hun gebeden verhoord.

'Mijn vader krijgt vaak post uit het buitenland van artsen die kopieën van een van zijn artikelen willen hebben', legt Kim uit. Haar vader, Dr. Kim Davis, had veel resultaten van zijn medisch onderzoek in verschillende tijdschriften laten publiceren. 'Dus toen hij de brief uit Hongarije ontving, wist hij niet dat deze brief anders was, totdat hij de envelop openmaakte en de inhoud las.'

'We waren zo enthousiast!' zegt Neal (12 jaar). De brief kwam van een familie uit Hongarije - de familie Kereszti. Ze hadden op de Hongaarse televisie een documentaire over Utah gezien. Daarin werd ook over de kerk en enkele van haar leringen gesproken. Dat een gezin eeuwig bij elkaar kan zijn, had de familie Kereszti het meest aangesproken. Zij wilden meer weten over

FOTOGRAF: CRAIG DIMOND

DE FAMILIE DAVIS IS EEN MUZIKALE FAMILIE EN ZE LIETEN ZSOLT VAAK VAN HUN TALENTEN MEEGENIETEN. HIJ OP ZIJN BEURT LEERDE HEN IETS VAN DE HONGAARSE CULTUUR. 'HIJ HEEFT HONGAARSE ETEN VOOR ONS GEKOOKT EN ONS WAT HONGAARSE WOORDEN GELEERD', ZEGT KIM.

MAAR EEN VAN DE FIJNSTE DINGEN DIE WE SAMEN HEBBEN GEDAAN, WAS MET DE OUDERS VAN ZSOLT, DIE UIT HONGARIJE WAREN OVERGEKOMEN, NAAR DE SALT LAKE-TEMPEL GAAN VOOR ZIJN VERZEGELING AAN HEN.

de kerk die dit predikte. Dus zochten de vader, een arts, en de zoon, student medicijnen, in oude medische tijd schriften naar een adres in Utah. Het adres dat zij vonden was dat van dr. Davis. De Hongaarse familie vroeg of de brief aan dr. Davis kon worden doorgezonden naar iemand die hun informatie over de kerk zou kunnen verschaffen.

Er was natuurlijk geen reden om de brief door te sturen naar iemand anders. Ze verzamelden onmiddellijk allemaal Hongaarstalige informatie over de kerk en stuurden het naar hun nieuwe vrienden.

Daarna schreven ze hun getuigenis over het evangelie op en verzonden dat, met wat foto's van hun gezin, naar de familie Kereszti.

De familie Kereszti was verbaasd dat ze al zo snel een doos uit de Verenigde Staten ontvingen, en begonnen enthousiast te lezen. Ze waren nog verbaasder toen ze de brief ontvingen en ontdekten dat zo'n groot gezin zo eensgezind kon zijn en zo'n sterk getuigenis van het evangelie kon hebben. Hoewel zij maar één kind hadden, vonden zij de gezinsband ook erg belangrijk en ze waren blij dat ze iets hadden gevonden om hen te helpen.

Al snel stuurden de familie Davis en de familie Kereszti geregeld brieven en foto's over en weer. 'We werden heel goede vrienden', zegt Kim. 'Als we van hen een brief ontvingen, lazen we de brief om de beurt en op de gezinsavond. We waren zo enthousiast toen we zagen hoe zij het evangelie in Hongarije aanvaardden, en we konden niet geloven dat ons dit overkwam.'

In de tussentijd nam de familie Davis contact op met de zendingspresident in Wenen. Door hem kon de familie Kereszti een keer per maand les van de zendelingen krijgen.

'Toen we een brief ontvingen waarin stond dat ze in Wenen gedoopt zouden worden, waren we razend enthousiast', zegt Neal. 'En we kregen ook foto's van na de doop, dat was geweldig!'

Dit zou een goed moment zijn om het verhaal van Kim en Neal te beëindigen. Er is echter meer. Zsolt Kereszti, hun zoon, was de enige jonge alleenstaande van de kerk in Hongarije, dus nodigde dr. Davis hem uit om naar Salt Lake City te komen en een tijdje bij hen te wonen. Omdat Zsolt medicijnen studeerde, kon hij dr. Davis met zijn onderzoek helpen.

Dus nu had het zendingswerk van de familie Davis gereulteed in een nieuwe broer. Hoe is het als er plotseling een vriend uit Hongarije bij je komt wonen?

'Ik kan me de dag dat hij aankwam nog goed herinneren', zegt Kim. 'We konden zijn naam niet eens uitspreken. Maar

vanaf die tijd zijn we goede vrienden geworden. Als ik 's morgens naar het seminarie ga, brengt hij me er met de auto heen. Hij is bij ons op school geweest en heeft daar gesproken, hij heeft Hongaars eten voor ons gekookt, hij heeft ons wat Hongaarse woorden geleerd, en we hebben samen nog veel andere bijzondere dingen gedaan.'

'In het begin was ik een beetje verlegen', zegt Neal, die, voordat Zsolt kwam, de oudste zoon thuis was. 'We speelden badminton en tafeltennis en we begonnen aan elkaar te wennen. Ondanks het feit dat hij thuis het enige kind is, is hij erg geduldig met ons.'

Zsolt was erg blij dat hij meteen zo hartelijk in het gezin van heiligen der laatste dagen werd opgenomen. Hij is gefascineerd door hun eenheid, het gezinsgebed, schriftstudie, en gezinsavond, en hij is verbaasd dat zij elkaar zo goed helpen. De familie Davis is een muzikale familie en zij spelen vaak samen. Ze houden erg veel van sport en ze gaan ook altijd naar elkaars wedstrijden en sportactiviteiten kijken.

'Ik heb geleerd dat ik een groot gezin erg leuk vind', zegt Zsolt. 'Het is erg leerzaam voor me om te zien en te leren hoe zij alles doen. Ze stellen doelen en motiveren elkaar. Ik hoop dat ik later ook zo'n gezin zal hebben.'

Toen Zsolt meer dan een jaar bij de familie Davies woonde, hoorde hij van zijn ouders en de kerkleiders dat de kerk in Hongarije officieel werd erkend. Dat betekende dat er gemeenten konden worden georganiseerd, dat er in het land kon worden gedoopt, dat er kerkgebouwen konden worden gebouwd en dat het zendingswerk voorwaarts kon gaan. De ouders van Zsolt, die tot de eerste leden van de kerk in Hongarije behoren, waren behulpzaam bij de totstandkoming van dit alles. Kim en Neal zijn bijzonder enthousiast dat zij nu zulke goede banden met Hongarije hebben.

Maar ze zijn niet opgehouden met het onderwijzen van het evangelie aan hun vrienden die geen lid van de kerk zijn. 'Ten eerste moet je van het evangelie houden, om te weten dat het waar is, en om je eigen getuigenis te krijgen' zegt Kim. 'Dan kun je niets anders dan het aan je vrienden vertellen.'

'Soms is het moeilijk, maar je mag niet bang zijn om je vrienden over het evangelie te vertellen', zegt Neal. 'Als je eenmaal op gang bent, gaat het makkelijker.'

Op gang komen. Dat is de sleutel. Toen de familie Davis hun zendingsdoel stelde, hadden ze er geen idee van dat mensen aan de andere kant van de wereld beïnvloed zouden worden, en dat zij meer liefde en vreugde zouden ervaren door iemand uit een andere cultuur.

Het bewijst alleen wat er kan gebeuren als je eenmaal op gang komt. □

HET PROJECT: V

ALMA J

‘Opletten, jongens’, zei broeder Loder, en hij onderbrak onze discussie over de basketbalwedstrijd die ons team de avond daarvoor verloren had. ‘We gaan ons nu met het dienstbetoenproject bezighouden.’

Broeder Loder leunde voorover in zijn donkere pak, legde zijn armen op zijn knieën, en hield zijn zwarte zakagenda in de hand. Broeder Loder was adjunct-directeur van een van de banken in de stad, en alles wat hij deed was altijd nauwkeurig en netjes. Hij keek een tijdje in zijn agenda en vroeg toen: ‘Nou jongens, wat gaan we doen?’

Het werd stil in de kamer. Ik had hier altijd een hekel aan. Dienstbetoenprojecten waren niet mijn lievelingsactiviteiten. Ik vond het nooit zo erg om te doen, maar het was altijd moeilijk om met ideeën te komen. Het was meestal erg eentonig.

Na ons een tijdje te hebben gadeslagen zei broeder Loder: ‘Zuster Seymour heeft misschien wel hulp nodig.’

‘Ja, waarom niet’, mompelde Chris Frei zonder overtuiging. ‘Zij kan altijd wel hulp gebruiken.’

Ik leunde achterover in mijn stoel en rekte me uit. ‘De weduwen worden altijd geholpen’, momperde ik. ‘Laten we deze maand eens wat anders doen.’

‘Heb je een idee dan?’ vroeg broeder Loder, en hij keek naar me terwijl hij zijn stropdas, die keurig zat, nog rechter probeerde te krijgen.

Ik dacht even na. ‘Laten we eens een weduwnaar helpen.’

Brad en Chris begonnen te lachen en broeder Loder schudde zijn hoofd en keek geïrriteerd.

‘We kunnen Willard Watts activeren’, opperde ik, terwijl ik m’n lachen probeerde in te houden.

WILLARD WATTS

YATES

‘Kyle, kunnen we nu verder gaan?’ vroeg broeder Loder ernstig.

‘Wat mankeert er aan broeder Watts?’ vroeg ik.

‘Kyle, ik kom nu al van kinds af aan in deze wijk. Voor zover ik weet is broeder Watts in die tijd twee keer in de kerk geweest. Een keer voor de begrafenis van zijn vrouw en een andere keer voor de begrafenis van een vriend. Hij rookt en vloekt. Jarenlang wilde hij geen huisonderwijzers in zijn huis binnenlaten. Vanaf dat ik op zending ging, is hij toekomstig ouderling.’

‘Nou, dan denk ik dat het tijd is dat hij eens naar de kerk komt.’

‘Kyle, over een paar minuten is het tijd.’

‘Dus Willard Watts geven we gewoon op.’

‘Kyle, hij heeft het zelf al lang geleden opgegeven.’

Omdat we rammelden van de honger en naar huis wilden om te gaan eten, besloten we zuster Seymour deze maand te helpen. Maar toen ik door het koude januariweer naar huis liep, moest ik aan Willard Watts denken en hoe het zou zijn als iedereen wat jou betreft de hoop had opgegeven.

Willard woonde maar vijf huizen bij mij vandaan, in een roodstenen huisje met een grote garage. Hij was jarenlang automonteur geweest, en hij deed nu in zijn vrije tijd nog reparaties in zijn garage. Hij was een zware, oude man met kort grijs haar, een rond hoofd en een platte neus. Hij sprak of lachte weinig, en zag er altijd gemeen uit.

Voordat ik die zondagmiddag ons huis

inliep, keek ik even verder de straat in naar het huis van broeder Watts, waar een paar sneeuwhopen op het gras lagen. Zijn oude auto stond voor de deur en de gordijnen van de woonkamer waren dicht.

Mijn moeder riep dat we gingen eten, en daardoor dacht ik niet meer aan Willard.

Vier dagen later was er een sneeuwstorm, en 's nachts viel er 18 centimeter sneeuw. Mijn vader maakte me vroeg wakker, duwde me een sneeuwschuiver in de handen en zei dat ik de stoep voor het huis sneeuwvrij moest maken. Hij zei ook nog dat ik op moest schieten zodat ik niet te laat op school zou komen. Ik mopperde al die tijd, maar werkte snel door om uit de kou te komen. Ik stond net op het punt om naar binnen te gaan, naar de warmte en het ontbijt, toen ik de straat in keek naar het huis van broeder Watts. Het was er donker; de sneeuw lag onaangeroerd rond het huis. Ik dacht even na. Toen deed ik een van de gekste dingen die ik ooit in mijn leven had gedaan. Ik liep naar het huis toe en begon de stoep voor zijn huis sneeuwvrij te maken.

'Wat ben jij aan het doen, jongeman?' bromde een stem achter me toen ik voor de helft klaar was.

Geschrokken draaide ik me om en zag Willard Watts in de deuropening staan. Hij stond met de handen in de zakken van zijn oude jas, en zijn hoofd diep in de kraag.

Ik haalde mijn schouders op. 'Alleen een beetje sneeuwruimen om in conditie te blijven.' Ik sloeg met de sneeuwschuiver op het cement en stampte met mijn voeten.

'Ik ruim mijn eigen sneeuw wel op. Ik kan je niet betalen, als je daar op uit bent.'

'Daar was ik niet op uit', antwoordde ik, en ging verder.

Hij keek nog even naar me en ging toen terug in het huis. Ik ging verder met sneeuwruimen. Terwijl ik bezig was, vroeg ik me af waarom Willard zich zo gedroeg. Ik was al snel klaar, legde de sneeuwschuiver op mijn schouder en ging op weg naar huis.

'Hé, jongen', riep broeder Watts uit de deuropening. Hij kwam de trap af met drie dollarbiljetten in zijn hand. 'Dit is alles wat ik momenteel heb', mompelde hij. 'Ik doe meestal mijn eigen werk.'

Ik keek naar de drie dollar. 'Ik heb het niet voor geld gedaan.'

Hij keek verbaasd. 'Jij bent toch de zoon van Tom Jordan?'

Ik knikte.

'Je moest dit zeker van je vader doen?'

Ik schudde mijn hoofd, en zei dat ik al laat voor school was.

Ik heb nog drie keer de stoep voor het huis van broeder

Watts sneeuwvrij gemaakt. Elke keer als ik klaar was, kwam hij met een paar dollar naar me toe. Iedere keer weigerde ik het geld vriendelijk.

De laatste keer was eind maart, nadat een sneeuwstorm een flink pak sneeuw op zijn stoep had geblazen. Hij kwam nu met twintig dollar naar buiten. 'Pak het toch aan', zei hij en drukte het in mijn handen.

Ik lachte en schudde mijn hoofd. 'Ik doe het voor mijn conditie', zei ik.

'Van wie moet je dit doen?' vroeg hij indringend.

We keken elkaar een paar seconden aan zonder iets te zeggen. Die vraag had ik mijzelf ook al gesteld. Ik denk dat het gedeeltelijk kwam omdat iedereen hem had afgeschreven als een negatief kerklid dat alleen in de boeken voorkwam. Vanaf die ochtend had ik medelijden met Willard Watts. Hij woonde alleen in dat huis en zat te wachten tot het leven voorbij was. Ieder mens heeft in zijn leven recht op meer dan dat. De kans was groot dat zijn eerstvolgende keer in de kerk zijn eigen begrafenis was. 'Ik dacht dat u misschien -' ik aarzelde en beet op mijn onderlip. 'Ik moet weg', mompelde ik. 'Ik mag niet te laat op school komen.'

Willard pakte een sigaret, stopte deze in de hoek van zijn mond en stak hem aan. Hij inhaleerde diep, en terwijl hij de rook uitblies, mompelde hij, zo zacht alsof ik het niet mocht horen: 'Dankjewel.'

Op een zaterdagmiddag, eind april, gingen de jongemannen en jonge vrouwen in de tuin van zuster Seymour werken. Brad Hunt en Chris Frei zouden me komen ophalen. Onderweg zagen we dat Willard Watts in zijn achtertuin een hek aan het maken was.

'Zuster Seymour krijgt meer hulp dan ze nodig heeft', zei ik en stopte.

'Als je van een dienstbetoonproject wegblijft, moet je van broeder Loder naar de bisschop', grinnikte Chris.

'Niemand blijft weg. We veranderen alleen het project. We kunnen zuster Seymour opbellen en zeggen dat we niet komen omdat we broeder Watts gaan helpen.'

'Die ouwe Watts?' bromde Brad. 'Die laat je niet eens helpen, ook al wil je nog zo graag.'

Ik liep de tuin van Willard in.

'Weet je het zeker?' riep Brad me na.

Ik liep gewoon door.

Brad en Chris aarzelden even, maar hun nieuwsgierigheid won het, en ze kwamen me achterna.

'Zo, wat kunnen we doen?' vroeg ik opgewekt aan Willard.

Willard keek op van het gat dat hij aan het graven was. Hij veegde met de achterkant van zijn hand zijn mond af, keek

mij toen aan en vervolgens Chris en Brad. 'Ik kan niks betalen', mopperde hij.

Ik pakte een schop. 'Wat kunnen we doen?'

Dit was even een vervelend moment, maar toen Willard zag dat we toch niet weggingen, mompelde hij wat aanwijzingen en gingen we aan het werk. Brad en Chris dachten eerst dat ik gek was, maar ze werkten hard door. Het was een groter project dan we hadden gedacht, maar we hielden vol.

Willard rookte de ene sigaret na de andere en mompelde af en toe wat aanwijzingen. Hij zei een paar keer dat we op moesten houden omdat we al meer hadden gedaan dan iemand kon verwachten, maar we gingen net zolang door tot we klaar waren. Het was toen ongeveer drie uur 's middags.

Toen we Willard hielpen met het opruimen van het gereedschap, zei Brad: 'Ik moet nu wel naar huis. Ik moet nog wat aan m'n auto doen.'

'Sinds wanneer doet dat antieke ding van jou het?' vroeg Chris.

'Ik zei niet dat hij het deed. Ik zei dat ik eraan moest werken.'

'Wat voor auto heb je?' vroeg Willard.

'O, een oud model uit 1972', zei Brad.

'Ik zal er weleens naar kijken', zei Willard Watts.

'Het is geen slechte auto', zei Brad.

'Ja, vast,' zei ik 'alles doet het, behalve de motor.'

Die avond kwam Willard naar Brad's huis en sleepte de auto naar zijn garage.

De volgende dag, tijdens de quorumvergadering, zei broeder Loder dat hij het jammer vond dat wij niet in de gelegenheid waren om aan het dienstbetoonproject voor zuster Seymour deel te nemen.

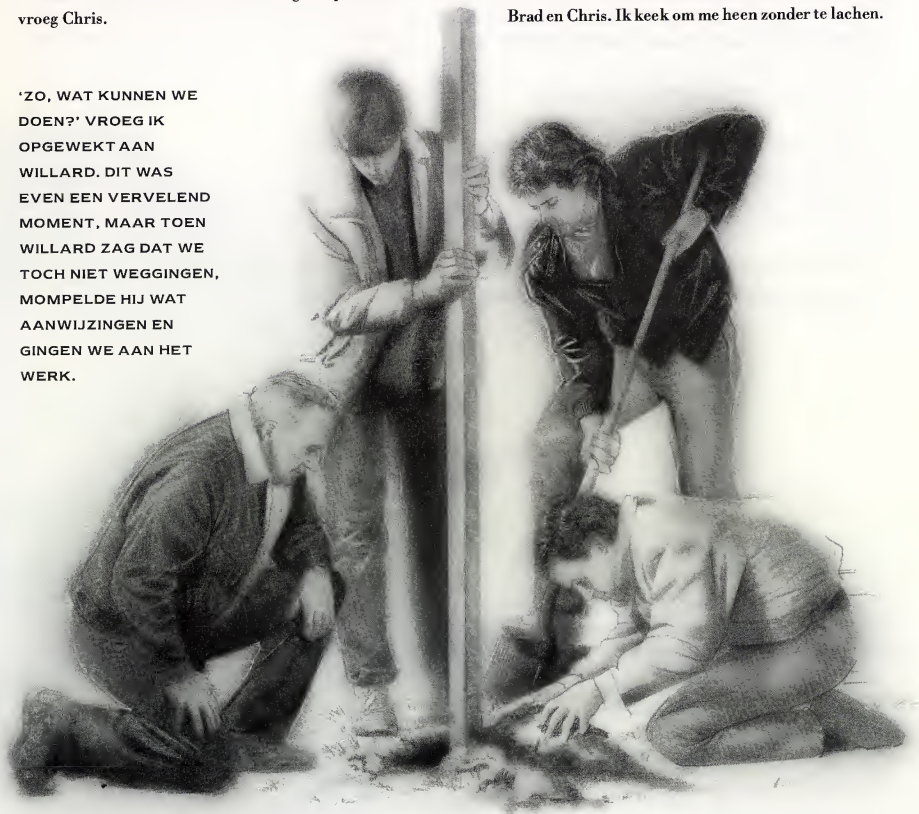
'We hadden een ander project, dat dringender was', legde ik uit.

'O, ja?'

'Ja, we hebben broeder Watts geholpen.'

De rest van het quorum begon te lachen – behalve Brad en Chris. Ik keek om me heen zonder te lachen.

'ZO, WAT KUNNEN WE
DOEN?' VROEG IK
OPGEWEKT AAN
WILLARD. DIT WAS
EVEN EEN VERVELEND
MOMENT, MAAR TOEN
WILLARD ZAG DAT WE
TOCH NIET WEGGINGEN,
MOMPELDE HIJ WAT
AANWIJZINGEN EN
GINGEN WE AAN HET
WERK.

Toen ik in januari voor het eerst met de naam Willard Watts kwam, had ik het gelach nog leuk gevonden, maar de laatste drie maanden was hij voor mij een persoon geworden, en uiteindelijk een vriend. Ik wist dat ik het dienstbetoonproject voor zuster Seymour niet had gemist om iets voor mezelf te doen. Ik was bij Willard Watts omdat ik daar zelf graag wilde zijn.

Een week later werd ik door Willard opgebeld en hij vroeg of ik met Brad en Chris kon langskomen. Ik was verbaasd. Ik had nooit verwacht dat Willard mij zou bellen.

Toen we met z'n drieën bij zijn huis kwamen, was Willard in de garage. Brad's oude auto stond in het midden. Willard haalde de autosleutels uit zijn zak, en gooide ze naar Brad. 'Probeer maar.'

Brad ving de sleutels. 'Doet ie 't?' vroeg hij.

Willard haalde zijn schouders op en liep naar zijn werkbank, waar hij wat sleutelmoeren heen en weer schoof. 'Probeer maar', zei hij alleen maar.

Langzaam deed Brad de sleutel in het contactslot en draaide. De motor gaf een mooi, zacht geluid, alsof je een kat hoorde spinnen.

'Het is niet te geloven', zei Chris verbaasd.

'Wat hebt u ermee gedaan?' riep Brad uit.

Willard draaide zich om, en zonder enige uitdrukking op zijn gezicht, maar met plezier in zijn ogen, zei hij: 'Een goede auto zoals deze moet je nooit opgeven.'

'Hoeveel krijgt u van me? Ik bedoel - hoeveel heeft het gekost?'

'Het heeft mij niets gekost. Ik had nog wat te goed van een paar autosloperijen in de buurt. Daar heb ik de onderdelen vandaan.'

Vanaf die tijd waren Chris, Brad en ik vaak bij Willard. We werkten in zijn garage, dronken limonade op de stenen trap, en spraken over sport. We plaagden hem zelfs omdat hij rookte. We zeiden dat bij iedere sigaret die hij rookte, zijn leven 30 minuten korter werd.

Hij grinnikte dan en schudde zijn hoofd. 'Ik rook al zo lang dat ik er nu niet meer mee kan stoppen.' Maar later merkten we dat als we naar hem toekwamen, hij zijn sigaret weggooide.

Op een middag toen we in zijn garage zaten, leek het wel of hij zenuwachtiger was dan anders. Hij bleef zijn handen maar aan zijn broek afvegen, krabde in zijn nek, liep te ijsberen en schuifelde met zijn voeten.

'Wat is er aan de hand, Willard?' vroeg Brad.

Willard schudde zijn hoofd. Hij probeerde te glimlachen,

'EEN GOEDE AUTO ZOALS DEZE MOET JE NOOIT OPGEVEN', ZEI WILLARD TEGEN ONS. VANAF DIE TIJD WAREN CHRIS, BRAD EN IK VAAK BIJ WILLARD. WE WERKTEN IN ZIJN GARAGE, DRONKEN LIMONADE OP DE STENEN TRAP, EN SPRAKEN OVER SPORT. WE PLAAGDEN HEM ZELFS MET ZIJN ROKEN.

maar die poging was meer een grimas. Hij wreef over de stoppels op zijn kin. 'Ik heb mijn sigaretten weggegooid. Ik heb al een paar dagen niet gerookt. Maar ik weet niet of ik het kan volhouden.'

We waren alle drie even helemaal stil. Toen sprong Chris op. 'Natuurlijk houd u het vol. U hebt alleen iets nodig om uw gedachten af te leiden. Houd u van kauwgom?'

'Ik zou nu zelfs wel spijkers kunnen kauwen.'

'U moet ook bezig blijven', zei ik. 'Ik heb een oom die is gestopt met roken. Hij zei dat hij het had volgehouden door steeds bezig te zijn. Hij bleef bezig totdat hij uitgeput was.'

De rest van de dag bleven we bij Willard en hielpen hem zijn gedachten van het roken af te houden. Het was bijna tien uur toen we weggingen, maar de drang om te roken was weg. Voor zover wij weten heeft hij nooit meer gerookt.

'Zeg, Willard, we willen wat vragen', vroeg ik op een mid-dag toen we de olie in Brad's auto aan het ververset waren. 'Wij verzorgen dit weekend een etentje in de kerk.' Ik haalde mijn schouders op en voelde dat ik bloosde. 'De tieners in de wijk organiseren een etentje voor de oudere leden. Nou wil ik niet zeggen dat u al oud bent of zo,' zei ik snel, 'maar we willen wel graag dat u komt. Wat denkt u ervan?'

Willard keek op. Hij keek ons een voor een aan, en staarde toen weer naar de motor van de auto. Een hele tijd zei hij niets. Langzaam haalde hij een lap uit zijn achterzak en veegde zijn handen eraan af. Hij had een flauwe glimlach om zijn mond. 'Toen mijn vrouw overleed, ben ik voor de laatste keer in de kerk geweest. Dat is meer dan drie jaar geleden. En daarvoor was het nog veel langer. Er zijn wel periodes geweest dat ik terug wilde komen, maar ik kon nooit enige reden bedenken om het metterdaad te doen. En ik ken er niemand.'

'Maar nu hebt u toch een reden? Er is lekker eten, en u kent ons. Wij zijn er, hoor', legde ik uit.

'Waarom zou ik met jullie meegaan naar een leuk, gezellig etentje?' vroeg hij zonder ons aan te kijken.

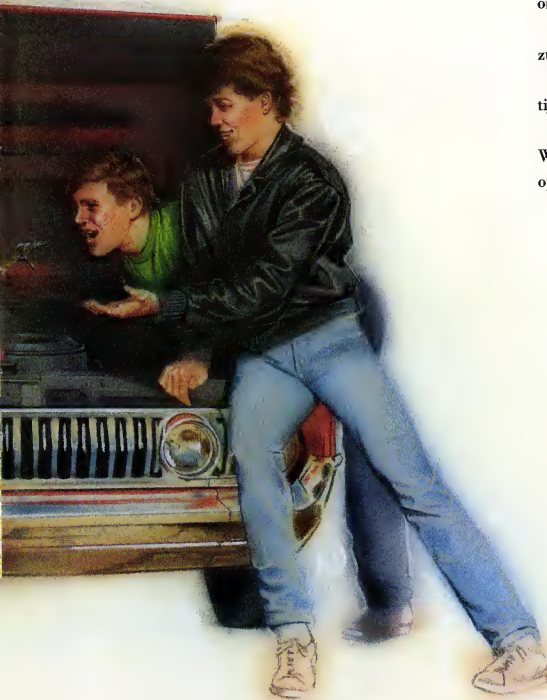
Ik zei even niets en dacht over die vraag na. 'Omdat u onze vriend bent', antwoordde ik simpel.

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik weet het nog niet. De mensen zullen naar me staren. Ze zullen zich afvragen waarom . . .'

'Maar u bent toch bij ons', zei Brad plotseling. 'De hele tijd. Dat beloven we.'

We stonden allemaal met ingehouden adem te wachten. Willard dacht lang na. Uiteindelijk kwam er een glimlach op zijn gezicht en zei hij: 'Ik zal erover nadenken.'

Op de avond van het etentje was ik erg zenuwachtig. Brad

had beloofd om broeder Watts op te halen terwijl Chris en ik in de kerk aan het helpen waren.

'Heb je nog iemand uitgenodigd voor vanavond?' vroeg broeder Loder, terwijl ik wat eten vanuit de keuken naar het buffet in de recreatiezaal bracht.

'Willard Watts.'

Broeder Loder zuchtte. 'Wanneer zet je Willard Watts nou eens uit je hoofd?' Hij glimlachte en schudde zijn hoofd. 'Als jij Willard Watts op een dag in de kerk krijgt, trakteer ik je op de lekkerste maaltijd die je ooit hebt gehad.'

Op dat moment kwamen Chris en Brad aan de andere kant van de recreatiezaal binnen, met Willard tussen hen in. Broeder Loder stond er met zijn rug naar toe, dus zag hij ze niet totdat ze vlak achter hem stonden. Toen hij zich omdraaide, viel zijn mond open van verbazing.

'Broeder Loder,' zei ik, 'mag ik u voorstellen aan broeder Watts, een goede vriend van ons?'

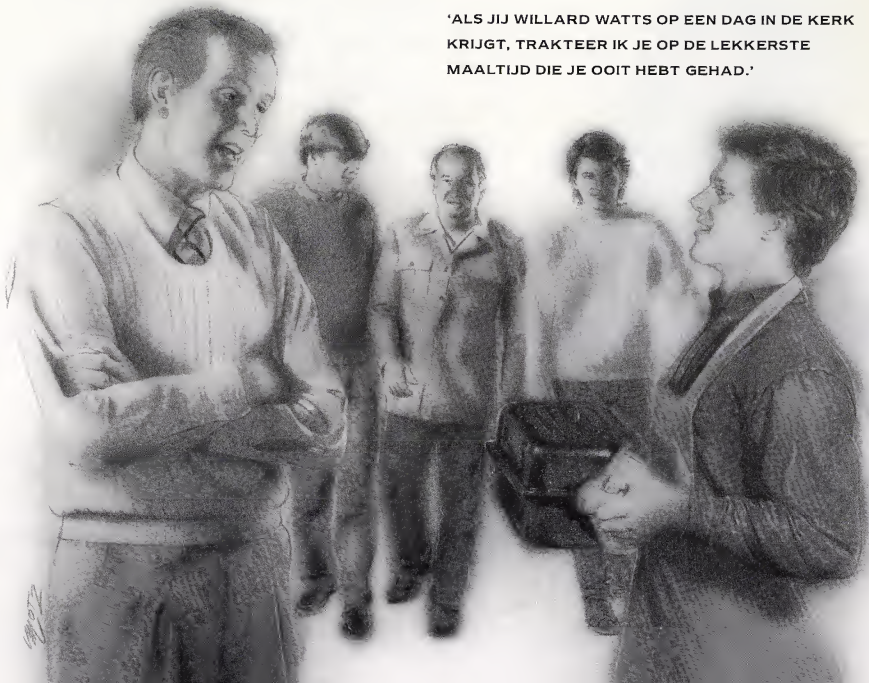
Broeder Loder kon even geen woord uitbrengen. Toen stak hij zijn hand uit en begroette broeder Watts. 'Ik heb veel over u gehoord', stamelde hij. 'De jongens hebben veel over u verteld.' Hij keek naar ons drieën en toen weer naar Willard. 'Ik denk dat ik alles wat zij hebben gezegd wel kan geloven.'

Willard knikte. 'Het zijn goede jongens. Ik denk dat u wel kunt geloven wat zij zeggen.'

Toen Brad en Chris Willard naar zijn plaats brachten, keek broeder Loder me aan en mompelde: 'Ik had het nooit geloofd. Ik ben je een groot diner schuldig.'

Ik schudde mijn hoofd en slikte de brok in mijn keel weg. 'Laat maar zitten', lachte ik. 'Sommige dingen doe je niet om een weddenschap te winnen.' □

**'ALS JIJ WILLARD WATTS OP EEN DAG IN DE KERK
KRIJGT, TRAKTEER IK JE OP DE LEKKERSTE
MAALTIJD DIE JE OOIHT HEBT GEHAD.'**

SCOTT SNOW: 'AMMON EN KONING LAMONI'.

TIJDENS ZIJN ZENDING ONDER DE LAMANIETEN REISDE AMMON, EEN VAN DE ZONEN VAN MOSIAH, NAAR HET LAND ISMAËL. HIJ WERD GEARRESTEERD EN VOOR LAMONI GEBRACHT, DE KONING VAN HET LAND. LAMONI MOCHT AMMON WEL EN HIJ STOND HEM TOE OM TE BLIJVEN EN ALS DIENSTKNECHT IN HET PALEIS TE WERKEN. LATER WAS AMMON IN STAAT OM DE KUDDEN VAN DE KONING TE REDDEN VAN ZIJN VIJANDEN. KONING LAMONI WILDE MEER WETEN OVER AMMON. AMMON VERSCHEEN VOOR DE KONING EN BEANTWOORDE ZIJN VRAGEN OVER GOD, JEZUS CHRISTUS EN HET EVANGELIE. KONING LAMONI WERD DOOR DE GEEST BEVANGEN EN WERD BEKEERD. AL GAUW VOLGDEN VELE LAMANIETEN UIT ZIJN VOLK ZIJN VOORBEELD EN LEVERDEN ZE EEN KRACHTIGE BIJDRAGE AAN HET VESTIGEN VAN GODS KONINKRIJK ONDER DE LAMANIETEN. (ZIE ALMA 17-19.)

Daarom, indien gij verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen; want zie, het veld is alreeds wit om te oogsten, en zie, hij, die met al zijn macht zijn sikkel inslaat, legt iets ter zijde, opdat hij niet omkome, doch zaligheid voor zijn ziel verwerve (Leer en Verbonden 4:3-4).